

Бронцен Ушялте

Шензбекеке брак

NTC

БРОНУЕН УИЛЯМС

НЕИЗБЕЖЕН БРАК

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

От нещастно сираче Сара Йънг внезапно се оказва богата наследница. Но Сара отчаяно се нуждае от помощ, за да запази парите си от домогванията на омразната ѝ мащеха и извратения ѝ доведен брат. Единственият изход според нея е да си намери колкото се може по-бързо съпруг. Съдбата обаче я среща с Джерико Уайлд, тръгнал да отмъсти на мъжа, убил сестра му. Изправени на кръстопът в живота си, Сара и Джерико откриват, че нещастieto може да споходи човек толкова внезапно, както и голямата любов...

ПЪРВА ГЛАВА

Провинция Норфолк, Вирджиния, 1833 г.

Сара Йънг сгъна шала си и го сложи върху полицата над умивалника. След това внимателно свали празничната си шапка, която се различаваше от ежедневната единствено по перото.

Снегът бе завалял по средата на обратния път от църквата и още преди да е изминала и една миля, чорапите ѝ бяха подгизнали през дупките в излъсканите кожени ботуши. Някога те бяха принадлежали на майка ѝ и въпреки че ги обуваше само в неделя, вече бяха за изхвърляне.

Снегът през март беше нещо необичайно, особено за югоизточната част на Вирджиния. Той навяваше мрачни чувства в душата на момичето. В годината на смъртта на майка ѝ също бе валило. Тогава Сара беше единадесетгодишна.

Валеше и през март следващата година, когато баща ѝ бе довел новата си съпруга и невръстния ѝ син. Още от мига, в който прекрочиха прага на къщата, Норийн и Тайтърс обединиха усилията си, за да направят живота ѝ непоносим. Баща ѝ не знаеше нищо, а тя не искаше да го тревожи.

Сняг бе завалял и през онази мартенска утрин две години по-късно, когато Джеймс Йънг бе отишъл да гледа бой с петли в „Лейк Драмънд Хотел“ и така се беше напил, че на връщане се бе заблудил сред тресавищата и бе замръзнал.

Оттогава насам през март не беше валило, но Господ беше свидетел, че и без това нещата вървяха възможно най-зле. Междувременно Норийн и Тайтърс бяха успели да разорят напълно фермата. И двамата бяха пряхосници, а Тайтърс — и комарджия. Нито единият от тях нямаше и най-малка представа от фермерство. Бяха разпродали по-голямата част от земята, по-запазените мебели и всички прекрасни картини. Работниците от стопанството вървяха заедно със земята и сега единствените прислужници бяха двама стари освободени

негри — Молси и Големия Саймън. Те бяха пристигнали в Юга заедно с майка ѝ и бяха останали след смъртта ѝ да се грижат за детето.

Преди да отиде да помогне на Молси да сервира вечерята, Сара грижливо свали по-новата си рокля, окачи я на един пирон и облече единствената друга, която имаше. След като смени мокрите си чорапи, с неохота пъхна крака в грозните ботуши, които още преди години носеше Тайтърс. Би предпочела да ходи боса по студения под, но Норийн щеше да изпадне в истерия, а Сара се бе наситила на всекидневните гневни изблици на мащехата си за цял живот.

Сара подреждаше чиниите и купите върху масата, като се опитваше да не забелязва празните места по стените, където някога бе висял портретът на майка ѝ и един красив пейзаж. Като свърши, позвъни със звънеца, свали престилката си и изчака, докато Норийн заеме централното място до масата, преди да се отпусне върху своя стол.

Тайтърс отново не ги беше почел с присъствието си. Преди две седмици бе поел към поредното си ухажване, след като бе заложил още едно от бижутата на майка си. Колкото и да презираше този мъж — тъй като той вече беше мъж, а не жестокото момче, което толкова дълго я бе тормозило, — неговото присъствие би привлякло част от злобата на Норийн.

— Не мога да разбера защо така упорито продължаваш да ходиш на църква — заяде се по-възрастната жена, докато си сипваше голяма порция от сладките картофи. Менюто им може и да беше скромно, но Молси отглеждаше най-хубавите сладки картофи в цял Норфолк и ги готвеше на бавен огън, за да извлече цялата им сладост.

— Винаги съм ходила на църква — тихо отвърна Сара. — Това е единственият начин да се срещна с приятелите си. — Или поне с малцината, които ѝ бяха останали.

— Беше ужасно унижително да те гледам как се катериш по хълма — окаляна и със зачервено лице, като малка улична търговка.

След като Тайтърс предприемеше пътуванията си с единственото им превозно средство, Норийн с удоволствие се съгласяваше да бъде откарвана до църквата от един вдовец, който живееше на няколко мили от тях. Дори да ѝ предложи да пътува с тях, Сара би отказала. Най-голямата ѝ надежда бе, че Норийн ще се омъжи отново и ще се премести, отвеждайки със себе си и отвратителния си син.

Тъй като не желаше да спори, Сара започна да обира с вилицата малкото месо, което бе останало по пилешкия гръбнак. Какво би могла да отговори? Че ако те двамата не бяха продали удобната двуколка на баща ѝ, за да купят модната открита кола, с която Тайтърс препускаше след богатите госпожици, нямаше да бъде принудена да ходи пеш?

Норийн обаче не понасяше критика. Най-малко пък от Сара. Още повече, когато ставаше дума за сина ѝ.

Много пъти Сара се беше чудила къде баща ѝ бе намерил тази жена и какво го бе подтикнало да се ожени за нея. Въпреки че все още беше красива, излъчваше недодяланост, която всеки път нервираще Сара, а що се отнасяше до Тайтърс...

Следобед снегът престана. Надвечер няколко слънчеви лъча си пробиха път през облаците. Денят беше минал, без да се случи нещо особено. Норийн похъркваше в салона, след като бе изпила повечко чашки от къпиновото вино на Големия Саймън.

И тогава се появи Тайтърс.

— Няма ли да дадеш на големия си брат целувчица? — насмешливо извика той и сграбчи Сара отзад.

Тя се измъкна от ръцете му и го изгледа.

— Големият доведен брат има нужда от баня. Вони на кокоши курешки.

Тайтърс се изсмя, но очите му останаха студени.

— Да, но този път спечелих. А сега не искаш ли да ми дадеш целувка?

Сара нямаше такова желание. По-скоро би целунала масата, върху която той залагаше парите си. Отправи се към кухнята, за да се заеме с приготвянето на вечерята. Смъкна престилката и се отпусна върху стола точно когато Тайтърс разказваше на майка си за последните си опити да си намери богатия съпруга.

— Момичето на Джеймсови има език като бръснач. Няма значение колко пари има старият. За нищо на света не бих се оженил за нея.

От казаното Сара се досети, че момичето бе проявило достатъчно здрав разум, за да откаже на предложението му, и с усилие сдържа усмивката си.

Безспорно с русите си къдри, бледосини очи и съвършени черти доведеният ѝ брат беше най-красивият мъж в околността. Съвсем

случайно бе научила, че за да поддържа къдриците си, той всяка вечер ги навива на книжки. Веднъж бе допуснала грешката да спомене за тези му усилия и веднага бе наказана да съжалява. Оттогава се бе научила да хитрува. Тайтърс беше по-силен, но тя бе по-съобразителна. Ако не друго, Сара беше поне разумна млада жена.

Ала никакъв здрав разум не беше в състояние да спре апетита на доведеното ѝ семейство към модните дрехи и капризи, нито пагубния навик на Тайтърс да залага на една карта кучета, коне и пари. За пет години бяха успели да пропилят и последния цент от парите на баща ѝ. Къщата и малко земя бяха останали, но и те се намираха в окаяно състояние. Притежаваха само малка зеленчукова градинка, която Сара обработваше с помощта на Големия Саймън, но ако не се случеше някое чудо, и тя скоро трябваше да бъде продадена. От многото работни ръце, които се бяха трудили на полето и се бяха грижили за къщата, бяха останали само Молси и Саймън, но и тях нямаше да ги бива още дълго. Артритът все по-често сковаваше Саймън, а с всеки изминал ден слухът на Молси отслабваше. И двамата бяха прекалено стари, за да си намерят работа, в случай че бъдат изгонени. Единствената им сигурност почиваше върху факта, че Норийн не би могла да наеме други на тяхно място. Просто не бяха ѝ останали никакви пари. Бе продала всичко по-ценно, с изключение на няколко бижута, които неохотно даваше на сина си. Горчивата истина беше, че ако Тайтърс не си намереше богата съпруга, всички щяха да свършат в приют за бедни.

Колкото до Молси и Големия Саймън, тъй като бяха освободени, най-вероятно щяха да гладуват. В Норфолк живееха доста свободни негри, но местните хора не обичаха освободените роби.

На Сара никога не ѝ бе минавало през ума, че може да се омъжи, да се премести в свой собствен дом и да прибере двамата си стари приятели при себе си. Сара не беше красива. Беше слабичка, с кафяви очи и обикновена кестенява коса, а от постоянната работа на открито кожата ѝ бе придобила матов загар, който съвсем не бе на мода. Нямаше красиви дрехи, защото отдавна беше израснала или окъсала всичките си рокли. За последен път се бе явявала сред обществото преди четири години, когато беше само на петнадесет.

Оттогава изпитваше неудобство да се явява пред хората, тъй като знаеше, че те са наясно с положението ѝ и я съжаляват. След като

приятелките ѝ се бяха задомили и създали собствени семейства, бяха престанали да я канят. Единственият мъж пък, който продължаваше да се отнася приятелски към нея, беше Арчибалд Рикетс. Той минаваше всеки месец, предлагайки различни джунджурии в търговския си фургон. Въпреки че беше два пъти по-възрастен от нея, Арчибалд винаги се радваше на компанията ѝ.

Това бе меко казано, ако можеше да се съди по погледите му. Покъсно бе започнал да ѝ пише кога ще пристигне, за да е сигурен, че ще я завари вкъщи.

Норийн, разбира се, четеше всички писма, адресирани до Сара, освен ако Молси не успееше да се добере до тях първа. Не че се получаваха кой знае колко много, защото пощенските услуги бяха скъпи. Сара ценеше особено писмата, които ѝ пишеше най-добрата ѝ приятелка Кери, която се бе омъжила и преместила в Илиной. И естествено — бележките от Арчибалд.

С нетърпение очакваше Норийн и Тайтърс да приключат с вечерята, за да разчисти съдовете. Норийн се наслаждаваше на третата си чаша вино, докато синът ѝ поглъщаше остатъците от пилето, като остъргваше чинията с острието на ножа си. После лакомо облиза острието.

— Внимавай — подкачи го Сара. — Казват, че ако се разцепи езикът на гарван, той започва да говори. Но не съм чувала как ще се отрази това на мишелов.

Той вдигна поглед към нея и заплашително замахна с ножа. Може и да изглеждаше като кукла от китайски порцелан, но тя знаеше, че е много опасен. Нищо чудно, че всяко момиче в Норфолк му бе отказало. Те знаеха що за негодник е и затова му се налагаше да си търси съпруга толкова далече. Според Големия Саймън вече бе обиколил цяла Вирджиния.

Сякаш проследил мисълта ѝ, Тайтърс каза:

— Мамо, ще се наложи да отскоча до Паскуотанк. Колата ще ми е нужна още няколко дни.

— Още няколко дни! Вече я задържа повече от две седмици! Няма да стоя завързана на това място нито ден повече! Няма да стане, господине. Този път ще се наложи да уредиш нещата си по друг начин.

Тайтърс се облегна на стола и изкриви мазните си устни в усмивка.

— Нали знаеш онази голяма бяла къща между дърветата на пътя между Ню Лебанон и Елизабет Сити? Докато се разхождах в гората, се запознах с жената, която я притежава. Тя е малко по-възрастна от мен и не е нищо особено, но за кратко време успях да я развълнувам.

Той наблегна върху последните си думи с такова гръмко оригване, че Сара се зачуди как е възможно човек с такова ангелско изражение да бъде толкова отвратителен.

— Колко акра е земята? Колко стаи има къщата? — Малките очи на Норийн се свиха пресметливо.

— Още не съм я виждал отвътре, но ми се струва, че е достатъчно голяма, за да превърне тази жена в изгодна партия.

Сара настръхна от думите му, но преглътна забележката, която едва не се изплъзна от езика ѝ. Ако само можеше да се ожени и да замине на другия край на Каролина заедно с безценната си майка! Ако можеше да се отърве от тази двойка, всяка вечер до края на живота си щеше да пада на колене и да отправя към Бога благодарствена молитва.

— Всичките ѝ близки са измрели, с изключение на брат ѝ, но той отсъства през цялото време. Май ми спомена, че е моряк. Не блести с особен стил, но е благодарна и за най-малкото внимание. Ако я накарам да отиде на луната, ще се втурне презглава нататък.

— Ще се ожениш ли за нея? На колко според теб възлиза състоянието ѝ?

— Е, мамо, не мога още да я питам такива неща, но мисля, че няма да изпусне шанса си да се омъжи за мен. Както вече ти казах, не е нищо особено — завърши Тайтърс с такава самодоволна усмивка, че на Сара ѝ се доця да навре главата му в купата със соса.

Март премина безинтересно. През първата седмица на април валя почти непрекъснато, което попречи на Сара да прекопае лехите и да ги подготви за засаждането на граха и сладките картофи. Норийн хленчеше, пиеше и непрестанно бърбореше как да бъде използвана колата, когато Тайтърс се върне.

Април измина, настъпи май. Норийн се оплакваше от газове в червата и отказваше да яде грах и картофи, което ги принуждаваше да заколят прасето или някоя кокошка.

По щастлива случайност Големия Саймън бе успял да се сдобие с разбитата двуколка на един от съседите им и след като я поправи,

осигури друго средство да се придвижват, въпреки че нямаше какво да въпрегнат, освен старото муле Блосъм, с което обикновено оряха.

Тайтс продължаваше да преследва сватбените си кроежи предимно в Паскуотанк, доколкото ѝ беше известно. Напоследък не изглеждаше толкова самонадеян. От това, което беше дочула, по-скоро мислеше, че той прекарва повече от времето си край игралните маси, натрупвайки все повече дългове.

Господи! Само това им липсваше!

Една сутрин в началото на юни пристигна Арчибалд и завари Сара да простира със зачервени от домашния сапун ръце. И двамата знаеха, че тя не разполага с пари, за да купи нещо от стоката му, но въпреки това той никога не я подминаваше. Задържаше се достатъчно дълго, за да се наслади на кана студена вода и няколко бисквити, като не откъсваше поглед от Сара. Животът из пътищата, обясняваше той не за първи път, е много досаден за мъж, който пътува сам.

— Жена ви не може ли да ви придружава? — запита тя и той така се изчерви, че Сара се уплаши да не се свлече в краката ѝ в апоплектичен припадък.

С това се затвърди подозрението ѝ, че горкият човек е ерген. При това достатъчно срамежлив, дори на тази възраст, за да направи нещо по въпроса.

Изпита съжаление към него, защото той беше най-внимателният и разумен човек, когото познаваше, независимо от факта, че бе простоват и често миришеше на ром още от обяд. Говореше за малката спретната къщичка близо до Портсмут и за цветята, които майка му отглеждала в градината. О, да, обичал да се занимава с градинарство, твърдеше той, а Сара се чудеше откъде намира време за подобно увлечение.

Но беше любезен и трудолюбив. И щедър. Понякога ѝ оставяше дребни подаръчета — парче панделка или малко бурканче с крем за ръце — „просто за мостра“, както казваше, които, ако Сара не проявеше достатъчно съобразителност, Норийн обикновено си присвояваше.

Докато го наблюдаваше как се отдалечава с търговския си фургон, тя въздъхна и си пожела да може да тръгне с него. Би било много просто да се качи до него и да замине, без да се обръща назад.

Но вместо това, вдигна празния панер и се върна в къщата, успокоявайки се с мисълта, че поне има покрив над главата си. Въпреки че — по начина, по който се развиваха нещата — никой не би могъл да предскаже още колко дълго това щеше да бъде истина.

Не беше останала нито една от роклите на майка ѝ, която да не бе преправяна по няколко пъти. В крайна сметка ѝ бяха останали само две прилични дрехи: едната за неделните дни, а другата — за през цялата седмица.

Първият и единствен път, когато Сара помоли мащехата си за нова рокля, бе малко след смъртта на баща ѝ. Норийн изпадна в такава дива ярост, че се бе наложило Молси да се намеси.

— Не смей да вдигаш ръка срещу бедното дете!

— Как се осмеляваш да ми говориш по този начин? — Норийн трябваше да крещи, за да бъде чута, защото Молси оставаше напълно глуха за думите на вдовицата. — Кълна се, че ще те продам на първия глупак, който се зададе по пътя!

Молси се бе наежила като котка.

— Никой няма да продаде Молси, щото си има документи, че е свободна. Дядото на благословеното ми агънце се погрижи за туй, преди да дойдем от Бостън, което май че беше единственото умно нещо, дет старецът направи. Никой не притежава Молси, освен Господ Бог, пък той няма да ме продаде.

Това накара Сара отново и отново да се чуди що за човек е бил дядо ѝ. Бе се отрекъл от единствената си дъщеря, задето бе сключила неравностоен брак, и бе освободил двамата негри, преди да ги изпрати на юг, за да се грижат за нея.

Ако имаше дори най-малка представа къде живее и дали изобщо е жив, може би щеше да се изкуши да изхарчи няколкото с мъка спестени цента, за да му изпрати писмо.

С напредване на лятото Тайтърс бе започнал да отсъства от дома по-често, което правеше живота по-лесен, от една страна, но, от друга, много го усложняваше. Норийн отказваше да се унижава, като се вози в двуколка, теглена от муле. Поради невъзможността да обикаля наоколо, преди синът ѝ да се върне, защото невинаги можеше да разчита на своя приятел — вдовеца, и поради липсата на някого, с когото да се заяжда, жената бе станала непоносима. Сара бе принудена

да прекарва колкото може повече време в градината или край малката масичка, която Саймън ѝ беше направил, за да продава зеленчуци.

В един дъждовен вторник, когато беше прекалено влажно, за да се работи на открито, пристигна онова писмо, което щеше да промени живота на Сара завинаги.

Тя помагаше на Големия Саймън да поправи вратата на хамбара, когато Молси ѝ го донесе. Старата жена беше неграмотна, но беше успяла да разчете името ѝ върху плика.

— Туй дойде за теб, миличка. По-добре го прочети, преди ония да са те усетили. — Това беше доста неуважителен начин да се изразяваш за работодателите си, независимо дали те го заслужават, но Молси си имаше принципи, от които никога не отстъпваше.

Сара свали работните ръкавици и посегна към писмото.

— Дали не е от Арчибалд? — разсъждаваше на глас тя.

Поставила юмруци на кръста си, старицата чакаше, докато момичето с любопитство разглеждаше плика от всички страни.

— Боже мили, изглежда съвсем редовно. Да не би да е от някоя банка?

Боже милостиви, ами ако беше нареждане да напуснат къщата, за да бъде платено на кредиторите? Дланите ѝ се изпотиха.

— Божичко! — прошепна момичето.

— Да го отворя ли вместо теб?

Сара знаеше, че независимо от това колко зле стояха нещата, те можеха още повече да затънат. Знаеше също, че именно тя беше тази, която трябваше да понесе товара, независимо колко е тежък.

— Май трябва да го прочетеш, детето ми. Ако има лоши новини, те няма да те отминат само щото не искаш да ги знаеш.

Но новината не беше лоша. Беше... беше... Е, тя не беше съвсем сигурна в смисъла, защото не можеше да разбере сложните, неясни изрази.

— Давай към целта — мърмореше Сара, свикнала да се изразява винаги ясно. — Давай към целта!

Най-после, след като прочете писмото два пъти, тя се обърна към приятелите си:

— Мисля, че е от дядо ми. Молси, би ли почистила празничната ми рокля? Ще се наложи да отида до града и да разбере за какво става въпрос.

ВТОРА ГЛАВА

На следващия ден след пристигането на писмото Големия Саймън я откара с двуколката в града. Заради сънливия ход на Блосъм пътуването им отне цялата сутрин. Когато най-после спряха пред красивата тухлена сграда на банката на Гренби Стрийт, Сара се зае да се приведе в по-приличен вид. Подобната ѝ на кофа шапка — същата онази с перото — многократно се бе свличала от главата ѝ, докато се друсаша по прашния път, и най-накрая тя я бе свалила. Какво още би могло да стори слънцето на лицето ѝ?

— Стигнахме, мис Сара. Чакай тук, докато похлопам на вратата. Няма файда да седите в тоз пек повече, отколкото се налага.

И така Сара остана да чака, седнала върху, твърдата, неудобна седалка в колата. Няколко минути по-късно бе въведена в банката, съпроводена от уверенията на Саймън, че ще я чака точно тук, докато излезе.

— Ако нямаш нищо против, мис Сара, само ще разтъпча Блосъм из площада един-два пъти, да не го хапят мухите.

Сара би предпочела да се качи отново в двуколката и да се прибере вкъщи, но нали по този начин нямаше да си спести лошите новини? Ако, разбира се, новините бяха лоши, а тя нямаше причина да мисли обратното. Въпреки здравия ѝ разум, едно писмо от банка, в която кракът ѝ не беше стъпвал през целия ѝ деветнадесетгодишен живот, беше нещо тревожно.

Четиридесет минути по-късно, все още замаяна, Сара излезе на улицата и се качи в двуколката, преди Саймън да успее да ѝ предложи помощта си. Измърмори някакъв неясен отговор на учтивия му въпрос дали се чувства добре.

Боже мили, колко бързо можеше да се промени животът! Само една банкова сметка, открита за нуждите на мис Сара Ребека Йънг, и човек би могъл да си помисли, че е направена цялата от злато и обсипана с диаманти.

Дали беше добре? Небеса, беше повече от добре! Безличната, дребничка Сара Йънг, която лъскаше подове, миеше прозорци и копаеше в градината, без да се брои задоволяването на многобройните капризи на мързеливата ѝ мащеха, внезапно се бе оказала богата!

Всичко, което ѝ бе известно за нейния дядо, беше, че живее в Бостън и се бе отрекъл от дъщеря си, когато тя се бе омъжила за един пришълец от Вирджиния — очарователен, но без бъдеще. На прага на смъртта обаче старият джентълмен очевидно бе премислил и бе оставил на внучката си солидна сума, която, ако се управляваше разумно, би могла да ѝ осигури нормално съществуване до края на дните ѝ.

Сара не знаеше, че той изобщо има представа за съществуването ѝ.

Големия Саймън си тананикаше тихо през целия път към дома, докато Сара се опитваше да осмисли внезапната промяна в съдбата си. След като си представи евентуалната реакция на мащехата си, тя реши, че е по-разумно да премълчи новината.

Но онова, което не бе взела под внимание, беше младият банков чиновник — мистър Уолъс, който тепърва щеше да се учи на професионална дискретност. За броени дни из цялата околност плъзна новината за младата жена, която бе наследила малко състояние от някакъв роднина.

Сара разбираше, че новината е прекалено вълнуваща, за да остане дълго в тайна. Въпреки това би искала да разполага с малко повече време, за да привикне към новото си положение. Докато простираше прането и събираше яйцата от полозите, тя се опитваше да измисли някакъв начин, по който да държи Тайтс и Норийн далеч от парите си, за да не ѝ бъдат отнети още преди да е свикнала с мисълта, че ги притежава.

Но веднага щом вестта се разчу, нещата коренно се промениха. Норийн изведнъж стана внимателна и мила. Неочаквано момчетата, които Сара не беше виждала от години — момчета, които вече се бяха превърнали в млади мъже, — започнаха да ѝ правят посещения. Някои стигаха толкова далеч, че даже ѝ носеха цветя. Макар и облечена в окъсаната си рокля, защото все още не бе имала време да си поръча нови дрехи, човек би помислил, че е красавицата на Норфолк.

Норийн настоя веднага да се направят някои покупки.

— Господи, дъще, не си сишила нова рокля от няколко години!
— *Дъще?* — Време е да се научиш да показваш прелестите, които притежаваш.

Така че Сара получи своята нова рокля. Всъщност — дори две. Разбира се, Норийн купи плат за пет нови рокли за себе си, за който Сара с охота подписа чек, защото не искаше да спори насред универсалния магазин на Милър.

През следващите няколко седмици Сара се наслаждаваше на посещенията на младите мъже. Сутрин, облечена в старите си дрехи, тя плевеше зелето, защото, както бе споделила с Молси, градината беше нейна отговорност. Впрочем сега нещата можеха да й изглеждат розови, ала тя от най-ранна възраст бе разбрала, че бързо можеха да се променят. Колкото и богат да беше човек, той би могъл да изгуби всичко само за един миг. А добрата реколта от зеленчуци можеше да ги изхранва цяла зима.

От Големия Саймън бе научила, че Норийн е изпратила да повикат сина й малко след като вестта за наследството й се бе разнесла.

— Да прати да го търсят из цяла Каролина! — каза старецът, сякаш Северна Каролина беше на другия край на света, а не само на един ден път.

Три дни по-късно, облечен в дрехи, които сякаш не беше свалял цяла седмица, Тайтърс се завърна, разнасяйки около себе си миризма на ром, силен одеколон и мръсотия. Беше в лошо настроение и веднага се нахвърли върху Сара:

— Къде, дявол да го вземе, е оня проклет черньо? Ако цениш спокойствието си, глупачко такава, по-добре веднага да го намериш и да му кажеш да се погрижи за коня ми!

Блу беше конят на баща й, а не на Тайтърс, но това не беше въпрос, по който Сара имаше желание да спори. Не и когато доведеният й брат беше в такова настроение.

— Саймън отиде да изпълни някаква заръка на майка ти. Аз ще се погрижа за Блу. — Беше прекопала фасула под изпепеляващото августовско слънце, затова да поразходи жребца под сянката на огромния чинар щеше да е благословена почивка.

— И провери подковите му. Проклетият чувал с кокали куцаше, откакто го възседнах тази сутрин.

— И изобщо не ти мина през ума да провериш защо? — Сара сложи напуканите си ръце на кръста и се загледа в красивия разпуснат мъж, който седеше в модерната карета. — Някои хора не заслужават дори костенурка — измърмори тя и отскочи назад, преди върхът на камшика му да я достигне.

Тайтърс спа през целия следобед и се събуди едва когато майка му върхлетя в спалнята и изви до болка ухото му. Молси, която събираше вонящите дрехи, за да ги изпере на следващата сутрин, стана свидетел на сцената.

— Събуди се, мързеливецо! Чуй какво ще ти кажа! Ние с теб трябва да...

— Ооо, мамо, я по-спокойно!

— Надявам се, че не си стигнал много далеч с някоя от онези жени, които ухажваш.

— Какво?...

Тайтърс седна на леглото и разтърка помътнелите си очи. От Молси, която чуваше отлично, когато пожелаеше, особено ако говорещите не си правеха труд да понижат глас, Сара научи, че Тайтърс не е бил особено любезен с майка си, нито пък тя много мила с него.

— Какво става с момичето, за което ми говореше последния път, когато си беше у дома? Достатъчно ли е богато?

— Коя точно? Луиза? Тя отдавна вече не е момиче, това мога да ти кажа със сигурност. Навярно е прехвърлила тридесетте. Щеше да си струва, ако местенцето изглеждаше толкова хубаво и отблизо, колкото отдалеч. Ама не е. Освен това всичко е собственост на брат й. Тя просто живее там, но не умее да го поддържа. Покривите текат, а полята вече не са толкова плодородни. Имат някакви проблеми с отводняването. Както и да е, забрави Луиза. Вече приключих с нея. Сега съм хвърлил око на една вдовица, която живее близо до...

— Забрави всичко това и ме слушай внимателно, нехранимайко такъв. Онази глупачка получи наследство. Нямам представа колко, защото не мога да измъкна нито дума от онази стипца — банкера, но хората разправят, че оня янки, дядо й по майчина линия, е умрял и й е оставил достатъчно парици, за да си осигури място във висшето общество.

— Сара? — неразбиращо я изгледа Тайтърс. — Нашата Сара има пари!

— Да, нашата Сара има пари! Не чуваш ли какво ти говоря? За какво, мислиш, изпратих да те извикат? Сега ставай от леглото и върви да се изкъпеш или да се напарфюмираш, защото вониш така, сякаш си спал в курник.

— Спрях по пътя, за да погледам боя с петли. Щях и да спечеля, ако оня мошеник не мамеше.

Докато ѝ предаваха разговора, Сара се чудеше как някой би могъл да мами на борба с петли, но веднага реши, че не иска да знае.

— Проклетата жена имаше едно куче — истински звяр! — измърмори Тайтърс.

— Сара? — изграчи Норийн.

— Не, не Сара — отвърна Тайтърс. — Луиза. Проклетата гад ме захапа миналия месец и едва не съдра най-хубавото ми палто направо на гърба ми. Налагаше се да го заключва в обора всеки път, когато отивах да я видя, което беше още една причина да я... — Той се прозя.

— Да не си посмял да заспиш отново, Тайтърс Смитърс! Забрави за всички други жени, щом тази, която ни е нужна, е под носа ни. Нямам намерение да оставя тези пари да ми се изплъзнат, така че вземи да се измиеш и започвай да я ухажваш, преди да я е пипнал някой от онези глупаци, дето се навъртат край полите ѝ, откакто се разчу новината. Ако тя се омъжи за Джо Бейкър или за оня Кълър, двамата с теб ще трябва да просим, за да се изхранваме, можеш да бъдеш сигурен. А както вониш в момента, не бих я обвинила, ако изобщо не пожелае да се приближи до теб.

Според думите на Молси, лицето на Тайтърс придобило едно от лукавите му изражения, което било сигурен знак, че или е планирал някаква подлост, или вече я е извършил.

Следващите няколко дни бяха истински кошмар за Сара. Където и да отидеше, Тайтърс я следваше по петите: държеше ѝ стола, смигаше ѝ, поднасяше ѝ лимонада, ако неволно споменеше непоносимата жегга, и я обсипваше с комплименти, които биха я карали да избухва в смях, ако не я дразнеха толкова много.

Тя не беше истински разтревожена, въпреки че знаеше какво цели той. Нито един мъж, уверяваше се Сара, не би могъл да я накара да направи нещо против волята ѝ. Може и да не знаеше всичко за живота, но познаваше Тайтърс. И осъзнаваше собствената си сила.

Норийн непрекъснато ѝ напомняше колко красив мъж е Тайтърс и как би могъл да спечели всяка жена, която пожелае.

Защо не го направи тогава?, искаше да попита Сара.

Така че приемаше всичко със съмнение. Мащехата ѝ, изглежда, беше забравила, че е чувала всичко за жените, които бе ухажвал и от които нито една не бе приела предложението му. Сара не се съмняваше, че Тайтърс би се оженил дори за слоница, стига само да е направена от злато.

След това Норийн започна да я уверява, че нейният беден, скъп Тайтърс наистина се нуждае от някого, който да го разбира, и колко спокойно щял да почива в гроба обичният ѝ татко, ако знае, че семейството му завинаги ще остане заедно.

— Сякаш изобщо ме интересува дали татко ще почива спокойно — сподели по-късно Сара с Молси. — Той сам си постла. Нека сега да лежи отгоре.

Обзета от чувство за вина, тя си повтаряше, че баща ѝ не би могъл да бъде друг, освен слаб човек, както и Норийн не би могла да бъде друга, освен алчна и зла. Нито пък самата тя би могла да пречупи упорството си и да се отнася с повече търпимост към слабостите на другите.

За Тайтърс не можеше да намери никакво извинение. Той беше порочен и подъл, а едно от нещата, които Сара не можеше да понася, беше подлостта. Знаеше безпогрешно къде е най-уязвима и не пропускаше да се възползва от това.

Нейната най-голяма слабост бяха Молси и Големия Саймън. Тайтърс винаги надзираваше работата на Саймън. Бедният старец с всеки изминат ден ставаше все по-муден и сякаш за да направи нещата още по-лоши, непрекъснато се мотаеше пред очите на Тайтърс. Изглеждаше така, сякаш се подиграваше с по-младия мъж. Или пък не искаше да изпуска Сара от поглед.

Тайтърс клатеше глава и мърмореше нещо за двамата глупаци, които ги подяждат, без да са заслужили дори зальк. След това прошепваше нещо на Молси и яростно я ругаеше, ако тя не изпълнеше веднага поръчката му.

Ясно като бял ден беше какво цели. Молси и Саймън отдавна вече не можеха да бъдат полезни, но те бяха единственото семейство, което ѝ бе останало. А което беше още по-лошо, само една дума,

пошепната на подходящ човек, и двамата щяха да бъдат продадени като роби, въпреки че не бяха такива. Подобни неща се случваха често.

Сара прекопаваше лехите на малката си градинка, мръщеше се, мислеше за проблемите си, бършеше потта от челото си, след това отново копаеше и пак мислеше.

Само ако можеше да се махне оттук. Ако имаше къде да отиде. Където и да е! Сега вече би могла да си позволи да изплати ипотеката на къщата, но по никакъв начин не би могла да принуди Норийн и Тайтс да се изнесат.

Никога не ѝ хрумна, че би могла да си намери малка къща, където да прибере Молси и Саймън, за да се грижат за нея. За разлика от мъжете, една жена не би могла просто да отиде и да си купи къща. Законно или не, нито един мъж не би се осмелил да сключи сделка с нея. Необходимо беше да има баща, брат, чичо или съпруг, който да я извърши.

Съпруг.

Боже мили, колко изкусителна беше тази мисъл! Съществуваше Джо Бейкър. Той ѝ беше донесъл цветя от градината на майка си. Само да не беше толкова досаден. Горкото момче не би сторило зло дори на муха, но тя не би могла да привикне към безкрайното му мълчание, нарушавано само от самотоволно хихикане.

Тео Кълър не беше така отчайващо досаден, но имаше нещо отвратително в начина, по който забиваше поглед в гърдите ѝ и го задържаше там, докато тя се почувстваше обгърната от него като от одеяло.

Освен това вонеше на сланина. Особено в горещите дни. Тя би могла да се закълне, че той използва свинската мас както за косата, така и за ботушите си. Върху покривката на единствения хубав стол в приемната след него обикновено оставаше доста голямо мазно петно.

Тя се подпря на мотиката и се загледа към дърветата в далечината, замъглени от пушека, обхванал цялата околност и предизвикан от малките торфени пожари, които се палеха от горещината.

Не, няма да бъде Джо Бейкър. Нито Тео, нито някой от другите, които ѝ се надсмиваха години наред, когато пъхтеше със зачервено лице по пътя към църквата. Нито един от тях не се интересуваше от нея, в противен случай щяха да я поканят в каретите, за да я закарат на

неделната служба, вместо да ѝ се подиграват, когато най-последно пристигнеше потна, прашна и останала без дъх.

Да си беден бе неприятно, но не беше лесно и да си богат. Човек дълго трябваше да привиква и към двете. За първи път ѝ мина през ума, че би могла да си купи карета и собствен кон.

Проблемът беше, че трябваше да купи три. Една за Норийн и още една нова за Тайтс. И още два коня, което щеше да доведе до постоянни разправии кой кой кон ще получи.

Най-добре беше да се омъжи за Арчибалд. Поне щеше да разполага с фургона му, за да обикаля наоколо, и с къщата, където би могла да прибере Молси и Големия Саймън.

Струваше си да помисли върху това, защото ако правилно беше разбрала мистър Уолс, по-голяма част от наследството ѝ щеше да отиде за погасяването на ипотеката на собствеността на баща ѝ. А къде щеше да я отведе това, след като Тайтс и Норийн похарчат останалото, ако не към приюта за бедни?

Решения, решения...

Навън беше съвсем тъмно, когато Сара внезапно се събуди. Легнала в тясното си легло с биещо до пръсване сърце, тя се заслуша в звука, който я беше стреснал.

Ако онази проклета лисица отново се опитваше да се добере до кокошките ѝ, жива щеше да я одере!

Едва тогава забеляза слаба светлина по тавана на стълбището.

— Молси? — тихо извика тя. Старицата не се бе качвала тук, откакто ѝ бе помогнала да се настани.

Показа се краят на стъклото на лампата и веднага след него — светлите къдрици на Тайтс. Беше готов за лягане, но още не беше навил косата си.

— Да не би някой да е болен? — Това беше единственото, което би могло да обясни появата му в таванската стая. — Да не се е случило нещо с Норийн? Почакай за минутка. Сега ще слеза.

Щом изкачи и последните стъпала, Тайтс се облегна на прозореца, извади глава навън и вдиша дълбоко студения, изпълнен с мирис на пушек нощен въздух.

— Мама е добре. Но аз не мога да заспя.

— О, за бога, идването ти тук с нищо няма да ти помогне. Какво очакваш от мен, да ти изпея приспивна песен? — Тя забеляза, че

нощницата му е от най-фин лен и далеч по-хубава от нейната, но нали Норийн не преставаше да натяква, че момчето ѝ е с много чувствителна кожа.

— Помислих си, че бихме могли да си правим компания.

— Посред нощ? — изуми се Сара.

Помисли, че той навярно има проблеми с дишането си. Зачуди се дали това се дължи на пушека, на усилието от изкачването на стълбите или на клаустрофобията му. Тайтърс не можеше да понася тесни помещения и това беше една от причините, поради които Сара се настани в малката таванска стаичка.

Не го искаше тук, независимо от всичко. Това си беше лично нейно място. Беше го направила свое с прясно боядисаните мебели, е поставените в рамки изсушени цветя и тоалетните принадлежности на майка ѝ. В никакъв случай не го искаше тук.

— Тайтърс, върви да си лягаш! — настоя тя.

Обръщайки се, той неочаквано залитна към нея и наклони застрашително лампата.

— О, за бога! — извика тя и улови назъбената купичка точно преди стъклото да се разбие на пода. Маслото се разплиска върху ръката ѝ и Сара бързо я постави върху малката ракла до леглото си. — Какво се опитваш да направиш? Да подпалиш къщата? Махай се оттук, глупак такъв! Върви там, откъдето си дошъл, преди да съм извикала Големия Саймън да те изхвърли!

Това беше празна заплаха, което беше ясно и на двамата.

Когато ръката му се плъзна по коляното ѝ, тя я отблъсна, но преди да успее да се изтърколи към другия край на леглото, ръцете му се вкопчиха в нощницата ѝ. Докато се боричкаха, той не спираше да мърмори:

— Да видим какво ще остане от гордостта ти, когато ти надуя корема! Ооо! Кучка! Ухапа ме!

— И ще направя нещо много повече, ако не ме оставиш!

Той не беше донесъл ножа си. Ако го беше направил, тя не знаеше как щеше да се справи с него. Може би щеше да го удари е лампата по главата.

Като се извърна рязко, Сара успя да сложи крака си върху гърдите му и да го ритне. Той полетя към пода, повличайки лампата със себе си. Разлятото масло бързо пламна и тя потуши пламъците е

помощта на възглавницата си. Изправи се върху леглото, приведе се под ниския таван и яростно изшептя:

— Ако някога още веднъж ми посегнеш, ще те напъхам в един сандък и ще те заровя под най-голямата купчина тор, която намеря! А сега изчезвай оттук, преди да съм разказала на майка ти за това!

Две седмици по-късно, на двадесетина мили по на юг, един мъж със сурово лице, облечен целият в черно, се движеше на север по главния път. Възседнал мършав кон, отговарящ на името Боун, Джерико Уайлд се взираше с невиждащ поглед към задимената далечина. Очите му горяха, но това се дължеше повече на факта, че не бе спал отдавна и напълно бе изгубил представа за времето.

Преди да тръгне, отново се бе отбил до гробището и бе изпълнен с мъка и гняв. Земята беше все още рохкава. Бе си помислил да завие гроба с одеяло, но това нямаше да помогне.

Кучето й също беше там. Господи, това го разкъсваше от мъка. Горкото животно виеше всяка нощ, откакто се беше случило нещастieto. Предишната вечер Джерико едва се бе въздържал да не грабне единия от дуелните пистолети, които почистваше, и да сложи край на мъките му.

И на него самия му идеше да вие. Но вместо това, бе си налял чаша чисто уиски, бе отместил гарафата и се бе заел да сложи в ред делата си.

Когато небето на изток започна да светлее, движението взе да се оживява. Два шлепа, натоварени с трупи, бавно се плъзгаха по канала, дърпани от няколко вола, крачещи по успоредния път. Алигейтър Ривър, разсеяно забеляза Джерико, докато се насочваше към Норфолк. Самият той беше пренасял трупи, повечето от Хондурас.

Когато дневната светлина стана достатъчно силна, за да се вижда през пушека, движението съвсем се оживи. Подминаха го двама ездаци и няколко екипажа. На около миля по-нататък се натъкна на две момчета, които пасяха гъски. Боун изпръхтя презрително, докато те освобождаваха пътя, и се спусна към границата.

Стомахът на Джерико се сви и му напомни, че не беше ял от вчера. Или може би от завчера. Скръб, примесена с гняв, присвиваше гърдите му. Ако това беше усещането за тъга, той се молеше никога повече да не губи близък човек. Не че му беше останал някой.

Присвил рамене от утринния хлад, той отиваше на среща със съдбата си. Отиваше да се изправи в лице с негодника, който беше ухажвал сестра му, беше й направил дете и след това я беше убил.

ТРЕТА ГЛАВА

Преди да тръгне, Сара изчака отговор колкото може по-дълго. Както обясняваше в писмото, надраскано набързо на следващата сутрин, след като Тайтърс бе отишъл в стаята ѝ посред нощ, беше се опитал да я изнасили и едва не бе подпалил къщата, ако Арчибалд все още има намерение да си намери съпруга, защо да не отиде при него по собствено желание? В замяна на покрива, тя щеше да му предложи компания, прилично наследство и двама предани слуги, които бяха живели със семейството ѝ още преди да се роди.

Не беше необходимо да споменава известния му факт, че тя е работлива, може да чете и пише, здрава е и много разумна.

Тревожеше я необходимостта да остави Молси сама, но това нямаше да продължи дълго. Големия Саймън щеше да се върне веднага след като я откара до хотела, където си беше уредила среща с мистър Рикетс. „Лейк Драмънд Хотел“, известен още като „На половината път към дома“, защото се намираше на средата на самия път, беше познат и като Гретна Грийн на Юга. Там много младежи от Вирджиния, които още не бяха достигнали до необходимата възраст, съвсем законно сключваха брак.

За беда това беше още място за хазарт, дуели и бой с петли, както и скривалище за много криминални престъпници, защото при нужда винаги биха могли да се прехвърлят от единия щат в другия.

Въпреки лошата му слава, бе единственото място, за което успя да се сети, при това съвсем подходящо за случая. Там щяха да приключат набързо с венчавката и след като веднъж завинаги станеше мисис Рикетс, щеше да бъде в безопасност.

Разбира се, само ако Арчибалд все още иска да се ожени за нея. За да бъде напълно искрена със себе си, трябваше да си признае, че той никога не беше говорил за женитба, но тя бе уверена, че точно това бе имал предвид. Неведнъж ѝ беше споменавал за самотния си дом.

Или пък може би бе имал предвид скромния си дом?

Е, съвсем скоро щеше да разбере. Междувременно щеше да има възможност да премине в другия щат, в случай че Тайтс я последва. Сигурно в различните щати съществуваха закони, които защитаваха жените от насилие.

— Искане ми се вече всичко да е свършило и да е останало зад мен — казваше тя на Саймън за трети път, откакто бяха успели да се измъкнат от къщата, преди някой друг да се е събудил.

— Да, мис.

За разлика от Молси, Саймън не беше въодушевен от плана ѝ, но нито един от тримата не можеше да измисли нещо по-добро. Сара искаше да вземе и Молси със себе си, но някой трябваше да остане, защото в противен случай Тайтс щеше да се досети, че си е наумила нещо. Беше напълно уверена, че Норийн е накарала сина си да нахълта в стаята ѝ предишната вечер. А след като веднъж се бяха провалили, те непременно щяха да опитат отново.

— Май трябва да се махнеш от таз къща, детето ми — бе я предупредила Молси на следващата сутрин, след като Сара ѝ бе разказала за случилото се. Трябваше по някакъв начин да ѝ обясни похабената възглавница и раната от изгорено върху лявата си ръка. — Не съм те отгледала, та да те провали тоз рус дявол.

Момичето въздъхна и поправи превръзката от мас и захар върху ръката си. Петънцето беше вече съвсем малко и почти заздравяло, но Молси бе настояла да го превърже за последен път. От очите на старата жена бликаха сълзи.

— Вероятно мистър Рикетс ще ме очаква в хотела, когато пристигна — каза тя на Саймън. Арчибалд сигурно се е досетил, че не трябва да изпраща отговор, за да не попадне в чужди ръце.

— Да, мис.

— Трябва да е получил писмото ми преди три дни, което сигурно е съвсем достатъчно да се уреди свещеник и... ами каквото там трябва. — Един венчален пръстен щеше да бъде нещо великолепно, но едва ли беше необходимо. Венчавката не беше по любов. Може би съществуваха някаква взаимна привързаност...

Кое то напълно я устройваше, разсъждаваше Сара. Като всяка практична натура, тя не беше романтичка.

Големия Саймън прочисти гърлото си, изразявайки неодобрение, но тя се опита да не му обръща внимание. Всичко щеше да бъде наред.

Трябваше да бъде.

— А сега помни, че двамата с Молси трябва да тръгнете с мистър Рикетс, когато дойде да ви вземе, независимо дали аз съм с него или не. — Вече бе дала и на двамата пари за път, въпреки че не искаха да ги приемат. — Трябва да си съберете нещата и да сте готови, когато настъпи моментът.

— Да, мис.

Сара въздъхна. С всяка измината миля съмненията ѝ нарастваха, ала щом пристигнаха, си каза, че дори един толкова несигурен план е по-добър от липсата на план изобщо.

Хотелът — представителна постройка — се извисяваше на източната страна на канала и изглеждаше нов, препълнен и много оживен. Сара седеше сковано на твърдата седалка и внезапно изпита задоволство, че е облякла една от двете си нови рокли.

По-хубавата пазеше за венчавката си.

Като хвърли подозрителен поглед през рамо, Саймън ѝ помогна да слезе от двуколката. Районът се славеше и като място за ловци на роби, идващи от двете страни на границата. Въпреки това, той отказа да си тръгне, преди да види повереницата си безопасно настанена, следвайки я почтително с шапка в ръка през цялото фоайе, докато тя крачеше към рецепцията.

Сара нае стая в крилото към Каролина, подписа се в регистъра и изслуша със зле прикрито нетърпение собственика, който хвалеше удобствата на хотела си.

— Ето там е трапезарията, мис, и най-хубавата храна, която можете да намерите между Чарлстън и Бостън.

Сара прие думите му с доверие, тъй като нямаше никакъв опит с храненето навън.

— А това тук е барът — продължи той с извинителен тон, тъй като по-неугледна клиентела от тази, която сновеше от двете страни на двукрилата врата, едва ли можеше да се намери.

През главата ѝ мина мисълта, че цялото фоайе на хотела е изпълнено предимно с мъже и само тук-там се мяркаше по някоя жена, но преди да успее да спомене този факт, собственикът продължи:

— Ако ми позволите, мис, ще ви запозная с мисис Бест, която винаги отсяда тук, когато посещава децата си в Хамптън.

Облекчена да разбере, че наоколо има поне една уважавана дама, Сара измърмори нещо в отговор.

— И така, както ви споменах, разполагаме с осем отделни стаи — по четири във всяко крило — и всяка със собствена камина. През онази врата там — той посочи през рамото си — ще намерите външните тоалетни и самостоятелен, постоянно течащ душ само на няколко стъпала от задната врата.

Като се чудеше дали той репетира речта си всяка вечер, преди да си легне, Сара кимна.

— Всичко това звучи чудесно. А сега, ако обичате, бихте ли посочили стаята ми, моля. Прислужникът ми очаква да отнесе багажа.

Няколко минути по-късно, застанала до вратата на пренаселения хотел, Сара наблюдаваше Големия Саймън, който се отдалечаваше с разбитата двуколка. Заля я вълна на отчаяние и тя си наложи да потисне порива да изтича след него и да му каже да се върне.

Е, добре. Вече бе изгорила мостовете зад себе си. Каквото и да я очакваше, то едва ли щеше да бъде по-лошо от онова, което бе загърбила.

С тази съвсем навременна мисъл тя се извърна и се стегна под погледите — някои похотливи, други просто любопитни, — които ѝ отправиха мъжете, сякаш нямащи никаква друга работа, освен да се размотават из фоайето.

Вечерята беше много по-приятна, отколкото бе очаквала. Наистина Арчибалд още не беше пристигнал, нито пък си бе запазил стая, но жената, на чиято маса я настаниха, се оказа вдовица на средна възраст от Елизабет Сити, която можеше да разговаря весело на всякакви теми и всъщност непрекъснато го правеше.

Наоколо имаше само още две жени — възрастни сестри от Ню Лебанон, които, според думите на Корделия Бест, били най-големите клюкари в съседните щати.

— Името им е Джоунс. Брат им е пътуващ проповедник. Разпространява клюките им с Божията благословия. Докато дойде да ги прибере, сигурно вече ще са събрали повече неща за разказване, отколкото братя Грим, при това със също толкова малко истина в тях.

Сара беше облечена по модата, с кафява вълнена рокля и широка дантела около врата. Най-красивата от всичко, което бе носила досега, но със сигурност не беше нещо необикновено. Тази мисъл я накара да

се зачуди защо тяхната маса привлича толкова много внимание от страна на шумните мъжки компании.

Със сигурност не ставаше въпрос за външността ѝ, защото никога не бе мислила, че е нещо особено. Баща ѝ бе твърдял, че като порасне, ще стане красавица, защото имаше тъмнокаестенява коса и кадифени очи, но това така и не се бе случило. Кафявото си беше кафяво, а безличното — безлично, независимо какви епитети слагаш пред тях.

— Не се обръщайте нататък, но ми се струва, че сестрите Джоунс си шепнат нещо за една от нас — измърмори мисис Бест. Тя потупа претруфената си шапка. — Навярно се чудят откъде съм купила новата си шапка. Освен ако, разбира се, не се чудят коя сте вие и какво правите тук.

Вдовицата умираше от желание да ѝ зададе и двата въпроса, но бе прекалено възпитана, за да го направи. Развеселена, Сара се запита какво ли би казала сътрапезницата ѝ, ако знаеше, че е направила предложение за женитба на мъж, два пъти по-възрастен от нея, когото при това едва познаваше, и е дошла да се срещне с него в хотела, без дори да изчака отговора му.

— Сигурна съм, че обсъждат шапката ви — прошепушна в отговор. — Прекрасна е с тези панделки.

— Глупости! По-вероятно говорят за лицето ви — великодушно допусна вдовицата.

— Лицето ми?

— Вие сте доста хубавичка, но вероятно се питат дали нямате... — Тя се наведе и прошепна: — ... чуждестранна кръв. На ваше място бих опитала маска с краставица. Някои предпочитат меда, но аз лично отбягвам да слагам на лицето си нещо, което привлича мухите, защото бихте могли да завършите по-зле, отколкото, преди да започнете.

Жената беше наистина много любезна и Сара е усилие потисна смеха си.

— Предполагам, че имате предвид тена ми. Продължително време се занимавам с градинарство. А с тази моя коса, шапката винаги ми пречеше...

Продължиха да обсъждат шапките и най-доброто лечение за болен черен дроб, от който страдаше мисис Бест. След доста

воднистия оризов десерт, който вдовицата буквално изгълта, а Сара само поразбърка, тя се извини и се качи в стаята си.

Старателно разреса косата си със сребърната четка, която беше принадлежала на майка ѝ. Нея заедно със същото огледало, съд за фуркети от синьо стъкло, покривката, която майка ѝ беше избродирала малко преди смъртта си, и поставените в рамки изсушени цветя бе взела със себе си в картонената кутия. Тези малко на брой вещи ѝ помогнаха да направи стаята по-уютна. А за момента тя беше единственият дом, който имаше.

Утре, прошепна тя, застанала до прозореца, който се отваряше към верандата. Утре Арчибалд ще бъде тук, уверяваше се Сара, защото не можеше да приеме вероятността той да не я желае и изобщо да не пристигне.

Той щеше да дойде и те щяха да се оженят, и тя щеше да изпрати да ѝ доведат Молси и Саймън, и всички щяха да започнат нов живот. Може би той нямаше да бъде по-вълнуващ, но щеше да бъде поне по-спокоен. Това напълно я устройваше, защото Сара бе започнала да подозира, че не е създадена за приключения.

Шумът от бара ѝ пречеше да заспи. Тревогите също не ѝ помагаха много, защото съзнанието ѝ бе обзето от съмнения, независимо колко упорито се опитваше да се убеждава, че всичко ще се нареди точно така, както го бе планирала.

Напълно изтощена, почти се бе унесла, когато удари по вратата ѝ я накараха да се изправи.

Той беше тук! Скачайки от леглото, тя посегна да запали лампата и извика:

— Идвам, идвам! Само секунда!

Щеше да бъде много по-прилично, мислеше си, ако той си бе наел стая и я бе посрещнал сутринта на закуска, но навярно действително беше необходимо да поговорят. Вероятно ставаше дума за някакви подробности, предположи тя, с които трябваше да се справят колкото може по-бързо.

Постави лампата на поличката до умивалника и отвори вратата, но веднага отскочи назад, защото двама пияни моряци почти нахълтаха в стаята.

— Извинете, господа, но сте сбъркали номера. Подпирайки се на касата на вратата, по-високият се заклатушка към нея. Тя го блъсна

назад. Дватамата се смееха, а по-дръзкият, с обица на едното ухо, успя да се приближи до нея и да я обгърне с ръце. Беше по-силен, отколкото изглеждаше — същински вол. За щастие беше и ужасно пиян.

Сара имаше опит как да отблъсне нежелано внимание, след като близо осем години беше живяла с Тайтърс Смитърс. Боса не би могла да му причини кой знае каква болка, но един юмрук в огромния нос и пръст в кървясалото око бяха достатъчни, за да накарат мъжете да се поколебаят.

Моментното объркване беше точно онова, което ѝ бе необходимо. Грабвайки чадъра си от закачалката до вратата, тя го стовари върху главата на по-дребния мъж, удари грамадния в корема и успя да ги избута в коридора, преди да успеят да се съвземат. Умивалникът чудесно би могъл да изпълни ролята на барикада, но бе прекалено тежък, за да го премести. Вместо това придърпа единия от двата големи стола, подпря дръжката с облегалката му и постави легена върху седалката. Така, помисли си тя, като се отдръпна, за да се наслади на делото си. Може и да беше дребничка, но благодарение на Молси и Големия Саймън се бе научила да се грижи за себе си.

Утре щеше да помоли да ѝ дадат ключ.

Шумът продължи цяла нощ. Само благодарение на крайното си изтощение Сара успя да поспи няколко часа. Събуди се рано, изпълнена с нови съмнения. Онова, което само допреди няколко часа ѝ се бе струвало блестяща идея, сега бе изгубило блясъка си.

Както и да е, уверяваше се тя, заслушана в шума от постоянно пристигащи и заминаващи хора, Арчибалд трябваше да пристигне днес. Без съмнение той искаше да подреди дома си, преди да я отведе в него. Ергените, както подозираше, май не бяха от най-добрите домакини.

А може би е пътувал и току-що е получил писмото ѝ...

Часовете минаваха. Мисис Бест намина, за да се осведоми как е, след като не я бе видяла в трапезарията на закуска.

— Не бях гладна.

— В такъв случай тъкмо поръчах да ми донесат в стаята кана топъл шоколад и малко макарони — съобщи дамата, очевидно опитвайки се да покани момичето.

— Благодаря ви, но имам леко главоболие — извинително промърмори Сара, казвайки самата истина. Очакването беше за нея

истинска агония. То носеше множество съмнения.

— Което се дължи на тази отвратителна сбирщина простаци — компетентно заяви вдовицата. — Почтена жена не би могла да си почине спокойно, без да се страхува дали някой пиян глупак няма да нахлуе в стаята. Срещу шест цента бихте могли да си осигурите ключ, но тъй като ключовете са еднакви и отварят всички врати, не виждам каква е ползата.

— Подпрях дръжката на вратата с облегалката на един стол — съобщи Сара и остана доволна, когато възрастната жена одобри идеята ѝ. — Наистина ужасно е любезно от ваша страна, мадам, но...

— Знам, знам, вашият млад мъж ще пристигне тук всеки момент и последното нещо, което бихте желали край себе си, е една досадна бъбрица.

Нейният млад мъж? След като отговори вежливо, тя затвори вратата, облегна се на нея и се запита дали всички в хотела знаят защо е тук и какво се е случило снощи.

Арчибалд беше напълно подходящ за нея. Малка къщичка, градинка е цветя и мил по-възрастен мъж ѝ звучеше съвсем приемливо. И сигурно беше така.

Джерико нямаше настроение за оживената атмосфера, която завари, щом най-сетне пристигна в хотела. Точно след изгрева бе задухал свеж североизточен вятър и просто за разнообразие бе разпръснал мъглата, която обикновено обгръщаше като покров цялата околност. Наоколо бе пълно е коне — някои, отпочинали, мятаха гриви и риеха земята, нетърпеливи отново да поемат на път, а други уморено стояха, навели покорно глави, очаквайки да бъдат отведени в малката конюшня и нахранени. Из двора се навъртаха пийнали мъже, които приветстваха новопристигналите.

Джерико отведе Боун до навеса и подхвърли една монета.

— Разседлай го, след това му дай вода и храна — нареди той на момчето, което веднага скочи и пое поводитите. — И внимавай за зъбите му. Обича житото.

Момчето отстъпи назад, нахлупи платнената си шапка до ушите и поведе жребеца, а Джерико уморено се облегна на стената. Доколкото му бе известно, Смитърс вече трябваше да го очаква тук. Надяваше се обаче, че все още не е пристигнал. Имаше нужда от здрав

сън, преди да се срещне с негодника с оръжие в ръка. Толкова отдавна не беше спал, че почти бе забравил какво представлява сънят.

Не че имаше някаква надежда, че тази нощ ще бъде по-различно. Все пак смяташе да опита. Имаше да върши важна работа. Убийството на Смитърс нямаше да върне сестра му, но той бе твърдо решен да изпрати копелето в ада, дори ако му се наложеше лично да го придружи дотам. Кое то съвсем не беше изключено.

За миг шумът наоколо като че ли позаглъхна. Палещото слънце напичаше главата му и той свали оброчената с черно шапка и прокара ръка през косата си. Господи, как му се искаше отново да е на борда на „Уайлд Уинд“ и да се разхожда по мостика, докато солениите свежи пръски разхлаждат лицето му, и да няма никаква друга грижа, освен дали ще успеят да изпреварят следващата буря, която се надига откъм Карибите!

Но корабът вече не беше негов. Необходимостта да го продаде едва не бе разбила сърцето му, защото морето беше неговият живот повече от двадесет години, а Уинд бе за него дом. Но когато — осем месеца след случилото се — го бе настигнало писмото на Луиза, с което му съобщаваше, че родителите им са загинали, той бе тръгнал обратно, без дори да изчака да натоварят стоката.

Бе изминало доста време, откакто не се бе прибирал у дома. Това го караше да изпитва чувство на вина. Луиза често го бе молила да си дойде, в случай че има такава възможност, защото бе имала нужда от помощта му. Баща им бе оставил нещата в невъобразима каша.

Е, наистина беше така. Той почти не можеше да повярва.

Построена в най-северната част на провинция Паскуотанк, фермата бе принадлежала на рода на Джерико, откакто прапрадядо му бе заменил с Окиско, вожда на уепомеоките, един кон, едно прасе и буре със стриди срещу плодородните акри земя. Или поне така се говореше. След това старецът се бе оженил за жена от същото племе, на което се дължеше мургавата кожа на рода Уайлд.

Като дете Джерико често се бе карал с баща си, защото и двамата бяха прекалено темпераментни. Баща му беше и голям почитател на книгите, което съвсем не можеше да се твърди за Джерико. Той беше голямо разочарование за родителите си, защото притежаваше огромен талант да се забърква във всякакви неприятности. Луиза беше доброто дете в семейството, но Джерико никога не я бе ревнувал заради това.

Съжаляваше само, че родителите му не могат да го обичат такъв, какъвто е, но, разсъждаваше той, това беше положението. Някои хора бяха родени да се харесват, други — не.

Във всеки случай това изобщо не попречи на здравия му сън. На тринадесет години тръгна по моретата с чичо си Адалберт и съвсем скоро откри смисъла на живота си.

Оттогава рядко се отбиваше у дома, и то само за да види сестра си Луиза, която бе пораснала от малкото послушно момиченце в съвсем обикновена млада жена. Беше на двадесет и девет години, когато...

Господи! Дори и сега не можеше да повярва, че нея вече я няма.

През няколкото седмици, когато за първи път се беше заседял у дома, бе прекалено зает да сложи в ред нещата на баща си. Уайлд Оукс все още изглеждаше просперираща ферма, но при едно по-подробно проучване се установи, че покривите на къщата течаха, термитите я прояждаха и всичко е потънало във влага. Баща му бе посветил цялото си време в проучване на английската поезия и не се бе интересувал от нищо друго.

Повечето от полските работници бяха избягали и вероятно живееха като свободни хора някъде край тресавищата. Благодарение на мошеника, който бе изпълнявал длъжността управител, преди да забегне с единствения останал кон, страничните постройки имаха отчаяна нужда от ремонт, а дренажите бяха в състояние, което заплашваше всеки момент да превърнат земите на фермата в мочурища.

Нужни бяха пари. При това много. За нещастие всеки цент, който бе успял да спечели, бе вложен в кораба. Преди по-малко от година се бе наложило да вземе голям заем, за да го възстанови от пораженията след една буря, която ги беше застигнала край бреговете на Аржентина.

Невъзможността да намери друг заем, за да се заеме с възстановяването на Уайлд Оукс, го докарваше до отчаяние, фермата беше единственото, което притежаваше Луиза. Тя беше нейната зестра, в случай че реши да се омъжи. Беше също нейният дом и единственият източник на доходи, в случай че остане стара мома.

Иронията в положението бе достатъчна причина, за да го накара да завие от болка.

Докато се бе опитвал да въведе ред в състоянието на фермата, Луиза, много по-кратка от обикновено, но все така скъпа на сърцето му, бе прекарвала времето си в разходки с червеникавото си куче на име Бриг. То никога не се отделяше от нея, което му носеше някакво спокойствие, когато се налагаше да я оставя за по-дълго време само с прислужницата.

Той бе потънал в изучаването на различните сметки и книжа с надеждата да открие отнякъде приход, когато тя му призна, че напоследък често се среща с някакъв мъж от Вирджиния, който идвал да посещава собственика на съседната ферма — Рейф Търнбайфил.

Зарадван, че най-после си е намерила компания, въпреки изненадата си, че не му го бе съобщила по-рано, Джерико реши все пак да проучи младия човек.

— Да го поканя ли на вечеря? — запита я той.

Луиза свенливо сведе поглед към върховете на обувките си.

— Аз... Ние... Всъщност...

— Няма значение — махна с ръка брат й. Тя беше същинско дете. А сега беше още по-трудно. Най-удивителното беше, че изобщо бе успяла да си намери обожател.

Така че Джерико реши да се посъветва с Рейфъл Търнбайфил, с когото не се бяха виждали от деца.

— Боже мили, и това ако не е чудо! — бе възкликнал приятелят му. — Изглеждаш като истински пират! Сигурен ли си, че не си се занимавал точно с това, а, Рико? Влизай, влизай, ще изпием по едно питие и ще си поговорим. Ще те запозная с приятелите си. Точно организирам едно събиране — карти, лов, надбягвания с коне, няколко жени. Нали знаеш как е.

Джерико не знаеше. През последните двадесет години беше работил здравата. Рейф се бе превърнал в червендалест денди. Той все още беше приятен на вид, облечен целият в червен и златист бродат, но очите му бяха остарели. Изглеждаше уморен. За човек, който организираше увеселения, изглеждаше... тъжен.

Като дете Рейф бе бил голям побойник, но Джерико бе успявал да отстоява своето в честите им схватки.

Рейф повика младия човек от Вирджиния — Тайтърс Смитърс, и го представи на приятеля си. Смитърс изглеждаше учуден, може би дори малко нервен, но Джерико отдаде това на младостта му.

След първата им среща той си бе тръгнал обезпокоен. Не съществуваше нещо определено, в което би могъл да упрекне момъка, независимо че изглеждаше няколко години по-млад от Луиза. Беше доста красив и много добре облечен, ако човек харесваше модните кадифени костюми и екстравагантните вратовръзки.

Джерико си имаше своите резерви, въпреки че непрекъснато си повтаряше, че не той трябваше да избира. Луиза беше прехвърлила младостта. Ако се искаха и младият Смитърс беше в състояние да я направи щастлива, той щеше да им даде благословията си.

Все пак се надяваше, че това приятелче има солидна банкова сметка и някакво понятие от фермерство, защото в противен случай може би щеше да му се наложи да обяви Уинд за продан.

Три дни по-късно, след като бе направил някои допълнителни проучвания, му се бе наложило да се изправи с лице към истината. Мъжът, с когото сестра му се разхождаше, беше беден като църковна мишка и се славеше като женкар и развейпрах.

Което означаваше, че не само ще трябва да продаде кораба си, но и да съобщи новината на Луиза.

Някой ден, успокояваше се той, би могъл да си купи друг кораб. Или пък да работи като капитан.

Докато сестра му нямаше толкова късмет. Жената винаги има по-ограничени възможности за избор от мъжа.

Разговорът бе преминал ужасно. Луиза отказваше да чуе дори една дума против мъжа, когото си бе избрала, след това бе избухнала в сълзи и се бе заключила в стаята си.

Налагаше му се да напусне къщата. След като съобщи на Естер Ренегар, че ще се върне колкото може по-скоро, той се отправи към Балтимор, повери кораба си в ръцете на най-добрия брокер и накрая успя да го продаде за сума, която щеше да му бъде съвсем достатъчна, за да ремонтира Уайлд Оукс. Това му бе отнело повече време, отколкото бе предполагал, но най-после се отправи отново на юг, притеснен за Луиза, натъжен от раздялата с кораба, но твърдо решен да спаси семейното имение.

Но беше прекалено късно. Бе станало твърде късно още преди да бе напуснал Уайлд Оукс за първи път, въпреки че нито той, нито Луиза го осъзнаваха.

— Проклето да е онова копеле и нека душата му завинаги да гори в ада! — тихо изруга Джерико, долепил гръб до боядисаната в бяло ограда.

— Желаете ли да внеса чантата ви вътре, сър?

Беше конярчето, което се надяваше да спечели още някоя монета. Джерико имаше намерение да го направи сам, но бе впечатлен от блясъка в очите на момчето.

— Разбира се, синко. И внимавай да не я изпуснеш. Наеми една стая на името на Уайлд.

— Ще трябва да се настаните в общата стая, сър. Всичко е заето.

Джерико кимна и момчето се затътри навътре, приведено под тежестта на сака, в който имаше чифт пистолети. Тъй като Уайлд беше отправил предизвикателството, правото за избор на оръжие се падаше на Смитърс, но какво друго оръжие би избрал един мъж, за да убие друг? Нали вече никой не използваше саби?

Джерико би използвал с най-голямо удоволствие собствените си ръце.

Оттласна се от стената и уморено закрочи през двора. Едва беше изминал половината път до главния вход, когато нещо привлече вниманието му и го накара да вдигне очи към високия прозорец на крилото, построено към щата Каролина.

Лицето, което забеляза там, го накара да спре. Джерико се вторачи. Жената гледаше право към него. За миг нещо у нея му напомни Луиза. Но за нищо на света не можеше да си обясни какво точно. Нещо в очите ѝ...

Луиза — Бог да я прости! — беше съвсем обикновена. А тази жена беше красавица, но не в общоприетия смисъл на тази дума. Неговата сестра беше бледа, с тъмни очи и тъмни коси. Имаше нежна уста и доверчиво изражение. Животните я бяха обичали. Дори и сега кучето ѝ продължаваше да вие жално.

Но какво у тази жена, която беше почти момиче, му напомняше толкова за Луиза? Дали не беше начинът, по който стоеше там, сякаш очакваше някого или нещо, но същевременно и се страхуваше от него?

— Исусе Христе! — измърмори той, като се насили да откъсне очи от лицето на прозореца. Тази проклета мъгла замъгляваше разума му.

Докато прекосяваше фойето, за да стигне до рецепцията, Джерико едва не се сблъска с ниска възрастна жена, на чиято глава беше кацнала най-грозната шапка, която някога бе виждал. Тя разговаряше с две дами с прошарени коси, които попиваха всяка нейна дума.

Ако имаше нещо, което най-малко желаше в момента, бе да налети на групичка стари клюкарки. Беше дошъл тук да убие човек и колкото по-малко хора знаеха това, толкова по-добре. Нещастieto на Луиза бе погребано заедно с нея. Беше уверен, че никой друг не знае, но дуелите винаги събуждат подозрения, а той не искаше да поема излишни рискове.

От чиновника научи, че Рейф все още не се е регистрирал. Нито пък Смитърс или хората, които щеше да доведе като свои секунданти. Джерико влезе в трапезарията с приповдигнато настроение, защото твърдо бе решил да се наслади на последното си хранене, ако съдбата бе отредила така. Без да осъзнава, че го прави, той се огледа наоколо, надявайки се да види мистериозната красавица, но тя не беше сред посетителите.

Това беше добре дошло. Точно сега не му се искаше да се срещне с две големи доверчиви очи.

Сара учтиво слушаше мисис Бест, която неуморно разправяше кой кой е в Паскуотанк и как точно са свързани родствено. Въпреки че живееше в Елизабет Сити, очевидно беше наясно с всичко, което ставаше по източното крайбрежие.

— Аз обичам да пътувам — призна Корделия Бест по време на вечерята, която бяха поръчали в стаята на Сара. — Знаете ли, почти съм сигурна, че забелязах долу младия Уайлд — същия, който навремето тръгна по море с чичо си!

Сара си имаше много по-сериозни грижи от някакво си момче, диво или питомно, но Корделия не се нуждаеше от особено насърчение, за да продължи монолога си.

— Чух, че горкото момиче, сестра му, се поминало съвсем наскоро. Разправят, че хванала треска и припаднала още преди доктор Уитърс да успее да пристигне. Звучи невероятно, нали? Родителите им загинаха преди близо година при пътна злополука. Питам се дали момчето не е пренесло треската от някоя от онези горещи чужди страни...

Това беше най-странното нещо, мислеше си Сара, докато си играеше с вилицата. През масата гласът на Корделия продължаваше да нарежда все нови и нови неща за хора, които ни най-малко я интересуваха.

Вместо това, напук на всякаква логика, мислите ѝ се връщаха към мъжа, който се беше взирал към нея от двора.

И за неин срам, тя също се бе загледала в него. Дължеше се преди всичко на начина, по който се движеше, но не само на това. Сара никога не бе обръщала внимание на това как се движат мъжете, а още по-малко на... Е, на някои други неща.

Но този беше различен. Движенията му, начинът, по който дрехите прилягаха към тялото му, сякаш бяха част от него. Нещо в походката му я караше да мисли, че е яздил продължително време. Като че ли не беше съвсем сигурен в земята, по която стъпваше.

Дълго след като бе изчезнал от погледа ѝ, тя бе мислила за него. Беше се опитала дори да имитира пред огледалото гъвкавата му грациозна походка, но или краката ѝ бяха много къси, или раменете много тесни, или пък и двете заедно.

Но не беше заради походката му, нито, защото беше облечен целият в черно. Имаше нещо в лицето му. Нещо в очите му. От мястото, откъдето наблюдаваше, тя не можеше да определи цвета им, но бе напълно убедена, че ако отново види тези очи, дори след години, би ги разпознала. В тях имаше някаква безпределна тъга.

Сара импулсивно реши да помоли Арчибалд да се погрижи за този млад човек веднага след като пристигне, в случай, разбира се, че би могло да се стори нещо за него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше му невъзможно да заспи в общата стая, дори и да нямаше друга грижа, освен какво да си поръча за закуска. Тъй като в хотела имаше само осем стаи, повечето мъже бяха принудени да прекарват нощта тук, върху дюшеци и одеяла, постлани направо на пода.

Разговорът между моряците, дърварите и другите грубовати клиенти беше циничен, понякога и забавен. Но Джерико не беше в настроение да се весели. Нито пък да слуша подмятания за различните прелести на кестенявата красавица. Правеха облози за това дали е пристигнала да се срещне с любовника си, дали той изобщо ще се появи и дали междувременно бе узряла за любов.

Откъснат за миг от собствените си тревоги, той постла просененото одеяло в най-отдалечения ъгъл на претъпканата стая, скръсти ръце на гърдите си и се загледа в опушения таван.

Опитваше се да не слуша. Жената, която и да бе тя, беше в безопасност. Вероятно пътуваше с прислужницата си. Пък и в крайна сметка вратите се заключваха, нали? Необходимо беше само да превърти ключа.

Да, но с един ключ можеха да се отворят всички стаи в хотела, което го правеше съвсем излишен.

Джерико се убеждаваше, че тази жена изобщо не е негов проблем. Никога не се бе чувствал спокоен в присъствието на жени — или поне на почтени дами. Целия си живот като възрастен бе прекарал сред сурови, груби мъже.

Впрочем имаше си достатъчно свои грижи, за да се притеснява за някаква си непозната е големи бадемови очи и кожа с цвят на мед. И с твърде уязвимо лице.

В съзнанието му изведнъж нахлуха спомени, които го преследваха вече от няколко дни. Луиза като малко момиченце, което тича след кученцето си, настъпва връзките на обувките си, пада и плаче за Уико, викайки го да дойде, да я вдигне и да завърже проклетите връзки.

В неговите прегръдки бе намерила утеха, когато кученцето ѝ умря. Тогава беше само на седем години. Десет години по-късно, когато бе дошъл на едно от редките си посещения у дома, той беше този, който изсуши сълзите ѝ, след като приятелката ѝ се бе омъжила за момчето, което и двете бяха обичали.

Колкото и да беше странно, те бяха останали близки през всичките години, откакто бе поел управлението на свой собствен кораб и задълженията му бяха нараснали. Баща му никога не му писа. Майка му беше неграмотна, но Луиза му пишеше често. Той отговаряше на писмата ѝ, макар и не толкова редовно, колкото трябваше. Единственото му извинение беше, че е прекалено зает, а и от засетите с тютюн, пшеница и картофи полета на Уайлд Оукс го делеше цял един свят.

Беше му безкрайно неприятно, когато я бе оставил сама последния път, още повече че бе наясно какво трябва да направи. Може би още тогава бе имал някакво предчувствие.

След като бе продал кораба и се бе върнал с достатъчно пари, за да може да наеме нов управител и да се заеме с възстановяването на фермата, бе посрещнат от бледа, отчайващо слаба жена, в която с усилие бе разпознал сестра си, с която се бе разделил преди малко повече от месец.

Почувствал, че нещо не е наред, той веднага заподозря онзи проклет мъж от Вирджиния, който бе правил компания на сестра му от известно време насам. През първата вечер бе убеждавал Луиза да му каже какво има, очаквайки да чуе тъжната, но успокоителна приказка за още един завършил роман.

Вместо това обаче, трябваше да понесе удара да научи, че тя е бременна. Бе се хвърлила в прегръдките му и му бе обяснила, хълцайки, че току-що е разбрала и още не е имала време да съобщи на Смитърс, защото майка му се разболяла и го били повикали вкъщи. Беше забравил да ѝ остави адреса си, а и Рейф не знаеше къде биха могли да го открият.

— Но сега се върна — бе продължила тя с усмивка, изпълнена с надежда. — Точно преди да се смрачи, видях коня му заедно със сивия жребец на Рейф до конюшните, когато изведох Бриг на разходка. Сигурна съм, че първото нещо, което ще направи утре, е да дойде да

ме намери, тъй като годината на траура ми изтече и вече няма причина да се отлага. — Очите ѝ го молеха за разбиране. Или за подкрепа.

Първата мисъл на Джерико беше да намери проклетото копеле и да му прекърши врата, задето се бе отнесъл по този срамен, отвратителен начин с една жена, толкова мила и невинна.

Очевидно Луиза бе отгатнала мислите му.

— Не се ядосвай, Рико. Толкова много го обичам и съм сигурна... сигурна съм, че и той ме обича, но напоследък майка му е била много болна и... и това просто се случи. Впрочем и аз не съм в първа младост.

Джерико беше принуден да признае, че на възрастта на Луиза нетърпението ѝ беше съвсем разбираемо, но, дявол да го вземе, проклетият негодник трябваше да е по-опитен, а не да ѝ направи дете. Съществуваха начини, по които жената би могла да бъде предпазена. Ами ако нещо му се беше случило, преди да успее да се ожени за нея? Тя щеше да бъде опозорена. Не само сърцето, но и репутацията ѝ щеше да бъде сломена.

Джерико искаше да ги отведе при най-близкия свещеник още преди да е настъпил новият ден.

За беда, на следващия ден беше насрочил среща с евентуалния бъдещ управител. Човекът пътуваше чак от Пъркуимънд и бе невъзможно да го отпрати и да го помоли да дойде по друго време. Бе претупал разговора разсеяно и след като бе наел управителя, бе изгубил двойно повече време да му покаже фермата и да отговори на въпросите му.

Само Господ знаеше дали изобщо е говорил смислено, след като мислите му бяха заети с далеч не толкова материални грижи.

— Къде е мис Луиза? — настойчиво бе запитал икономката, щом отпрати посетителя.

Строгата Естер Ренегар, която се грижеше за домакинството, откакто Джерико се помнеше, продължаваше да чупи яйца в една купа.

— Отиде при ухажора си като че ли. Колата тръгна някъде преди около час, следвана от онуй краставо псе. Беше го затворила в обора, но то се измъкна.

Бриг не беше нито крастав, нито псе, но точно в този момент Джерико нямаше време да го защитава. Оседла Боун и препусна в галоп през полето към къщата на Търнбайфил.

— Къде е Смитърс? — извика, втурвайки се през вратата. Рейф пиеше бренди и галеше един огромен котарак, излегнал се на коленете му.

— Тайтърс? Какво е забъркал пак този глупак?

— Няма значение, само ми кажи къде мога да го намеря. Повъзрастният мъж си играеше с ухото на котката, която неочаквано се обърна и го одраска.

— Проклет неблагодарник! Говоря на котарака, Рико, а не на теб. За последен път видях Смитърс да изчезва надолу по алеята. Играехме карти, когато забеляза колата на Луиза и излезе. Учудва ме начинът, по който тя му влияе. Би могла да си намери нещо много по-добро, въпреки че е попрехвърлила годинките.

Рейфъл Търнбайфил наблюдаваше мъжа, който често го бе превъзхождал в надбягванията, борбата, лова и хазарта. Претегляйки всяка дума, той продължи:

— Ако бях на твое място, Рико, не бих я окуражавал в тази насока. Младият Смитърс е достатъчно добър за компания, но не е подходящ за съпруг, ако разбираш какво искам да кажа.

Джерико се страхуваше, че много добре го разбира, но вече бе твърде късно.

— Много съм ти задължен, Тюби — отвърна той, произнасяйки неволно омразния прякор. Като прескачаше стълбите през две, той се метна върху жребеца си и препусна по дългата алея.

Те не бяха край езерото, където някога тримата така обичаха да ловят риба. Изпълнен е нови тревоги, Джерико се отправи към къщи. Може би щеше да я намери в кухнята, споделяща сватбените си планове е икономката.

Колко по-добре щеше да бъде, ако тези планове бяха лъжливи! Но подходящ за съпруг или не, негодникът щеше да се ожени за нея. А ако се опиташе да прави номера, щеше да му се наложи да отговаря пред Джерико, защото този път той не беше на другия край на света, а съвсем наблизо, и можеше да се погрижи за сестра си.

Поне известно време. Докато си намереше друг кораб.

„Господи, ще ставам вуйчо!“, мислеше си той, докато бавно се приближаваше към къщата.

Останалата част от следобедата бе преминала много бавно. Естер му бе сервирала студено месо направо на бюрото. Без да обърне

внимание на храната, той отново я бе запитал за Луиза.

— Все още е навън. Имат много да си приказват, горките деца. Преди около час чух кучето да лае като бясно някъде около живия плет.

— Може би е гонило заек — допусна Джерико, доволен, че тя бе взела кучето със себе си.

Късно същия следобед, потънал в счетоводните книги, които сега не му се струаха много по-различни от корабния дневник, чу Бриг да лае отвън. Затвори страниците, изправи се и разтри схванатите мускули на врата си.

Тя си беше вкъщи. Крайно време беше. Сгодени или не, Смитърс нямаше право да я задържа толкова до късно вечерта. Най-добре да са решили да направят бързо сватбата, в противен случай щеше да им се наложи да тичат към най-близкия свещеник толкова бързо, че подметките да им запушат! Неговият племенник нямаше да бъде незаконороден и да бъде принуден цял живот да търпи срама.

Заличавайки всички следи от гняв и тревога върху лицето си, Джерико тръгна навън, за да прибере колата и да разседлае кобилата на Луиза. Надяваше се да види Смитърс до нея, ала младото конте не се виждаше никъде.

— Закъсна — каза ѝ, като се стараше да не издава неодобрението в гласа си. — Сега не трябва ли да почиваш повече, след като... — Гласът му заглъхна и той се втренчи във фигурата, която се отпусна в ръцете му. — Божичко, Луиза, какво се е случило?

Тя хлипаше истерично, без да може да произнесе нито звук. Косата ѝ се бе разпиляла по раменете. Винаги се беше гордяла със смолисточерните си къдри, но сега те бяха сплъстени и... Господи, това наистина ли беше кръв?

— Луиза! Спри да плачеш и ми кажи какво се е случило! Да не би колата да се е обърнала? — Разбира се, че не се е обърнала. Момичето не би могло да я изправи само.

Вкопчи се в него и пръстите ѝ се впиха в ръцете му с учудваща сила, а проклетото куче се въртеше около тях, подскочаше и скимтеше. Без да му обръща внимание, Джерико я притисна, за да я накара да го погледне и да му отговори, и веднага съжали, че го беше направил.

Отнесе я на ръце в къщата, като се опитваше да не гледа белезите върху бузата ѝ, сякаш причинени от тънка жилава пръчка.

Естер бе поела нещата веднага в свои ръце.

— Боях се, че това ще стане — измърмори старата жена. Джерико би искал да знае какво има предвид, но нямаше време да пита.

Без да си прави труда да оседлае Боун, той се спусна да търси доктор Уитърс, който живееше на около четири мили от тях. След като обясни набързо къде да отиде, той изпрати човека до Уайлд Оукс и препусна към фермата на Рейф, за да търси Смитърс. Нямаше никакво съмнение кой беше виновен за всичко. Преди да бе достигнал дървената ограда, която отделяше земите на двете ферми, забеляза червено-черен екипаж да напуска бързо имението и да се отправя на север.

— Смитърс! Проклета да е черната ти душа! Върни се веднага! — изкрещя той, без да спира бързоногия си жребец.

Кочияшът бе хвърлил през рамо поглед и бе заудрял неистово дорестия кон; колата се мяташе по неравния път и на два пъти едва не се преобърна. Джерико препусна в галоп. Забравил умората от препускането до дома на доктора и сякаш доловил отчаянието на господаря си, Боун бързо бе съкратил разстоянието.

Преследването бе свършило така бързо, както бе започнало.

— Проклето копеле, слез веднага оттам! — Гласът беше тих, но в него безпогрешно можеше да се разпознае опасната закана. Очите на другия се разшириха от ужас.

— Стой далеч от мен, луд глупак! — изкрещя Смитърс. На капрата на екстравагантната карета, облечен целият в черно, седеше кочияшът и в очите му светеше убийствен огън.

С бързо като светкавица движение Джерико бе уловил края на плетения камшик, дръпна го силно и повали младия човек на земята. Спускаяки се от гърба на коня си, за миг се озова до него.

Но не последва борба, защото Смитърс се беше парализирал от ужас. Паниката разкривяваше свършените му черти. Джерико беше само на милиметър от решението да обвие ръце около бялата му шия, когато някакъв глас зад него каза студено:

— Не искаш наистина да направиш това, Рико. Ако го убиеш сега, ще те обесят. Кой тогава ще се грижи за Луиза?

Наведен над гърчещата се фигура на земята, Джерико изчака огънят в гърдите му да поутихне. Рейф бе прав. Не това беше начинът

да го направи, ако искаше да живее достатъчно дълго, за да се погрижи за сестра си и детето ѝ.

— Не знаеш какво искаш от мен — изръмжа той.

— Сигурно не, но каквото и да имаш против това момче, не това е начинът да го уредиш. — Рейф все още седеше върху огромния си сив жребец. Бе наблюдавал сцената безстрастно със зачервеното си от дългите години бурен живот лице. — Отдръпни се, Рико!

— Искам да го видя мъртъв.

Мъжът на земята се опитваше да се търколи настрани. Като се изправи бавно, Джерико постави обувия си в ботуш крак върху края на палтото му.

Рейф уреди подробностите. Щяха да се срещнат в хотела веднага след като Смитърс успееше да намери някой, който би могъл да му стане секундант. Ясно ли беше всичко?

Ясно беше.

Докато се уговаряха, Смитърс бе повръщал на средата на пътя.

Джерико и Рейф се прибраха заедно. Мълчаха, докато пътят не ги отведе до мястото, откъдето започваха деветстотинте акра земя на Търнбайфил.

— Ще ти стана секундант, ако искаш — тихо каза по-възрастният мъж. — Чувствам се донякъде лично отговорен. Той беше мой гост.

Джерико кимна:

— Задължен съм ти. И, Рейф, благодаря ти, че ме спря. Щях да убия кучия син.

— Луиза? Той кимна.

— Бил я е.

Очите на Рейф помръкнаха.

— Исусе! — бе успял само да промълви.

Джерико бе замълчал. Нямаше смисъл да споменава за бебето. И без това скоро щеше да се разчуе.

— Дай няколко дни на Смитърс. Съмнявам се, че лесно ще намери някой, който с готовност би се отзовал на молбата му да му стане секундант.

— Бих предпочел да се върна и да свърша работата още сега — каза Джерико и остро се изсмя.

— Върви си вкъщи. Ако има нещо, което мога да направя, само ми съобщи. В противен случай ще се видим в хотела след около

седмица. И, Рико, не се тревожи. Ще се погрижа за момчето, дори ако трябва, ще го довлека лично.

Като се връщаше към спомените, сега Джерико искаше Рейф изобщо да не се бе намесвал онзи ден. Искаше му се да бе свършил започнатото. Не че това би могло да промени нещо. Луиза си бе отишла и бе отнесла със себе си необходимостта да остане жив.

Беше станало много късно още в момента, когато се беше прибрал вкъщи. Бе разбрал това още щом бе видял стария доктор Уитърс да излиза и да се отправя към малката карета. Старият човек изглеждаше на сто години. Джерико буквално бе усетил как кръвта се смразява във вените му. Винаги беше смятал, че това е само израз, но сега знаеше, че не е така.

Бе слязъл от коня и го бе потупал по задницата.

— Какво стана? — настоя той точно когато старият лекар поставяше кожената си чанта на седалката.

— Съжалявам, сине. Направих всичко, което можах. Не вярвам, че тя изобщо искаше да живее. Още щом започна кръвоизливът, вече нямаше как да ѝ помогна. Опитах всичко, което зная, но Божията воля е такава.

Някога Джерико се беше заклел, че никога няма да плаче, но тогава не издържа.

— Както разбирам, ти си знаел, че тя е бременна? — тихо попита старият човек.

Като вдигна мокрото си лице към небето, където все още проблясваха последните лъчи на залеза, Джерико отговори:

— Знаех.

След това я беше погребал. Под огромния чинар, до родителите им и двете им деца, които бяха починали още като бебета.

А сега чакаше, за да завърши онова, което трябваше да направи, преди да се върне в морето. Господ му беше свидетел, че не искаше повече никога да види Уайлд Оукс. Естер и наетият от него управител заедно можеха да се справят.

Някъде към полунощ шумът затихна. Джерико почти се бе унесъл в дрямка, когато чу двама мъже да говорят за жената в стая номер три. Не беше необходимо да притежава кой знае какво въображение, за да се досети, че имаха предвид кестенявата красавица, която беше забелязал на прозореца при пристигането си.

Проклинайки тихо, той се обърна върху твърдия под и сложи навитото на руло палто под главата си, ала беше невъзможно да не обръща внимание на разговора.

— Гледай сега, разбрах, че тя е съвсем сама в крилото към Каролина. Няма дори прислужница с нея. Само един тип жени отсядат в хотел съвсем самички.

— Освен ако не чака мъжа си.

— Или го чака, или бяга от него.

— Ааа, тая не е омъжена. Няма вид на семейна. Залагам два долара. Мислиш ли, че стигат? — намеси се един младеж.

Стомахът на Джерико се сви. Дамата, независимо от положението ѝ, заслужаваше повече уважение. Като приседна, той извади единия от двата пистолета и го сложи в скута си.

— Господа — каза със смразяващо спокойствие, — да се тревожи сънят на една дама е много невъзпитано. Да не говорим колко е нездравословно.

В стаята настана такава тишина, че би могло да се чуе бръмченето на муха. Миг по-късно някакъв мъж изруга. Друг се засмя нервно. След това отново се заеха със заниманията си, заплашваха и поръчваха бутилка след бутилка.

Примирен с очакващата го безсънна нощ, Джерико се изправи и сгъна одеялото си. Беше легнал с ботушите, защото не искаше да поема риска да му бъдат откраднати.

— Извинете ме — учтиво каза той, прескочи двама пияни и се насочи към вратата.

— Ей, ама ти май тичаш след оная, а? Това не е честно! Аз пръв я видях! — провикна се един младеж, който беше или посмел, или по-пиян от останалите.

— Почивайте спокойно, господа. Дамата има право да поспи.

Случи се така, че и Джерико също спа спокойно през останалата част от нощта. Коридорът, на който бяха подредени стаите, беше поносимо тих, при това доста по-чист от общата стая. Но не това бе причината за онова, което направи. Беше успявал да въведе ред сред моряците, далеч по-груби от онези в общата стая, без да прибъгва до насилие.

Тази жена беше нечия сестра. Или дъщеря.

Или съпруга.

Все пак, поради някаква необяснима причина, той би предпочел да не е омъжена. Пияният беше прав: тя нямаше вид на семейна.

Но независимо от положението ѝ, той чувстваше някакъв порив да направи всичко възможно, за да я защити. Заради Луиза, ако не заради себе си. И така той прекара остатъка от нощта, проснат пред вратата ѝ, с глава върху палтото, скръстил ръце пред гърдите си, като в дясната стискаше здраво дългия пистолет.

ПЕТА ГЛАВА

Запътила се към тоалетната, Сара едва не стъпи върху проснатия пред вратата на стаята ѝ мъж.

— Милостиви боже! — възкликна тя. — Вие сте мъжът в черно.

Той се изправи сковано. Беше много по-висок, отколкото изглеждаше отдалеч.

— Моля да ме извините, мадам. Нямах намерение да ви препречвам пътя.

— Да не би да сте изпуснали нещо? — Тя се взираше в ъгловатите черти на лицето му, в което липсваше каквато и да било мекота. Сигурно не бе надничал през дупката на ключалката. Нямахше вид на такъв човек.

— Да си кажа истината, спях. Тук е много по-тихо, отколкото в общата стая.

Мъжът се извисяваше над нея в тъмния коридор. Косата, очите и дрехите му бяха черни като греха, но тя не изпитваше никакъв страх.

— Е, да, предполагам, че е така.

Колкото и да беше странно, тя бе склонна да му повярва. Той наистина държеше одеяло. А дрехите му, въпреки че бяха леко поизбелели и протрити, изглеждаха направени от качествен материал. Ботушите от първокласна кожа бяха лъснати до блясък. Подозирайки, че не разполага с пари, за да си наеме стая, но е прекалено горд, за да си го признае, Сара продължи по пътя си, за да не нарани чувствата му. Добре знаеше цената на гордостта.

С шапка в ръка, той, изглежда, взе някакво решение.

— Мадам, помислих си, че за една жена да отседне сама в... така де, на място като това, би могло да бъде изтълкувано погрешно...

Трогната от странната смесица от сила и нерешителност, Сара отвърна:

— Благодаря ви, сър. Ако ми предлагате да ме придружите през фойето, то аз с благодарност ще приема компанията ви. Не бих искала да мина сама през шумния салон на път към...

Дали да не му предложи пари?

Не, това би го засегнало. Впрочем, след като беше дала част от парите си на Молси и Саймън, останалото едва щеше да ѝ стигне да заплати собствения си престой тук, освен ако не подпишеше нов чек. Но ако го направеше, Тайтърс би могъл да я проследи чрез банката.

Истината беше, че ако Арчибалд не пристигнеше скоро, щеше да бъде принудена да спи в общата стая, където и да се намираше тя и каквото и да представляваше.

Едва ли някой друг би могъл да прояви подобно уважение като този мъж в черно. Когато излезе от тоалетната, той я очакваше встрани, до задната врата. И двамата се преструваха, че просто бе излязла навън, за да си налее прясна вода. Сара спомена нещо за времето и за слънцето, което блестеше над канала, и той кимна замислено:

— Да, мадам, денят наистина е прекрасен. — Изглежда, искаше да каже нещо друго. — Мадам, ще бъда поласкан, ако приемете поканата ми да закусите с мен. Името ми е Джерико Уайлд. Бих могъл да помоля собственика да ни представи.

Уайлд... Уайлд...

Защо това събуди някакво ехо в съзнанието ѝ? Сара замислено стисна устни, докато мъжът очакваше отговора ѝ.

— Случайно да познавате мисис Бест от Елизабет Сити? Предполагам, че си е тръгнала рано тази сутрин, но мисля, че снощи на вечеря спомена името ви.

За един кратък миг по лицето на мъжа премина паника.

— Не, мадам, не мисля, че я познавам.

— Е, няма значение. Колкото и да ми е неудобно да го призная, не обърнах особено внимание на приказките ѝ. — Очите ѝ блеснаха развеселено. — Закуска ли казахте? Да си призная, никак не обичам да се храня сама. Разбрах, че човек би могъл да поръча да му поднесат храната в стаята, което е много удобно, но ако обича студена супа и препържени яйца.

— Значи приемате?

С изключително елегантен жест той ѝ предложи ръката си и я поведе към трапезарията, сякаш беше кралица. Или поне принцеса.

Или в края на краищата като че ли беше човек, който се намира на другия край на света, изгорил след себе си всички мостове.

Закуската беше великолепна. Между другото Сара научи, че той е капитан. Капитан Джерико Уайлд.

— Въпреки че в момента нямам собствен кораб — уточни той.

Горкият човек. Сигурно се надяваше да бъде нает от някой от минаващите плавателни съдове, които спираха пред хотела. Опитваше се да измисли някакъв начин да му помогне, но не се сецаше за нищо подходящо. Разговаряха дълго, но когато по-късно застана до прозореца да изчака пристигането на Арчибалд, тя осъзна, че въпреки че ѝ бе разказал за пътуванията си из различни страни и вълнуващите си срещи с чужди народи, тя всъщност не знаеше нищо за него.

От това начинът, по който той я привличаше, ѝ се струваше още по-странен. Бе разбрала, че той притежава някаква сила. Баща ѝ беше много слаб човек, а откакто се помнеше, майка ѝ бе полуинвалид. Тайтс и Норийн бяха още по-слаби. Сара се бе уморила да бъде най-силният човек в семейството. Би ѝ харесало поне за малко да може да се облекне на някого, по-силен от нея.

Знаеше също, че от негова страна нищо не я заплашва. Може би това се дължеше на отчаянието, което струеше от дълбините на тъмните му очи. Отначало си бе помислила, че просто ѝ се бе сторило, но после се увери, че не греши. Понякога се появяваше само като сянка, а друг път — с много по-голяма сила.

Но каквото и да го тревожеше, то не му пречеше да се отнася към нея така, сякаш е направена от порцелан и би могла да се счупи при някоя по-груба дума. Това беше нещо съвсем ново за нея и я бе заинтригувало. Само ако знаеше, развеселено си мислеше тя, че би могла да впрегне мулето и да изоре нивата по-добре от всеки мъж! Че би могла да се пазари и да получи най-високата цена за зеления си фасул и пъпешите и да изпъди невестулката от кокошарника само с помощта на върбова пръчка!

Не че бе възпитавана да върши всичко това. Някога бе разполагала с прислуга, която непрекъснато се бе грижила за удобствата ѝ, но времената се бяха променили. Това обаче ѝ бе дало възможност да разбере, че е в състояние отлично да се грижи за себе си.

Джерико прекоси двора и тръгна по пътя, успореден на канала. До една седмица, бе обещал Рейф. А вече бяха изминали пет дни. Или

може би дори шест? Господи, беше изгубил всякаква представа за времето.

Зад него се носеше шумът от напрегнатото движение. Разсеяно наблюдаваше двете момчета, които гребяха в една лодка и се отдалечаваха надолу по канала, докато „Лима“ минаваше покрай тях, остро изсвирвайки със сирената си. След нея, теглен от два чифта волове, съвсем бавно плаваше шлеп, като едва разплискваше повърхността на водата покрай брега.

Помисли си за собствения си кораб и се запита дали все още стои закотвен, или е отплавал под командването на някой друг.

После си наложи да насочи мисълта си към издирването на Смитърс. Рано или късно проклетото копеле щеше да се появи. Дори негодник като него не би могъл да пренебрегне откритото предизвикателство, още повече, когато бе отправено пред свидетел.

Оставяйки настрана собствените си тревоги, Джерико реши да изчака в коридора, докато мис Йънг тръгне към трапезарията за обяд. Тя имаше нужда от закрила. А той имаше нужда да се поразсее.

Все пак не би могъл да не се възхити на смелостта ѝ. Тя се намираще в неизгодното положение на млада благовъзпитана дама, отседнала в хотел с не много добра репутация. Отначало си беше помислил, че е прекалено невинна, за да схване опасността, ала сега започваше да се убеждава, че е съвсем наясно с нея, но е прекалено решителна, за да се уплаши.

Във всеки случай тя се нуждаеше от някого, който да застане между нея и тълпата от общата стая. И докато нямаше какво друго да прави, той би могъл да поеме това задължение.

Тя излезе от стаята, обърна се и заключи вратата, като се усмихна мрачно на лъскавия нов ключ, показвайки, че е съвсем наясно с безполезността му.

— Но е по-добре, отколкото без никакъв ключ — вметна той, докато мачкаше шапката си.

— Но не толкова полезен като някой тежък стол — отвърна тя, докато пускаше ключа в джоба си. Беше облечена във великолепна жълта рокля, която хвърляше златисти отблясъци върху косата ѝ. Когато ѝ направи комплимент, тя свенливо му призна, че това трябва да бъде венчалната ѝ рокля.

— Бих предпочела нещо в синьо, но нямах достатъчно време, за да си ушая.

Венчалната й рокля?

Нейната венчална рокля. Той знаеше, че тя очаква някого. Всички в хотела бяха наясно с това.

Джерико не искаше да говори за сватби и венчални рокли. Не че не желаше щастие на Сара, но мисълта за женитба на която и да било жена го връщаше назад — към неосъществените сватбени блянове на сестра му.

Пое си дълбоко дъх и захлопна вратичката на спомените.

— Ако нямате други планове, бихте ли ми позволили да ви придружа до трапезарията? — Той протегна ръка и тя постави малката си, добре оформена длан върху ръкава му. Внезапно се почувства с няколко сантиметра по-висок.

Пред купата със супа от зеле Сара обясни, че е в хотела, за да изчака годеника си, но е започнала да се притеснява, че писмото, в което уточнява мястото и времето, може би се е изгубило.

Джерико беше изумен. Тя бе определила мястото и времето? Не беше и помислял, че е толкова дръзка, но неговият опит с жените беше твърде малък.

— Просто не мога да се върна у дома — призна тя, след като съдовете от супата бяха прибрани и им бе сервирано задушено пилешко с кнедли.

— Изгорени мостове? — запита Джерико.

— Нещо подобно — кимна тя.

— Мостовете могат да се поправят.

— Но понякога не си струва.

Той си направи извода, че дамата не е била много щастлива в миналото. Но това не беше негова работа. Нито пък фактът, че тя отказа да му позволи да заплати обяда ѝ. Вместо това грижливо отброи точната сума и върна остатък в едно доста протрито портмоне.

Дамата беше и горда.

След като напуснаха претъпканата трапезария, двамата тръгнаха покрай канала. Джерико се опитваше да измисли някакъв тактичен начин да ѝ предложи пари. Господ му беше свидетел, че сега, след като Луиза я нямаше, а собственото му бъдеще беше толкова неясно, той нямаше нужда от тях. Нямаше намерение да се връща в Уайлд Оукс.

Поне засега. Не и преди да поникне трева на гроба на Луиза и самият той да се съвземе. А може би никога.

Загледан в нежната фигура е коса с цвят на есенни листа и топли кафяви очи, Джерико си каза, че докато мистър Рикетс пристигне, тя има нужда от покровител. Поне това би могъл да стори за нея. Луиза също бе имала нужда от закрилник, но той се бе провалил, защото беше прекалено зает с продажбата на кораба си, за да разбере какво става под собствения му покрив.

Този път не биваше да се проваля.

Докато „Албимаръл“ се отдалечаваше от брега, а новопристигналите се суетяха наоколо, за да си наемат стаи или в очакване на връзката за следващата спирка, Сара въздъхна замислено, но след това се усети и се усмихна.

— Е, това е, предполагам. Пощенският кораб пристигна и отново отплава, но Арчибалд все още го няма. Може би утре.

Джерико точно навреме овладя желанието си да я прегърне през раменете.

— Има още много време — каза той. — Следващият ще пристигне съвсем скоро. А пък и ездаци идват непрекъснато. Вашият годеник ще се появи всеки момент.

И точно това трябваше да направи, ако имаше поне капка здрав разум. Този мъж трябва да е голям глупак, за да остави такава жена сама в хотел, пълен с хора от най-нисшите слоеве на обществото.

По време на вечерята Сара разговаряше оживено и само от време на време падаше духом. Джерико развеселено осъзна, че тя се опитва да го разведри. Кога друг човек бе правил това? Кога някой друг се беше интересувал как се чувства?

Дали не трябваше да й каже, че вече е бита карта?

Не. Нека продължава да бърби. Бог му беше свидетел, че имаше нужда да се поразсее, а докато Смитърс не се появеше, нямаше по какъв друг начин да прекарва времето си.

— Всичко е заради втората ми майка, нали разбирате — говореше Сара и той разбра, че е пропуснал част от думите ѝ. — Случи се така, че получих в наследство малко пари. Бях решила да изплатя ипотеката, но така нямаше да ми остане много, а на мен ми се искаше да уредя Молси и Големия Саймън, така че да не им се налага да

работят повече. Само че мащехата ми искаше да се омъжа за сина ѝ и да задържи парите в семейството.

— Доколкото разбирам, не проявявате интерес към момчето?

Сара сви рамене:

— Боже мой, не! Само за една седмица щях да остана без пукната пара. Той е комарджия от най-долна класа, а освен това прекалено много пие. Наред с всичко е... как да ви кажа, доста ограничен.

Сара не можеше да разбере защо споделя тайните си с този напълно непознат мъж. Не беше в характера ѝ да стоварва тревогите си върху раменете на другите, а пък и никой не ѝ бе предложил да ги поеме доброволно. Хрумна ѝ мисълта, че двамата с капитана приличат на два кораба, които са се срещнали случайно в нощта, след което всеки е поел по пътя си, за да не се срещнат никога повече.

Това беше тъжно, защото тя бе започнала да го харесва. Обичаше да го наблюдава, защото — въпреки че не беше особено красив или поне не по начина, по който беше красив Тайтърс — в ъгловатите му челюсти и сурови тъмни очи имаше нещо успокояващо.

Но въпреки това трябваше да бъде по-предпазлива и да не споменава повече имена. Не беше прекалено далеч от дома и рано или късно повечето от пътуващите из Тайдуотър минаваха оттук, тъй като това беше най-прекият път на юг и на север. Тайтърс също се движеше по този път. За щастие той рядко имаше възможност да си позволи да се настани в хотела и обичайно отсядаше у приятели или дори у приятели на приятелите.

— Но дори и да го харесвах — продължаваше тя, — никога не бих се омъжила за пари. През цялото време мистър Рикетс беше много внимателен към мен, въпреки че бях бедна като църковна мишка. Той ме харесваше такава, каквато бях.

Джерико измърмори нещо в отговор, а вниманието му бе приковано от начина, по който се движеха устните ѝ, докато говореше. Тя имаше невероятно изразително лице. То не можеше да пази тайните ѝ дълго. Но тя ги пазеше. Или поне се опитваше. Нямахте представа какви бяха те, нито пък искаше да узнае.

— Така че си казах — продължаваше тя и той отново осъзна, че бе пропуснал част от думите ѝ. — Сара Ребека, този човек е самотен, но ако чакаш да ти направи предложение, ще има да чакаш до... —

Закри уста с ръка. — О, нямах намерение да ви казвам това. Нали няма да кажете на никого, че аз съм направила предложението?

Очите на Джерико блеснаха весело. Виж я ти, госпожицата! Значи тя беше направила предложението и бе определила мястото и времето! Оцени по достойнство дързостта ѝ, надявайки се, че и преценката ѝ е точна.

Малко по-късно той я изпрати до стаята ѝ, изчака, докато ключът се превърта в ключалката и тежкия стол бе поставен под дръжката на вратата, след това се върна във фойето. Бе съвсем наясно с любопитните погледи, които го съпроводиша. Същите, които ги бяха следвали в трапезарията и по време на разходката им.

Не можеше да им попречи. Дамата имаше нужда от закрила и докато пристигнеше нейният годеник, за да се погрижи за нея, двамата трябваше да се примиряват с ключките и подозрителните погледи.

Отправи се към летящите врати, влезе в бара, поръча си уиски и едва тогава се обърна към тълпата. Беше облечен в обичайното си облекло: обикновена черна риза и поизтърган черен костюм. Черният цвят му придаваше много сериозен вид. Когато, само на двадесет и три години, беше поел командването на първия си кораб, бе счел за необходимо да се опре на нещо ново, за да въведе ред. Сега, на тридесет и две, подобни неща не му бяха нужни. Да командва за него бе нещо просто като дишането, но тъй като беше човек, който държеше на навиците си, продължаваше да се облича в черно.

Хладнокръвно местеше поглед от един към друг грубоват посетител в задимения салон. Постави ръце на кръста, вмъкна палци в колана и отметна сакото си така, че да извади на показ двата пистолета. Преди да напусне Уайлд Оукс, се беше упражнявал няколко дни, докато успее да пробие карта от двадесет крачки и да загаси свещ от десет. Чувстваше се глупаво, задето носеше пистолетите — никога не бе имал нужда от оръжие, за да упражнява властта си, — но на подобно място разумният човек не оставяше ценностите си, които биха могли да станат жертва на нечии чевръсти пръсти. Впрочем чифт пистолети можеха да разубедят всеки, който би искал да му създаде проблеми.

Рано на следващата сутрин, докато отвеждаше под ръка Сара към трапезарията, пристигна Рейф Търнбайфил. Той се спря до вратата и Джерико плъзна поглед покрай него, очаквайки да види женственото

лице на Смитърс. По дяволите, не сега, помисли си той и се извърна да влезе с момичето в трапезарията с надеждата, че приятелят му не ги е забелязал.

Но, уви, по-възрастният мъж бързо прекоси претъпканото фоайе и свали шапката си.

— Добро утро, Рико. Ще си направиш ли труда да ме запознаеш с приятелката си?

Редом с Рейф, облечен в красивото си палто, брокатена жилетка и излъскан цилиндър, Джерико се почувства като просяк. През стиснати устни претупа процедурата по представянето. Каза си, че негодуванието, което го изпълваше, се дължи единствено на нежеланието му да въвлече Сара в мръсната работа, която го бе довела тук. И не даваше пукната пара за интереса, който бе блеснал в очите на приятеля му.

— Доколкото разбирам, тъкмо отивате да закусите? В такъв случай съм дошъл точно навреме. — Търнбайфил говореше толкова весело, сякаш не беше дошъл тук, за да наблюдава как ще умре един човек. Защото и двамата бяха наясно, че Джерико няма да отстъпи. Законът рядко наказваше отрепки като Смитърс. Това задължение се падаше на мъжката половина от засегнатото семейство.

— Ще тръгваме ли? — Рейф протегна ръка към Сара. — Това кафе ухае божествено.

Божествено?

Джерико му отправи унищожителен поглед.

— На твоето място първо бих се погрижил да си наема стая. Изглежда, всичко е заето.

— Надявах се да ме поканиш в своята.

— В такъв случай ще трябва да се задоволиш с общия салон. Но би могъл да провериш на рецепцията. Междувременно може нещо да се е освободило — с тези думи Джерико се обърна натам, където допреди минута стоеше Сара.

— Ако търсиш птичката, тя току-що влезе вътре. Точно в този момент я настаняват на една маса с две стари клюкарки, които сигурно са пристигнали тук, яхнали метли. Твои приятелки ли са?

— Проклятие! — изруга тихо Джерико. Достатъчно му беше, че се бе наложило да я представи на Търнбайфил. Но още по-неприятно му бе да я гледа в компанията на двете кикимори.

— Ела за малко навън — каза Рейф, като неочаквано отново стана сериозен. Закуската и божествено ухаещото кафе, изглежда, бяха забравени. — Трябва да поговорим насаме.

Нито единият от двамата не продума, докато не се усамотиха под листака на една слива от другата страна на пътя. Рейф посочи към едно голо място между дърветата.

— Струва ми се, че това е мястото. Пътят минава точно под онзи кипарис там. Достатъчно е широко, за да може да мине колата, която ще... — Той се изкашля и съсредоточи цялото си внимание върху края на пурата си.

— Която ще отнесе трупа — завърши вместо него Джерико. А само като си помислеше, че на стотина крачки оттук Сара закусваше, като отпиваше изтънчено от чая си, опитвайки се да отклони въпросите на онези две квачки, които беше забелязал още при пристигането си! А той стоеше тук и говореше за превозването на трупа на човека, когото имаше намерение да убие най-хладнокръвно!

Не че това щеше да бъде убийство. Убийство беше да убиеш някого без причина. Или за изгода. Или от гняв.

Джерико вече не изгаряше от гняв, но бе твърдо решен да раздаде правосъдие. Смитърс бе отнел живота на Луиза. Справедливостта изискваше да заплати за него със своя собствен. И ако трябваше да носи това петно в душата си през целия си живот — нека бъде така.

— Срещата е уредена за след три дни, но, Рико...

— Три дни от днес нататък? Ти каза седмица, а тя вече измина.

Сред дърветата, изпъстрени щедро с есенни краски, се носеше песента на птиците. Ароматът на кубинската пура се смесваше с този на сивия испански мъх и с мириса на изгорял торф. Рейф изучаваше пепелта, която се образуваше на върха на дългата му пура.

— Приятелите, които обикновено му помагат в такива случаи, трудно могат да бъдат открити, а още по-трудно — да бъдат опазени трезви. Има нещо, което трябва да знаеш, Рико.

— Има нещо, което трябва да узная преди всичко останало. Каж ми, Рейф, как е възможно ти и този лъжлив прелъстител и кучи син да бъдете приятели? Ние с теб отдавна не се движим в едни и същи кръгове — поне откакто Луиза беше малка, падна във водоема и едва не потъна, преди да успееш да я измъкнеш. Но не си спомням да съм

те виждал в компанията на отрепки като Смитърс. Боже милостиви, Тюби, ако не го беше довел...

— Рико, кълна ти се, не съм имал представа що за мръсник е. Имам предвид — как се е държал към Уизи. Знаех, че се срещат: през миналата зима и през пролетта се организираха доста приеми. Уизи не ги посещаваше много редовно, но тя и момичето на семейство Скот бяха приятелки. Точно там са се срещнали за първи път.

Джерико свали шапката, прокара ръка през косата си и изруга.

— Първия път, когато го срещнах, бях поканил неколцина приятели на надбягвания с кучета. Доведе го по-малкият син на семейство Джеймс. Тогава изглеждаше съвсем благовъзпитан. Беше добре облечен. Не мамеше в играта на карти — или поне не повече от останалите. Не беше особено добър с конете, но, дявол да го вземе, това не е причина да изриташ някого от дома си. По-късно започна да показва някои страни от характера си, но тъй като бях съвсем сам в къща с толкова много стаи, не можех да намеря подходящ предлог да го отпратя. — Рейф смачка угарката с тока на ботуша си. Внезапно изглеждаше притеснен. — Рико, как се справяш с ножа?

— С ножа ли? — Джерико сви рамене. — Като всеки друг, предполагам. Защо, да не искаш да ти отрежа върха на друга пура?

— Става въпрос за тази работа със Смитърс.

— Знам правилата. Никога преди това не съм участвал в дуели, но съм се бил няколко пъти и в повечето случаи съм побеждавал. Този път, за разлика от юмручните боеве, ще си нося пистолет, но ако се притесняваш, че няма да успее да го извадя...

Рейф го прекъсна с нетърпелив жест:

— Знам дяволски добре колко точно можеш да стреляш! Не в това е проблемът. Чуй ме, Рико, този човек е участвал в пет дуела! Познай в колко от тях е бил победен?

Джерико очакваше да чуе резултата. Смитърс може и да беше добър, но той бе сигурен, че е по-добрият. Трябваше да бъде.

— Нито един! Нито дори едничък! Това бледолико изнежено конте е убило най-хладнокръвно петима мъже и си е тръгвало от полесражението без драскотина!

Джерико си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— В случай че си забравил за какво става дума, същото конте прельсти сестра ми, направи й дете, след това я преби до смърт, при

което тя пометна. Не давам пукнат грош за това колко души е избил. Дори и да ми се наложи да изляза от гроба, за да изтръгна черната му душа, ще го направя!

Рейф се извърна и се загледа в кипарисовата горичка. Пушекът се стелеше като лека мъгла над блатистата повърхност и се виеше на влажни кълба около високите до коленете му ботуши.

Внезапно се обърна рязко.

— По дяволите, Рико, той се бие с нож! Случвало ли ти се е някога да убиеш някого с нож?

Джерико усети как тънка струя пот се плъзна по шията му и се спусна към гърдите. Никога не беше убивал човек, но беше виждал много пъти как умират хора. Ако се наложеше, щеше да го направи. Трябваше да го направи.

— Е? Отговори ми, дявол да те вземе! Убивал ли си някога човек?

— Последния път, когато използвах ножа, едва не прободох с него черния дроб на един, докато се опитвах да му попреча да пререже гърлото ми със счупена бутилка. Но не го убих. Не, никога не съм убивал.

— Знаеш правилата — уморено каза Рейф.

— Знам правилата. От един до трима секунданти уговарят условията. Присъства лекар. Вземат се под внимание слънцето и вятърът. Изборът на позиция се определя с помощта на монета. Десет крачки, секундантите преглеждат дрехите и оръжието на двамата участници, за да е сигурно, че имат само по един патрон, в присъствието на всички...

— Съвсем вярно, с едно изключение. Този, който предизвиква дуела, определя мястото и времето, но другият избира оръжието.

— Господи! — прошепна Джерико.

— Това е самата истина, така че молитвата ти е съвсем навременна. Веднъж момчето ми бе споменало, че се е упражнявало с ножа, като е отсичало краката на лястовиците, докато те се разхождали. Онова, което не ми каза, но което аз успях да науча, докато слухтах през последните няколко дни, е, че старецът му бил обесен, задето убил някакъв човек с нож само защото се бил изплюл върху ботуша му. Това е станало в Тенеси. Вдовицата му си променила

името, взела момчето и се преместила във Вирджиния, след което се омъжила повторно.

Джерико изруга отново и думите му прозвучаха като нещо средно между проклятие и молитва. За първи път му хрумна мисълта, че може да не оживее след дуела. Беше се забавлявал с подобна мисъл преди, но тогава това нямаше значение.

А сега имаше.

ШЕСТА ГЛАВА

Мисълта за онова, което щеше да се случи след три дни, му пречеше да заспи. Търнбайфил бе успял да намери самостоятелна стая, която с готовност предложи да сподели с Джерико. Ала той предпочете общата. Трябваше да обмисли какво да прави, а не би могъл да го стори между хора, които познаваше. С непознатите беше по-различно. Те само вдигаха шум, но това беше нещо, на което просто можеше да не обръща внимание.

Така че лежеше буден в своя ъгъл на общото помещение, опитвайки се да не забелязва пияните гуляйджии, и размишляваше за живота си: за своя дом, за кораба си, за всичко, което щеше да остави след себе си, ако не успееше да се измъкне жив от онова, което щеше да стане след три дни сред тресавището.

Каква ирония имаше в това, че именно Рейф щеше да бъде до него в такъв момент! Когато бяха момчета, Джерико беше го ревнувал, че е с няколко години по-голям от него и следователно — по-опитен. Или поне така му изглеждаше тогава.

Ала преди всичко за това, че Рейф се беше разбирал с баща си. Беше завиждал на приятеля си повече за тези отношения, отколкото за всичко друго.

Странно как се бяха обърнали нещата. Старият Търнбайфил бе умрял от сифилис, въпреки че бяха казали, че е заболял от треска. Бащата на Джерико бе загинал, защото се бе опитвал да чете поезия, докато бе карал конете по опасен участък от пътя, вследствие, на което колата се беше обърнала. Според думите на Естер Ренегар, когато го били намерили, все още държал книгата в ръката си.

Шумът непрекъснато се усилваше, докато накрая стана непоносим. Джерико се обърна на една страна и покри ухо с шапката си. Но това не му помогна много.

— А, тъй ли? — предизвикателно извика един грубиян, съвсем малко по-трезвен от останалите. — Хващам се на бас, че ще се добера до кревата й, преди някой от вас да успее.

Един брадат здравеняк с усилие се изправи на краката си и се провикна заядливо:

— Ти ли бе? Та ти даже не можеш да стигнеш до стаята й! Залагам цял долар, че ще легна върху нея преди...

— Я по-кратко, дявол да ви земе, че ще ви скопя и двамата!

Спорещите се обърнаха едновременно и се втрениха в стария морски капитан, който се опитваше да заспи.

Загледан към дима и мъждукащата светлина на лампите, Джерико се изправи на лакът и се зачуди дали би могъл да намери по-спокойно кътче в конюшните. Поне въздухът щеше да е по-чист. Предпочиташе миризмата на конски изпражнения пред вонята на две дузини мъже, които явно не се бяха къпали, откакто президентът Джаксън бе встъпил в длъжност.

— Стига, Кийлър — изръмжа един от мърячите. — Сички знаем, че хич не те бива с женските, откак твойта старица те пипна в кревата с оня амбулантен търговец и ти потроши жълъдите с тигана.

Всрещ всеобщия смях Джерико изруга и се изправи. Беше уверен, че тези негодници са повече хора на приказките, отколкото на действията. Но във всеки случай, ако им хрумнеше да сторят нещо повече, отколкото да се хвалят с мъжествеността си, на въпросната дама щеше да й се наложи да прекара доста неспокойна нощ, независимо дали бе заключила или не.

Няколко минути по-късно, като използва дългата веранда, опасваща хотела, той се прехвърли през прозореца в стаята й. Нощният въздух беше влажен и студен, натежал от миризмата на пушека от горящия торф. Задиша дълбоко, използвайки времето, за да се ориентира.

При гледката, която се откри пред очите му, едва не скочи обратно през прозореца.

Това беше грешка. Последното нещо, от което имаше нужда в този критичен момент от живота си, беше подобна лудост. Защото онова, което се откри пред погледа му под мъждукащата светлинка на единствената свещ, наистина бе в състояние да го подлуди.

Сара, въоръжена с чадър, се бе отпуснала върху един стол пред барикадата зад вратата и спеше.

Въпреки бремето на тежките си мисли, Джерико бе завладян от деликатната й фигура още първия път, когато я беше видял на

прозореца. Беше ниска, добре сложена и толкова крехка, че дори лек шепот би могъл да я събори. Оттогава, въпреки обстоятелствата, винаги когато бяха заедно, той изпитваше към нея някаква нежност. Нежност, примесена с желание. Никога преди не беше изпитвал подобни чувства и това го караше да се чувства неудобно.

Първия път, когато бе имал възможност да я огледа, тя бе облечена в пълния комплект дрехи: корсет, рокля с турнюр, шапка и наметка.

Тази вечер бе наметната само с чаршаф над поизносената нощница — и двете достатъчно тънки, за да се вижда през тях. Светлината струеше по косите ѝ, които се спускаха върху раменете като водопад. Начинът, по който бе извита главата ѝ, ѝ гарантираше на сутринта схванат врат.

Като въздъхна примирено, Джерико прекоси тихо стаята и взе оръжието ѝ. Отново отдаде необходимото уважение на смелостта ѝ. Чадър с такива размери едва ли щеше да убие някого, но бе напълно достатъчен, за да го обезкуражи.

Носеше обувки, а не пантофки. Смъкна ги от краката ѝ и усети грапавините по кожата им. Нямаше представа за размера на богатството ѝ, но за наследница беше доста скромно облечена. Много внимателно я вдигна и я понесе към леглото, наслаждавайки се на усещането от притиснатото към гърдите му тяло. Тя не помръдна.

Миришеше на сапун. На домашно приготвен сапун, а не на новите, модни френски измислици. Докато косата ѝ галеше лицето му, той долови някакъв полъх на лимон и подправки, който му напомни за тъмната орехова люспа, на която Луиза толкова се радваше като дете. Тя я разтъркваше върху китката си и му я поднасяше, настоявайки: „Помириши ръката ми!“

Дали и Сара е правела същото? Всички малки момиченца ли го правят?

Положи я върху леглото с неохота и придърпа завивките до брадичката ѝ, опитвайки се да мисли за нея не като за жена, а като за човек, изпаднал в нужда.

Тялото му обаче отказваше да се подчини. То реагираше на докосването и аромата на жената. Преди да успее да потисне мисълта, той се запита какво ли би било да опита е нея. Възбудата му се

засилваше и той си помисли, че това може да се окаже последната му нощ, прекарана с жена. Милостиви боже, каква загуба!

Мисълта беше достатъчна, за да охлади копнежа му, което беше много добре, защото щеше да му бъде неприятно да мисли, че е нищо не е по-добър от негодниците, от които се опитваше да я предпази.

Постави стола, на който беше седяла, така че да може да наблюдава едновременно прозореца и вратата, като в същото време не изпускаше от поглед жената. После седна, за да остане на пост до сутринта.

Постепенно глъчката, вдигана от среднощните гуляйджии, заглъхна. Откъм канала се носеше крякането на жабите. В тъмния ъгъл на стаята монотонно засвири щурец.

В тишината на нощта мисълта за онова, което щеше да се случи не след дълго, отново изплува в съзнанието му. Не че за първи път щеше да се сблъска със смъртта. Съвсем не. Но щеше да е съвсем различно от обичайния хазарт на моряшкия живот, когато опасността те връхлита изневиделица, без да ти дава време да разсъждаваш над собствената си тленност.

Сега имаше достатъчно време. Достатъчно, за да мисли за Уайлд Оукс — земята, купена толкова евтино и обичана така дълбоко от поколения от рода Уайлд. Време, за да осъзнае, че може би никога вече няма да се наслаждава на усещането да стои на палубата на свой собствен кораб и да чувства соления полъх на вятъра в ноздрите си, заслушан в плясъка на платната някъде на път към Западна Индия. Нито ще изпита радостта от завръщането у дома с пълен товар ром и меласа.

Може би никога повече нямаше да изпита удоволствието да разсъблича някоя жена, да изучава тайните ѝ и какво я кара да се задъхва и трепери от желание — дори когато то не е напълно искрено. Може никога да не усети как собственото му тяло се втвърдява, за да посрещне сладкото предизвикателство. И как се сблъсква с него.

Наистина ли му бе писано никога да не изпита радостта да се прибере у дома при своята собствена съпруга? Никога преди не му бе минавала през ума мисълта за женитба, но внезапно това му се стори най-желаното нещо, за което би могъл да мечтае един мъж. Да наблюдава как синовете му растат и възмъжават. Да гледа как

червеникавото лице на неговата собствена плът се появява на бял свят.

Веднъж в Северния Атлантик, под напора на вълни, високи четиридесет стъпки, той беше помагал за израждането на едно бебе на борда на собствения си кораб. Детето на една пътничка без билет. Момиченцето се бе появило на света с вик, размахвайки малките си юмручета и крачета. Тогава това му се бе сторило нещо забележително.

Сега знаеше, че то е най-голямото Божие чудо.

Като си пое дълбоко дъх, той протегна дългите си крака към вратата и развъртя глава, за да разпусне напрежението във врата си. Докосна студения пистолет в скута си и отново се замисли за дуела. Опита се да си припомни всички трикове при боя с ножове, които бе научил на различните кораби, докато бе обикалял света.

Но колкото и усилено да се опитваше да се концентрира, мислите му непрекъснато се връщаха към жената.

Към Сара.

Тя спеше дълбоко, сякаш бе усетила, че няма от какво да се страхува. От колко време не му се беше случвало да спи така? От седмица? От месец?

Даже от по-дълго.

Какво ли не би дал, за да може да се отпусне в леглото до нея само за да се остави топлината и ароматът ѝ да го приспят. Може би това беше последната нощ в живота му, в която щеше да лежи до жена.

Неканената мисъл го завладяваше все по-силно. Той не искаше от нея нищо повече, освен успокоителната топлина на тялото ѝ. Леглото беше достатъчно широко, така че биха могли дори да не се докосват. Бог му беше свидетел, че не би я докоснал дори с пръст, докато спи — това би било непочтено.

Впрочем тя така и нямаше да узнае за услугата, която щеше да му направи. Той щеше да си отиде много преди да се е събудила.

В този късен нощен час, когато почтените мъже спят, а мислите на онези, които са все още будни, блуждаят из криволичещите пътеки, по които не биха се спуснали на дневна светлина, Джерико взе решение. Събу ботушите си и ги постави до леглото. След това свали колана, на който висяха пистолетите, и го пусна до таблото на кревата. Да спи облечен за него не беше проблем — беше го правил толкова

често, но проклет да бъде, ако легне до нея с оръжието, което му убиваше всеки път, когато се обърнеше.

Чаршафите бяха просенени, но чисти. Бяха поели аромата на тялото ѝ, на което той се опитваше да не обръща внимание. Въпреки очакването да остане буден, той се унесе за броени минути, успокоен от лекото дишане на Сара, което му доказваше, че тази нощ няма да се чувства самотен.

Защото — Господ му беше свидетел — никога през живота си не се бе чувствал толкова самотен, както през последните няколко дни.

Сара се събуди мигновено от трясъка на съборен на пода тежък предмет. Първата ѝ мисъл бе, че отново се намира у дома и Тайтърс се опитва да отвори вратата, която обикновено затискаше с тежкия скрин.

После всичко се свърши изведнъж. Мъжът в леглото до нея се понадигна.

Мъж в леглото до нея?

Милостиви боже!

Скупчени край вратата, трима пияни се взираха към тях.

Единият залитна напред и веднага се препъна в преобърнатия стол. Вторият сочеше към Джерико, който по някакъв начин се бе озовал в леглото до нея, докато третият показваше нещо, захвърлено на пода.

— Божке, момчета, тая вече са я докопали! — Мъжете започнаха да се пляскат неистово по бедрата.

— Май че най-послед си е пипнала мъж! Мърф, ти нали казваше, че е...

В същия момент мъжът до нея се хвърли към крака на леглото и веднага последва изстрел. От тавана се посипа мазилка и прах. Преди да успее да придърпа завивките до брадичката си, целият свят се завъртя пред очите ѝ като в калейдоскопа, който баща ѝ бе подарил за тринадесетия ѝ рожден ден, а след това Тайтърс бе разбил с чука.

Забеляза тъмната сянка, която се хвърли към тримата пияни и ги изблъска в коридора. Това беше Джерико.

Наистина ли бе спал в леглото до нея или просто бе сънувала?

Някой запали лампата и тя примига от внезапната светлина. В коридора вече бе започнала да се събира обичайната тълпа. Хора, които никога не беше виждала през живота си, и такива, които вече познаваше, си пробиваха път към стаята ѝ.

Уплашена, объркана и засрамена, Сара се протегна към халата си, готова да ги изгони навън и да заключи вратата. Спусна крака от леглото и веднага попадна на чифт необикновено големи ботуши, които по някакъв начин се бяха озовали в стаята ѝ.

— Никога... — задъха се една жена, която тя веднага позна.

— Е, нали ти казах! А се правеше на толкова надменна и студена, че ти се струваше, че дори маслото не може да се разтопи в устата ѝ!

Сестрите Джоунс. Мили боже, бяха тук! Имаше да разправят, а брат им щеше да разнесе клюката нагоре и надолу по реката. Рано или късно Тайтър щеше да я чуе и да се втурне след нея и тя никога вече нямаше да успее да се измъкне. Или поне докато не свършат парите ѝ.

За първи път, откакто баща ѝ бе донесен вкъщи вкочанен, Сара заплака.

Джерико успя да усмири тримата пияни с помощта на собственика на хотела и няколко цветисти заплахи. Мъртвопияни, те сигурно щяха да спят до сутринта и дори нямаше да си спомнят за среднощните си подвизи.

Но двете стари клюкарки бяха нещо съвсем друго. Не знаеше дали трябва да отиде до стаята им и да ги принуди да мълчат, или щеше да е по-добре, ако счупи сбръчканите им вратове.

Второто щеше да бъде далеч по-ефикасно. Но за нещастие те не бяха единствените свидетели на случилото се. Едва ли щеше да успее да принуди целия хотел да мълчи.

С най-добрите намерения на света бе компрометирал една жена. Ако нейният мистър Рикетс разбереше, сигурно щеше да я накара да изкупи греха си, като я захвърлеше.

Джерико стоеше в коридора с наведена глава и отпуснати рамене. Бог да му е на помощ, не бе имал никакво намерение да ѝ стори и най-малкото зло, а ето че точно това бе направил. А проблемът беше, че тя все още бе прекалено уязвима. След като мълвата за случилото се се разнесе наоколо, което ставаше в този момент и на което по никакъв начин не би могъл да попречи, те отново щяха да започнат да я преследват. Беше само една самотна и беззащитна жена, при това толкова красива с изящните си черти и екзотичния си тен. Нямаше мъж, който би могъл да я погледне, без да я пожелае.

Прекося коридора. Реши да отиде при Рейф и да го помоли за съвет, но веднага премисли. Приятелят му може и да беше с няколко

години по-голям от него, но в подобен случай едва ли можеше да му бъде полезен.

Вдигна поглед към вратата на стая номер три. Тя беше съвсем сама вътре. Сигурно беше уплашена до смърт. Ключът нямаше да ѝ бъде от полза. Те можеха да го избутат от ключалката. Всеки ученик знаеше този трик. В стаята нямаше достатъчно тежки мебели, за да си осигури защита, а освен това съществуваше и прозорецът. Нали самият той бе прекрачил рамката и се бе озовал вътре без никакъв проблем.

При това положение съществуваше само един начин, по който би могъл да постъпи достойният мъж. Доброто ѝ име вече бе покрито с позор. Налагаше се да обясни на годеника ѝ какво се беше случило и защо. Щеше да го убеди, че дамата е все още недокосната, каквато бе в първия момент, когато Джерико я беше забелязал, застанала в очакване до прозореца.

През съзнанието му мина мисълта, че там, в стаята ѝ, след като бяха започнали неприятностите, тя се бе облегнала на него като на стена, сякаш бе усетила, че той ще я защити. Това го караше да се чувства горд.

Но и виновен.

Отново мина покрай вратата ѝ. Лек шум го накара да спре. Какво беше това? Котенце? Или мишка?

О, по дяволите, тя плачеше! Ако съществуваше нещо, с което никога не бе успявал да се справи, то това беше разплакана жена. Но тъй като беше почтен човек, не можеше да стори нищо друго, освен да се опита да ѝ помогне.

— Сара? — Натисна дръжката на вратата. Малкото глупаче бе забравило да заключи. Не че това щеше да помогне, но все пак... — Да не би да очаквате други посетители? Затова ли не сте си направили труда да заключите?

Тя изхлипа и той се прокле заради нетактичността си.

— Не можах да намеря ключа, а пък столът е счупен...

Той прокара ръка през косата си и си пожела да се намира някъде другаде, където и да е...

— Сигурно са го ритнали някъде. Хайде сега, не го преживявайте толкова, всичко свърши. Вече сте в безопасност.

Тя хлипаше и подсмърчаше шумно като малко дете. Внезапно му хрумна мисълта, че от всички жени, които бяха плакали в прегръдките му, само две бяха проливали искрени сълзи. Всички останали бяха искали нещо от него. Пари. Бижута. Или карета. Бог беше свидетел, че той обикновено им ги даваше.

На тази подаде носната си кърпа.

Какво друго му оставаше след това, освен да ѝ предложи утехата на прегръдките си?

— Хайде сега, момичето ми, не е толкова страшно. — Отпусна се на леглото до нея, притисна я към себе си и сложи главата ѝ под брадата си. — Годеникът ви ще разбере, след като му обясня, че просто съм защитавал интересите му. Дори ще ми благодари, а вас ще похвали, задето сте проявили достатъчно здрав разум да намерите някого, който да ви пази, докато спите.

— Вие не разбирате — изхлипа Сара.

Това, което той не можеше да знае, а и самата тя не разбираше, бе, че не дава пукната пара какво щеше да си помисли Арчибалд. Едва сега започваше да осъзнава, че иска от женитбата си нещо повече от удобство и сигурен живот с един възрастен мъж и покрив за двамата си приятели.

Истината беше, че искаше да има до себе си някой по-силен мъж, който да мирише на сапун, пури и скъпа вълна, отколкото един немощен старец, който вонеше на масло за коса, евтин тютюн и ром.

Въздъхна дълбоко и ръката му се обви около нея — топла, успокояваща...

— Благодаря ви. — Гласът ѝ бе поизтънял, но и укрепнал. — Сега съм много по-добре.

Все пак не се отдръпна от него, а пък и не изглеждаше той много да бърза да я пусне. Долови ударите на сърцето му: туп-туп, туп-туп, туп-туп.

— Знаете ли, че сърцето ви бие така, че ударите му могат да разрушат Йерусалим? Добре ли сте?

Той я увери, че е много добре, но на нея съвсем не ѝ изглеждаше така. Гласът му ѝ се струваше пресипнал. Като че ли бе в началото на някаква много опасна треска, защото седеше до нея на леглото и трепереше като лист, носен от вятъра.

— Е! — възкликна тя. — Аз се чувствам много по-добре, макар и малко неразположена.

Ръката върху раменете ѝ се придвижи нагоре. Усети пръстите му по кожата на врата си и потрепери.

— Да не ви е студено? Бих могъл да запала огъня...

— Не, чувствам се много добре — отвърна тя, останала без дъх. — Какво разправят? Че някой се е опитал да нахълта в стаята ми?

Джерико сгъна мократа кърпа и изтри с нея челото си. Не му беше работа да мисли онова, което мислеше. Ако не се измъкнеше оттук веднага, може би щеше да приложи мислите си на практика.

— Капитан Уайлд, мислите ли, че...

— Джерико — поправи я той. Беше в леглото с жена, за бога! — Или Рико. Някои ме наричат Рико.

Тя се обърна да му се усмихне с разтворени влажни устни и натежали от сълзи ресници и това беше достатъчно, за да го погуби.

Не я целуна силно, за да не я уплаши. Бе в състояние да мисли поне дотолкова, че да действа внимателно. Но когато се отдръпна, целият трепереше. Тръпнещите ѝ устни имаха вкус на сълзи, дива мента и мед. И не се бе извърнала. Широко отворила очи, докосна с пръст устата си и се загледа в него. Джерико прикри напиращото проклетие с дрезгава кашлица.

— Ето, виждате ли? — отбеляза тя. — Нали ви казах, че гласът ви е пресипнал? Сигурно ви има нещо!

— Сара, ако не сте наясно какво точно ми има в момента, то не аз съм човекът, който ще ви го обясни. Мистър Рикетс трябва да има тази грижа. — И веднага допълни мислено: „Проклетият късметлия!“

Сара отново се извърна, за да го погледне. Джерико упорито гледаше встрани, но не отмести ръката си. Нито пък тя стана от леглото.

— Но как би могъл Арчибалд да знае какво ви има? О, имате предвид това, че той продава и лекарства?

Джерико измърмори нещо под носа си за невинните деца, но Сара беше прекалено заета със собствените си мисли, за да му обърне внимание.

— Знаете ли, че той направи някаква отвара за жлъчните кризи на мащехата ми, която, изглежда, доста ѝ помогна. Бих могла да го помоля...

— По дяволите, Сара!

Пръстите върху рамото ѝ се впиха в плътта. Неочаквано той се наведе над нея и очите му пламнаха яростно. Сара почувства слабост в крайниците си и присвиващо усещане в стомаха, което не можеше да оприличи с нищо, изпитвано до момента.

— Може би... — започна тя, но той я прекъсна.

— Може би — нищо! Сигурно ще го приемете за неуважение, Сара, но ако не ви целуна още веднъж, преди да си тръгна, това ще тежи на съвестта ми, докато съм жив, което може и да не продължи...

Но не довърши изречението. Положи я върху леглото и се наведе над нея, притискайки я с гърдите си, докато единият му крак се движеше бавно върху нейния. Очите ѝ се разтвориха още по-широко. Дъхът ѝ спря в очакване на онова, което щеше да се случи. Не би могла да помръдне дори ако леглото избухнеше в пламъци.

То би могло да се случи, малко налудничаво си помисли тя. Изведнъж ѝ стана непоносимо горещо.

Този път в целувката му нямаше нежност. Устата му се притисна към нейната и тя усети зъбите му върху устните си, след това езика му... Милостиви боже, езикът му беше в устата ѝ и правеше неща, които бяха съвсем нелогични, но затова пък толкова приятни! Някаква магическа сила я караше да копнее да се притисне към нещо, но тя нямаше представа към какво и защо.

Тогава той докосна гърдите ѝ и тя едва не извика. Откъде ли би могъл да знае, че иска да бъде докосвана точно там, след като тя самата не беше наясно? Но бе толкова приятно! Заливаше я болезнено облекчение и ѝ се струваше, че няма да издържи нито минута повече.

Усещаше спиралите на пружината през пухения дюшек. Едва тогава осъзна, че тялото му е върху нейното. И не само това. Почувства уголемените и втвърдени места, които никога преди не беше забелязвала — дори когато бе оглеждала масивната му фигура през онзи първи ден, защото винаги бе изпитвала неудобство и се стараяше да не обръща внимание на тези места у мъжете.

Ала в този момент точно те се притискаха към нея така, че я караха да изпита желание да отвърне на натиска. Тя повдигна ханша си.

Джерико изстена.

След това раздвижи таза си и двамата простенаха заедно.

Сара помисли, че може би той изпитва болка. Но и същото забележително усещане, което изпитваше и тя, от което дъхът ѝ секваше и я караше да очаква нещо... нещо, което би могла да постигне само ако протегне ръка.

— Исусе!

Прошепнатата дума прозвуча като трясък сред внезапната тишина. Запаленият през нощта огън мъждукаше мъгливо. До умивалника свещта потрепна и угасна. За няколко мига единствените звуци, които можеха да се чуят, бяха проскърцването на пружината и тежкото дишане.

Внезапно Джерико се отдръпна и тя усети хлад на мястото, където досега бе лежал. Той се изправи от леглото и без да я гледа, започна да натъпква ризата в панталоните си.

А Сара дори не беше забелязала, че е била измъкната. Не можеше да го вижда ясно, но различаваше силуета му на светлината на огъня. Не за първи път през тази нощ се почувства объркана, разгневена и засрамена. Или по-скоро ограбена, сякаш ѝ бяха отнели в последния момент нещо много ценно.

— Е... — започна тя накрая, както правеше често, когато ѝ се налагаше да събере мислите си, но той се извърна към нея и я накара да замълчи.

— Трябва да ви се извиня, Сара, и точно това правя. При това най-искрено. Аз отнех... Искях да отнема... Искам да кажа, че не трябваше да ви обръщам внимание, след като разбрах, че вече сте дали дума, и нямам право да ви правя непочтени предложения.

Сара започна да му обяснява, че всичко е наред; че не я е насилвал по никакъв начин да прави нещо, което тя не иска, но той отново я застави да замълчи.

— Ще бъда точно пред вратата ви, мадам. Необходимо е само да ме повикате, ако нещо ви обезпокои — отсече той и напусна стаята, преди тя да успее да продума.

Джерико дори не се опита да заспи. Вече бе забравил какво е това. Седна, опря гръб на хладната стена, кръстоса обутите в ботуши глезени и се замисли над това, което току-що бе направил.

Или по-скоро за това, което бе на път да направи. Съвестта му не се облекчаваше от факта, че тя не се бе опитала да го спре.

Сара беше съвсем невинна. Един моряк не попадеше често на жени с толкова чиста душа, особено на места, каквито са пристанищата на всички градове по света. Мъжете, прекарвали в морето седмици, а понякога дори месеци наред, бяха истинска златна мина за жените, които изкарваха прехраната си, като задоволяваха техните нужди.

Тъй като се страхуваше от сифилис, Джерико винаги бе отбягвал домовете близо до доковете, но дори навътре в страната рядко бе срещал толкова невинно момиче.

Само след два дни трябваше да се срещне с човека, когото смяташе да убие. И щеше да остане жив или да умре сред тресавището. От това начинът, по който го бе привлякла жена като Сара, му се струваше още по-изумителен. Или може би не беше?

Не, не жена като Сара. Самата Сара. Бе привлечен от нейната топлина, от остроумието ѝ, от нейната гордост. От силата, която струеше под деликатната ѝ външност.

Най-добре щеше да е, ако този Рикетс пристигнеше незабавно, за да я отведе отгук, в противен случай можеше да остане безкрайно разочарован. Без дори да го бе виждал, Джерико го презираше, задето я бе оставил тук съвсем беззащитна.

Или по-скоро му завиждаше, ако трябваше да бъде откровен пред себе си. Истината беше, че не желаше нищо повече от това да се грижи за нея до края на живота си, но тя заслужаваше мъж, на когото му бе писано да живее повече от два дни. А това той не би могъл да ѝ обещае.

Все пак можеше да ѝ предложи закрилата на почтеното си име. Просто в случай че Рикетс направи сцена заради слуховете, които щяха да достигнат до него още при пристигането му. Би могъл да ѝ осигури дом. Уайлд Оукс се нуждаеше от господарка, щом не можеше да има господар. Беше уверен, че Сара и Луиза биха се обикнали, ако имаха възможност да се запознаят.

Почти бе решил да се върне в стаята и да ѝ направи предложението само за да я увери, че няма от какво да се страхува, ако Рикетс се откаже от нея. Но можеше да го направи и утре. В случай че тя се съгласи, той би могъл да уреди бързо работата със свещеника и да приключи с всичко. Преди да се изправи лице в лице със Смитърс...

Взел това решение, Джерико почувства как някакъв тежък товар се свлича от раменете му. За първи път от много време насам очакваше с нетърпение утрото на новия ден.

СЕДМА ГЛАВА

Утрото бе почти превалило, когато Сара се показа от стаята си. Беше отлагала, докато гладът не я бе принудил да излезе. Отправи се към трапезарията, долавяйки шепота и погледите, които я съпровождаха.

— Има ли... Прекалено късно ли е да получа нещо за ядене? — осведоми се тя.

— Късно е за закуска, но е още рано за обяд. Предполагам, че бих могла да ви приготвя нещо — навъсено отговори жената, която обслужваше масите.

Сара се надяваше, че ще ѝ поднесат остатъците от закуската, а не това, което бе вече приготвено за обяд. Закуската и вечерята струваха по тридесет и седем цента, докато обядът — четиридесет. Ако знаеше, че ще ѝ се наложи да остане толкова дълго, щеше да се осведоми за седмичните цени.

Овесената каша беше на буци, бисквитите бяха студени, а кафето — прекалено силно. Но положението ѝ не ѝ позволяваше да се оплаква. Прекара цялото време, седнала на една непочистена маса, втренчила поглед в движението по канала, като се опитваше да не мисли за онова, което се бе случило снощи. Нито какво означаваше.

Забеляза един параход, който отминаваше надолу с развети флагове и претъпкан с хора, пътуващи на юг — към Елизабет Сити, към Файетвил или може би дори към Чарлстън в Южна Каролина.

Опитваше се да се убеди, че е прекрасно да се живее в това време, но единственото, за което можеше да мисли, бе мрачният, въоръжен е два пистолета непознат, който, противно на всякаква логика, я караше да се чувства в безопасност и желана за първи път след смъртта на майка ѝ. Който я караше да изпитва нещо много повече от сигурност, но това беше друг въпрос. Не знаеше дали ще може да събере смелост да го срещне отново. Може би вече си беше заминал. Никога не ѝ бе казвал къде отива, а пък и тя не го бе питала. Големия Саймън я бе предупредил да не задава въпроси на съвсем

непознати хора на място като този хотел, който беше известен с дуелите и набързо извършените бракосъчетания.

Съвсем естествено първият човек, с когото се сблъска на излизане от трапезарията, бе Джерико Уайлд.

Имаше измъчен вид, сякаш цяла нощ не беше спал. Сенките около очите му го правеха още по-мъжествен.

— Добро утро. Настинката ви...

— Сара, трябва да ви направя едно предложение — прекъсна я той, без да ѝ даде възможност да се осведоми за здравето му.

Тя очакваше той да продължи. Край тях минаха двама мъже, които говореха едновременно, без да се изслушват. Реши, че са търговски пътници заради карираните им костюми и куфарчетата, които носеха.

— Не тук — каза той, хвана я за ръката и я поведе навън. Пътническият кораб още не беше пристигнал, а лодките бяха отплавали. С изключение на двете момчета, които помагаша в кухнята и непрекъснато сновяха между кокошарника и буретата със стриди, те бяха съвсем сами.

Когато любезният мистър Търнбайфил се появи на двора, Джерико го отпрати с ръка. Това събуди любопитството ѝ.

— За какво искате да говорите е мен, мистър... капитан... Джерико?

Той се чувстваше твърде неловко. Изкашля се два пъти, преди да заговори:

— От онова, което ми казахте, разбрах, че нямате намерение да се връщате у дома при мащехата си, нали?

Сара кимна.

— А вашият годеник още не е пристигнал?

Тя отново кимна. Какво би могла да каже? За неин срам, той знаеше, че тя бе направила предложението, бе определила и мястото, и времето.

— Сигурна съм, че скоро ще дойде. Знаете ли, той често пътува и е твърде възможно писмото ми да е пристигнало точно когато не си е бил вкъщи.

Отмятайки назад обикновеното си черно палто, Джерико сложи ръце на тънкия си кръст. Отбягваше да срещне погледа ѝ.

— Бих го приел като много любезно от ваша страна, мис Йънг, ако ме изслушате, преди да ми отговорите.

Мис Йънг? Но нали снощи беше Сара?

Отново прочисти гърлото си.

— На няколко мили югозападно от Ню Лебанон има една ферма, която от няколко поколения е собственост на семейството ми. Някога беше преуспяваща и отново би могла да бъде, ако попадне в добри ръце. Вече задвижих нещата... Имам предвид, че наскоро наех нов управител. Той ще пристигне със семейството си — с жена си и сестра си, доколкото си спомням. Има също икономка, без да се броят половината дузина слуги, които също наех. Работата е в това, че нямам намерение да се връщам там.

Джерико се подвоуми дали да не ѝ спомене за дуела и вероятността да загине. Реши, че е по-добре да не ѝ казва нищо, защото тя съвсем по женски щеше да започне да го разубеждава, а съществуваха неща, които един мъж трябваше да направи просто защото бе необходимо.

— Да не би да се връщате в морето? — намеси се тя и той се възползва от предположението ѝ и я остави да мисли така.

— Уайлд Оукс има нужда от господарка. Сестра ми...

— Бих казала, че далеч повече се нуждае от господар.

Без да обръща внимание на забележката ѝ, той продължи:

— Сестра ми почина съвсем скоро. Родителите ми загинаха преди повече от година. Както виждате, не е останал никой, така че ще ми направите голяма услуга, ако приемете предложението ми.

Хвърли ѝ бърз поглед, след това отново сведе глава в очакване. Сара също чакаше. След това каза:

— Е, струва ми се, бих могла да си помисля върху това, стига да ми кажете какво ми предлагате.

Ако мъж, чиято кожа години наред е била подлагана на въздействието на слънцето, все още бе запазил способността си да се изчервява, то Джерико направи точно това.

— Да се омъжите за мен.

Челюстта на Сара увисна. Това, че той ѝ бе предложил нещото, за което бе мечтала още от мига, в който бе напуснал леглото ѝ, беше...

— Всичко ще бъде само във ваша полза, Сара. Ще има къде да отведете двамата си стари приятели, за които сте толкова загрижена.

— Ами какво ще кажете за...

Искаше да го попита какво мисли за любовта, но внезапно я осени мисълта, че през цялото време бе планирала да се омъжи за Арчибалд, без изобщо да го обича. Никога не го беше обичала и сигурно никога не би могла да го обикне.

Но сега всичко беше по-различно. От Джерико Уайлд искаше много повече, отколкото бе очаквала от Арчибалд, но не бе наясно какво точно ѝ предлагаше той.

— От вас не искам нищо повече, Сара. Само да се грижите за дома ми. В замяна ви предлагам покрив и почтено име.

Е, това звучеше съвсем порядъчно и в реда на нещата. Сара все още не знаеше какво иска от него, но то беше повече от онова, което той ѝ предлагаше. Изпълнена с гордост, тя отметна глава и го погледна право в очите.

— Не, сър, благодаря ви. Много любезно от ваша страна, но съм уверена, че мистър Рикетс вече ми е предложил същото. — Което изобщо не беше вярно, но тя трябваше да повярва, че е така.

— Сара, снощи...

— Беше просто една неприятна грешка. — Трябваше да го накара да мисли така.

— Слуховете... Имам предвид, вашата репутация...

— Ще го преживея. Сигурна съм, че мистър Рикетс ще ми повярва, след като му обясня всичко.

В очите на Джерико блеснаха пламъчета.

— Всичко ли, Сара? Как бихте му обяснили онова, което се случи между нас в леглото?

Беше неин ред да се изчерви.

— Просто ще му изложа фактите. Не е необходимо да навлизам в подробности. — Не бе наясно дали би могла да обясни — дори да желаше, защото сама не разбираше какво се бе случило. — И след като ви благодаря за честта, с която бях удостоена, сър, просто ще изчакам Арчибалд.

С пламнало лице се отправи към хотела, като на всяка крачка усещаше погледа на Джерико, който изгаряше гърба ѝ.

Нека да гледа. Красивият дявол може и да бе успял да я поразее за момент, но тя бе начертала сама пътя си и бе длъжна да го следва. Това беше единственото разумно нещо, което можеше да направи.

Проблемът беше, че разумните неща вече не й изглеждаха толкова... разумни.

Останалата част от деня Сара прекара в стаята си, без да обръща внимание на почукванията на вратата, нито на хвърлените по прозореца камъчета, нито на лекото главоболие, което без съмнение се дължеше на пушека. Той бе станал толкова плътен, че човек не можеше да се подаде навън, без да бъде засипан с пепел.

Сестрите Джоунс наминаха два пъти, за да се осведомят през вратата дали се чувства добре. Тя ги увери, че е наистина съвсем здрава — „много ви благодаря“, — но има леко главоболие.

— Нищо чудно, след вълненията от миналата нощ... — започна едната, но другата високо изшътка и услужливо й предложи да разтрие слепоочията й е лавандулов спирт.

Сара не успя да сподави усмивката си. Можеше да си представи двете дами с огромни носове, които душеха наоколо за повече подробности след голямото представление.

След това дойде Джерико и я извика през затворената врата. След като тя пренебрегна почукванията, той заобиколи, застана пред прозореца, отново почука два пъти и повдигна щорите.

— Ако само посмеете да стъпите в тази стая, Джерико Уайлд, ще ви ударя с легена! — фактът, че повече от всичко на света й се искаше да се хвърли в прегръдките му и да забрави за сестрите Джоунс, за Тайтс и за задълженията си към Арчибалд, я вбесяваше и тя си отъмщаваше, като му крещеше.

— Не разбирам защо сте толкова разстроена — простичко се защити той. — Никога не съм имал намерение да ви обидя, Сара, и вие много добре го знаете. Сигурна ли сте, че сте добре?

— Съвсем добре съм! Бих желала да ме оставите на мира и да си гледате своята работа, ако, разбира се, изобщо имате какво да правите!

Джерико се намръщи.

— Просто си помислих, че бихте искали да узнаете, че вечерният пощенски кораб току-що пристигна, но вашият годеник не е сред пътниците, освен ако не е четири стъпки висок и не носи закърпени отзад панталони. Пристигнаха също две дами, едно духовно лице,

което поразително прилича на двете клюкарки, които слухтят наоколо от няколко дни насам, и един възрастен особняк. — Джерико бе прекарал целия ден, наблюдавайки пристигащите по вода и суша. Бе си наумил да хване за яката първия симпатичен млад мъж, когото види, и да го накара да се поразбърза.

В този момент Сара го замери с една възглавница. Озадачен, Джерико успя да я улови, затвори прозореца и се върна да наблюдава. Вечерният кораб трябваше да тръгне всеки момент.

Разглеждаше пътниците. Една стара дама носеше кошница с птици. Малко момиче, очевидно внучка на старицата, и застарял мъж с потъмняла от пот шапка, прашно палто и чифт домашно ушити груби бричове. И нито следа от красивия годеник.

Джерико се опита да изцеди от себе си поне капка състрадание към положението на Сара, но не можеше да прикрие самодоволната си усмивка. И последната лодка беше отплавала. А това означаваше, че разполага с цяла нощ, за да повтори предложението си.

Мисълта, че и Смитърс трябваше да се появи на следващата сутрин, изобщо не мина през ума му, което беше доказателство за това колко разсеян ставаше един мъж, щом се увлечеше по красива жена.

Сара забеляза годеника си от прозореца на стаята. Като приглади леко косите си, тя забърза през фойето, за да пресече пътя на възрастния мъж, който бе тръгнал към трапезарията.

— Арчибалд, насам! — извика тя.

— Сара? — Мачкайки шапката си в ръце, той погледна през рамото си, сякаш очакваше да види някой друг. — Сара! Миличка, колко добре изглеждаш! Боже мой, това беше най-неприятната езда от много време насам. Старата ми кобила съвсем окуця, така че се наложи да дойда с пощенския кораб. Ти вече вечеря ли?

Настаниха се заедно на маса за двама. Сара с неудобство отбеляза погледите и шушуканията по техен адрес. Придърпа яката на кафявата си вълнена рокля и се опита да не забелязва струйката мазнина, която се стичаше от посивялата коса към врата на Арчибалд.

Трябваше ли да му каже за онова, което се беше случило? Щеше ли той да я разбере? Но ако не му кажеше, той със сигурност щеше да го научи от някой друг.

— Горя от нетърпение да приключим с това — каза Арчибалд, докато предъвкваше жилавото свинско месо.

— С кое? О, имаш предвид сватбата!

Разбира се, че имаше предвид сватбата, идиотка такава! А ти какво си мислеше, че има предвид? Десерта?

— Предполагам, че утре е ден, подходящ като всеки друг — отбеляза Сара без желание. И все пак, ако разполагаше с повече време за размисъл, би могла да изгуби самоувереността си.

— Вече се погрижих за свещеника. Той всеки момент ще пристигне. — Амбулантният търговец пъхна в устата си нова огромна хапка и започна да дъвче. Зъбите му бяха пожълтели. Странно, досега не го бе забелязвала.

— Имаш ли свидетели? — Тя отчаяно търсеше повод да отложи церемонията, въпреки че логиката ѝ подсказваше, че колкото по-бързо се оженят, толкова по-скоро щяха да тръгнат към Портсмут.

И толкова по-скоро щеше да изпрати някого да доведе Молси и Големия Саймън.

Бъди разумна, Сара. Нали точно това искаше?

И сякаш не беше достатъчно объркана, Джерико избра точно този момент, за да се появи. Той ѝ се поклони — наистина ѝ се поклони! — вдигна шапката си към Арчибалд, след това взе един стол от съседната маса и се настани при тях, без дори да поиска разрешение.

— Предполагам, че вие сте младият годеник на Сара? — Като че ли този дърт глупак можеше да бъде „младият мъж“ на която и да било жена! Отначало не можа да повярва, но след като я видя да бърза към него и да го вика по име, побесня. Тази развалина беше Арчибалд Рикетс? Този беше нейният годеник?

Тя може и да не искаше да се омъжи за случайно срещнат непознат, който нямаше представа от сладникавия начин, по който трябваше да се разговаря с жените, но, проклет да бъде, ако ѝ позволи да се пожертва заради тази лакома свиня, чистеща зъбите си с мръсни нокти направо на масата!

Арчибалд изглеждаше така, сякаш залькът му бе заседнал в кривото гърло.

— Рикетс — каза той, щом възвърна способността си да говори. — А вие кой сте, сър?

Като го изгледа така, сякаш не желаше нищо повече от това да го скрита под масата, Сара се опита да заглади положен него.

— Това е капитан Джерико Уайлд... Той... Капитан Уайлд ми правеше компа... Утешаваше ме, докато чаках. Чаках теб, имам предвид. С тези пияни грубияни наоколо нито една жена не е в безопасност.

— Мис Йънг се опитва да ви обясни, че всяка дама, оставена на подобно място без закрила, има нужда от някого, който да се грижи за нея, Рикетс. — Думите не бяха точно обвинение, но и не се отличаваха много от него.

Арчибалд задъвка нова хапка месо. Сара гледаше през масата към Джерико. Той срещна погледа ѝ е лукава усмивка.

Или поне така я определи тя за себе си. Истината беше, че той е най-красивият мъж, когото бе виждала, и сигурно не би могъл да се усмихва лукаво дори ако животът му зависеше от това.

След като изтри мазната си уста с ръка, Арчибалд възвърна добрите си маниери поне дотолкова, че да покани Джерико на сватбата.

— Няма да бъде кой знае кво, нали разбирате — нерешително заобяснява той. — Само аз, Сара и свещеникът. Не можем да си позволим повече при тез условия.

— Това ли искате, Сара? — Лицето на Джерико беше съвсем безизразно.

Тя местеше поглед от единия мъж към другия. Искаше ѝ се да заплаче. Какво ѝ предлагаше Джерико? Щеше ли да ѝ бъде това достатъчно? С Арчибалд знаеше какво точно ще получи и бе наясно, че не може да иска от него повече, отколкото би могъл да ѝ даде.

Джерико прие мълчанието ѝ за потвърждение. С някакво подобие на усмивка, което така и не стигна до очите му, той каза приветливо:

— Тогава не виждам защо да не организираме малко празненство. Не всеки ден една млада дама се омъжва, нали, Сара? Не бих бил добър приятел, ако не организирам подходяща сватбена гощавка.

— А, много любезно от ваша страна — съгласи се Арчибалд и веднага след това се оригна дискретно под прикритието на покритата си с петна ръка.

Сара изгаряше от желание да каже на Джерико какво може да направи със своето тържество, но доброто възпитание надделя.

Въпреки всичко, накарало я да му се довери още в първия миг, в който го беше забелязала, сега той имаше злонамерен вид и това я караше да се чувства неудобно.

Из цяла Каролина се знаеше, че венчавката е нещо като договор, който трябва да бъде легално заверен по законен път.

Облечена в жълтата си рокля и с подходящи жълти пантофки, които пазеше само за специални случаи, Сара се чудеше дали мъжът, клатушкащ се срещу нея, докато изчиташе няколкото реда, които, щяха да я направят мисис Арчибалд Рикетс, е действително свещеник. Никой не я бе уверил в това, а да попита беше в разрез с доброто възпитание. Наистина той държеше в ръце малка черна книжка, но тя можеше да е и някой от криминалните романи на мистър По.

— Да обявя за съпруг и съпруга... мрън-мрън-мрън — пелтечеше човекът, след което внезапно се разбърза, сякаш дрехите му се бяха подпалили. Сара си обясни това е преголямата му заетост.

Джерико пръв целуна булката. Сара беше толкова зашеметена, че не би забелязала дори ако собственикът на хотела се бе нахвърлил да я прегръща, но Джерико тя забеляза. Ако имаше намерение да ѝ покаже от какво се бе лишила, като се бе омъжила за Арчибалд, не си струваше да си прави труда. Бе наясно. За свое най-голямо огорчение подозираше, че току-що е направила най-голямата грешка в живота си.

Той я целуна по бузата. След това отстъпи назад, като продължаваше да я държи за раменете, и я погледна изпитателно в очите.

— Бъди щастлива, Сара! — прошепна и се наведе да я целуне отново по устните с такава нежност, че ѝ се прииска да се разридае.

Веднага след приключването на церемонията Арчибалд се бе отправил към масата с освежителни напитки, която Джерико бе подредил във фойето. Там вече се бе събрала тълпа, състояща се предимно от сганта, обсаждаща обикновено бара. Присъстваха и двамата търговски пътници, както и двете дами, пристигнали предишната вечер с пощенския кораб.

А там, по средата на масата, между сандвичите с шунка, бисквитите, солената херинга и варените картофи, бе поставен букетът от златник, магнолия и карамфили.

Сара вдигна премрежен поглед и прошепна своята благодарност към Джерико, защото не се съмняваше, че това бе негово дело. Преди

малко, когато бързаше, облечена във венчалната си рокля, той я бе изчакал пред вратата ѝ. В ръцете си държеше букет.

— Късмет, Сара! — бе ѝ казал тихо и тя едва забележимо бе кимнала. Щеше да има нужда от него. — Сигурна ли си, че точно това искаш?

Тя бе кимнала отново. Трябваше да е така. Бе премислила целия си план много внимателно и бе стигнала до извода, че това е най-разумното нещо, което би могла да направи. Познаваше Арчибалд. Познаваше го от години. Ала не познаваше Джерико. Изобщо. Нямаше представа как успяваше да я накара да се чувства по този начин, нито как само с един обикновен въпрос я бе разплакал на собствената ѝ сватба. Във всичко това нямаше никаква логика.

Може би защото жълтите пантофки толкова ѝ убиваха!

Не за първи път Сара си пожелаваше майка ѝ да бе живяла достатъчно дълго, за да ѝ даде съвет относно всички неща, които една жена трябваше да знае. Относно мъжете. Относно любовта. Относно мистериозния акт на венчавката.

Празненството продължи до късно през нощта. Бе нает и един цигулар, но шумът бе толкова силен, че тя се съмняваше дали изобщо някой е в състояние да оцени усилията му.

Опитвайки бавно от пунша си, Сара стоеше до една възрастна дама и наблюдаваше какво става около нея.

Малко по-късно, капнала от умора, тя търсеше стая за съпруга си. Ако имаше намерение да отпътуват още със сутрешния пощенски кораб, защо не се замислеше за кратка почивка през нощта?

Откакто Джерико я беше целунал, тя не преставаше да мисли за първата брачна нощ, която я очакваше. Въпреки че бе съвсем невинна, Сара не беше толкова невежа. Беше се заслушвала в приглушения шепот на омъжените си приятелки, така че имаше някаква представа за онова, което ставаше между мъжа и жената след законната им венчавка. Не в подробности, но достатъчно, за да подозира, че няма за какво да се притеснява.

Както и да е, сега, когато бе законно омъжена и изправена пред това си задължение, тя искаше то да е останало вече зад гърба ѝ, за да може да пристъпи към следващата точка от плана си, включваща настаняването в новия ѝ дом и уреждането на преместването на Молси и Големия Саймън.

Точно това беше най-важното, убеждаваше се тя, а не няколкото кратки мига на неудобство и срам, както ѝ бе обяснила приятелката ѝ Кери от Илиной първата брачна нощ.

На една маса в ъгъла на стаята Джерико се преструваше, че цялото му внимание е ангажирано от играта на карти. Костваше му невероятни усилия да не назове някоя по-голяма сума, за да остави Рикетс да победи и да го накара да продължи играта. И да продължи да пие. Стариият пияница вече едва се държеше на краката си. При раздаването му даде дамата, която му бе нужна, с надеждата, че все още е в състояние да я забележи.

— Трябва да си взема очилата — заекна старецът.

— Не, не, не ти трябват. Имаш нужда само от още нещо за пиене. — Кимна с глава и сервитьорът напълни отново двете чаши. Мъжът може да се окаже издръжлив. Въпреки че бе изпил количество, което би могло да убие и бик, не даваше вид на човек, излязъл от релсите.

Намерението на Джерико бе да напие стария глупак, докато падне под масата, защото — законно или не — не можеше да понесе мисълта за тези дебели мръсни пръсти върху младото тяло на Сара.

— Господи! — тихо възкликна той.

— Кво има? Мухи? Къде? — Арчибалд се огледа с оглупял поглед, след това премигна и каза: — Моята жена. Покажи ми коя е, момче! Нищо не виждам от тоя проклет пушек.

Всичко беше излишно, разсъждаваше Джерико. Рано или късно — ако не тази вечер, то утре — Рикетс щеше да спи с жена си.

Арчибалд с усилие се изправи на крака. Загреба пълна шепа монети от масата, пусна ги в джоба си, при което разсипа половината по земята, и се запрепъва към вратата. Докато го наблюдаваше как се отдалечава, Джерико си припомни, че независимо от чувствата си в момента, има много по-сериозни проблеми от новобрачната двойка, която се кани да празнува в нощта.

След като Смитърс не се бе появил и тази вечер, Рейф бе тръгнал да го търси, поради което не можа да присъства на тържеството. Много вероятно бе всички да пристигнат към полунощ: Смитърс, секундантите му и Търнбайфил. Срещата бе насрочена за утре към обяд. В такъв случай може би нямаше да има още много време да се притеснява за това с кого беше в леглото неговата Сара.

Не, дявол да го вземе, не беше неговата Сара! Тя беше съпругата на Рикетс!

С тежка въздишка, изпълнена с противоречиви чувства, Джерико се протегна и пръстите му докоснаха тавана. Можеше да се опита да поспи малко. На рецепцията бе оставил бележка за Рейф, в която го молеше да го събуди един час преди разсъмване. Малко повече сън — и главата му можеше да се замае. И да му даде възможност да мисли.

Сара, проклета да е любимата ти душа, защо не прояви достатъчно здрав разум, за да приемеш онова, което ти предложих? При всички случаи щеше да е по-добро от това, което правиш в момента...

ОСМА ГЛАВА

Сара не би могла да заспи за нищо на света, въпреки че бе капнала от изтощение. Вечерта се бе оказала изключително напрегната.

Цялата седмица бе много тежка!

Седнала в леглото, тя размишляваше за новия си статут на омъжена жена. Опитваше се да си представи новия дом, който Арчибалд ѝ бе обещал, с градинката, засадена от майка му. Поне това си имаха. Градина. А и той беше изключително мил. Дори и да не беше нищо друго, беше много мил човек.

Освен това, според приятелката ѝ Кери, съществуваше възможност, след като консумират брака си, да се сдобие със собствено дете. Точно това се бе случило с Кери, която роди дъщеричката си само осем месеца и две седмици след сватбата си.

Дете. Сара въздъхна, сви колене под брадичката си и се опита да си представи своето бебе. Разбира се, то щеше да има матова кожа, тъмна гъста коса и черни очи, които можеха да изглеждат тъжни и замислени, но и да блестят от бликащ смях.

Сети се, че нямаше никаква представа каква е била косата на Арчибалд, преди да посивее. Все пак очите му бяха сини. Много приятно сини, макар и малко кървясали.

Замисли се за име на сина си. Може би Джеймс — като баща ѝ. Или пък Джозеф. Или Джереми. Или пък...

Врявата от празненството от време на време избухваше по-гръмко, когато гостите се разхождаха из верандата. Тя се запита какво ли правеха Молси и Големия Саймън. Беше оставила бележка, че отива да посети своя приятелка в Хамптън и ще се върне след около седмица. Надяваше се по този начин да осигури безопасността и спокойствието на приятелите си, докато успее да уреди преместването им.

В най-добрия случай нещата щяха да се развият много неприятно. Тайтърс щеше да излива всичката си злоба върху тях.

Норийн сигурно щеше да бъде по-въздържана, защото и двамата бяха наясно, че докато Сара я няма, нищо не би могло да задържи двамата освободени роби. А ако те си заминат, Норийн не би могла да си позволи да наеме други на тяхно място.

Навън в коридора някой вдигна шумен тост за младоженците, последван веднага от звънкото чупене на чаши. Очевидно празненството се бе получило. След като Арчибалд ѝ бе обяснил, че за да бъде напълно законен, бракът трябва да се консумира, тя се чувстваше по-малко щастлива. Въпреки здравия си разум, тя все още не бе готова за това. Съвсем не. Съвместен живот — да. Общи интереси и сигурност — това бяха нещата, заради които се бе омъжила. Но ако именно консумирането на женитбата бе това, което я правеше законна, трябваше да го направи. Имаше ли друг избор, след като бе стигнала дотук?

Съвсем неканена, в съзнанието ѝ се промъкна мисълта, че ако от другата страна на вратата стоеше Джерико, нямаше да очаква събитието е такава неохота. И би могло да бъде така. Той ѝ го бе предложил.

Нима беше толкова глупава или прекалено упорита, за да се отклони от пътя, който вече беше избрала?

Навярно и двете. Но преди всичко — много горда. Бе открила, че не може да се омъжи само заради нечие съчувствие или неясна представа за дълг. Особено за мъж, който толкова силно я привличаше.

Боже господи, ами ако го беше обикнала? Сърцето ѝ щеше да бъде разбито, когато той си тръгнеше, което очевидно имаше намерение да направи.

Не, по-добре безопасният, разумен път, който си бе избрала. Така поне сърцето ѝ не участваше в цялата работа.

Врява от борба под прозореца разпръсна мислите ѝ. Изглежда, празненството бе в разгара си. Сви рамене, скръсти крака и като си играеше с копчетата на нощницата си, се опитваше да се подготви за онова, което ѝ предстоеше. Според приятелката ѝ то отнемаше по-малко от времето, необходимо за сваряването на едно яйце, и можеше да бъде доста приятно.

Не че Сара търсеше никакви вълнения. Искаше само да приключи с всичко час по-скоро. Ако наистина търсеше вълнения, щеше да...

Е, това беше отминало.

Движението на дръжката на вратата ѝ подсказа, че онова, от което се страхуваше, бе на път да се случи. Налагайки си да изглежда спокойна, тя приглади завивките с ръка и зачака да дойде времето за последната крачка към легализирането на брака ѝ.

Двадесет минути по-късно Сара лежеше по гръб, загледана в тъмнината, докато съпругът ѝ хъркаше до нея. Според Кери първия път, когато се осъществяваше знаменателният акт, болката беше непоносима.

Арчибалд поне не я беше наранил, освен когато кокалестото му коляно случайно бе попаднало върху ръката ѝ и бе притиснало пръстите болезнено към дюшека.

Дали бяха направили бебе? Струваше ѝ се невъзможно през тези няколко срамни минути грухтене, пухтене и обилно потене, през които мъжът се ровеше неумело из полите на нощницата ѝ, да бъде заченат нов живот. Но това в известна степен ставаше при животните. Петелът сграбчваше гребена на кокошката, търкаше се по гръба ѝ няколко минути, докато падне на земята, и — ето, оплодени яйца!

Не можеше да заспи. Независимо колко упорито се опитваше, всеки път, щом затвореше очи, като тъмни облаци я връхлитаха мислите, които тя отчаяно се опитваше да отхвърли.

Как, за бога, бих могла да прекарам целия си живот с този беден стар човек, след като мога да мисля само за Джерико и за това как би изглеждала тази нощ, ако бях в прегръдките му?

Някъде около полунощ, доста преди да приключи празненството, Джерико довлече един стол на верандата в най-отдалечения ъгъл на крилото към Вирджиния. Там, в пиене и мрачни мисли, той прекара остатъка от нощта. Очакваше Търнбайфил и компанията на Смитърс да пристигнат много преди този късен час. Кой глупак би яздил цяла нощ, за да отиде направо сред тресавището без никаква подготовка и да очаква да излезе победител?

Глупак, който се бе бил в пет дуела и бе убил петима мъже.

Но тогава не беше ли и той същият глупак, след като прекарваше нощта в пиене и размисъл за една жена, или по-скоро опитвайки се да не мисли за нея, вместо да легне да поспи? Или да се поупражнява с

ножа? Беше прекарал безкрайни часове в стрелба с пистолет, но когато ставаше въпрос за бой с ножове, той не бе наясно дори с правилата.

Ако изобщо съществуваха правила. При единствената борба с ножове, която бе наблюдавал, противниците бяха инструктирани да завържат десните си крака един за друг, да сложат левите си ръце зад гърбовете и едва тогава да започнат да се бият. Което те и направиха, докато единият не се просна окървавен на пода, пренесъл се прекалено далеч, за да може да продължи.

Тръпка на безпокойство или отвращение премина по гърба му. В среднощния въздух се носеше намек за приближаващата зима, примесен с миризмата на пушек и блато.

Хрумна му мисълта, че ако можеше да се сети за някаква молитва, може би точно сега беше времето да я каже.

Облегна стола си на стената, подпря крака върху парапета и като затвори очи, си пожела в този момент да може да не мисли за нищо. По дяволите, опитваше се да забрави миналото! Да разсъждава над настоящето не беше по-добре, а що се отнасяше до бъдещето, то беше прекалено неясно, за да гледа към него.

Проблемът беше, че го глождеше съмнение, че съдбата се е обърнала против него.

Зората точно си пробиваше път сред смесицата от мъгла и пушек, когато Джерико се разбуди от скрибуцането на несмазани колелета. Прозявайки се, той оправи шапката си и се подготви за среща с противника, надявайки се, че Рейф язди непосредствено след каретата на Смитърс.

В момента, в който се изправи, върху главата му се посипаха парчета мазилка, напомняйки му, че предишната вечер бе прекалил. Темпераментен по природа, бе се опитвал без особен успех да отхвърли мисълта за следващите няколко часа. Или да изтрие от паметта си миналото.

Във всеки случай това беше много глупаво начинание. Вратът му се бе схванал, а главата си чувстваше като пъпеш, изпаднал от фургон върху калдъръма.

Примижавайки с кървясалите си очи, той се огледа за Смитърс. С изключение на един очукан и безвкусно боядисан фургон, който очевидно току-що бе пристигнал, дворът беше празен. Не се виждаше нито Рейф, нито Смитърс.

— Водете ме при оня стар пиян женкар! — крещеше някой. Неугледното возило се наклони, кожените ремъци изскърцаха и от него изскочи неугледна червенокоса жена с червендалесто лице и в доста напреднала бременност, която очевидно бе готова да предизвика голям скандал. В ръцете си размахваше нещо, което приличаше на писмо. — Ей, ти! — изрева тя.

— Аз ли? — Все още сънен, Джерико запремигва към нея.

— Не, глупако, виках президента Джаксън! Ела да хванеш тез коне, докато изритам моя непрокопсаник от кревата на онази никаквица!

В този момент към нея забърза конярчето, триейки очите си с ръце. Джерико бързо му прехвърли отговорността за конете и забърза след жената по стълбите към верандата, като едва успя да ѝ отвори входната врата.

Някой нещастен дявол щеше да си го получи. Ако съществуваше нещо, което бе в състояние да го излекува от махмурлука и да го поразсее, то това беше именно такава сцена.

Жената спря точно в средата на фойето и постави ръце върху възпълните си хълбоци. Издутият ѝ корем повдигаше избелялата ѝ пола високо над глезените. Тя хвърли мрачен поглед към неколцината гуляйджии, налягали пияни наоколо, и към двамата търговски пътници, които в същия момент се появиха до вратата.

— Е, къде е той? — настоя жената.

— Кой, мадам? — обърна се към нея чиновникът, който се опитваше с една ръка да навлече палтото си, а с другата — да намести очилата си.

Гласът ѝ приличаше на вой на сирена, затова Джерико не бе изненадан, когато откъм двете крила на хотела по нощници се втурнаха гостите, питайки един през друг къде е пожарът. Като им хвърляше огнени погледи, жената започна да сипе заплахи, които биха могли да бъдат чути на няколко мили от двете страни на канала и чието съдържание гласеше, че ако оня негодник не дотътри нещастната си мърша ей сега, в тази минута, тя сама ще го изрита от кревата на онази повлекана.

Джерико си помисли, че сестрите Джоунс бяха напуснали прекалено рано. Можеха да разказват тази история години наред.

Докато наблюдаваше цялото представление от вратата, изпита съчувствие към неверния мъж на тази жена. Не бе трудно да се разбере защо при такава съпруга вкъщи нещастникът бе кривнал от правия път.

Веселието продължи само до момента, в който забеляза Арчибалд Рикетс да си пробива път с лакти през тълпата и да натъпква ризата в панталоните си.

— Млъкни, Ида Лу — изръмжа амбулантният търговец. — Не е това, което си мислиш. Аз просто...

— Дяволски добре знам кво просто си правил, стари глупако! Всеки път, щом си достатъчно трезвен да си намериш копчетата на панталоните, хукваш подир първата кучка, която размаха опашка под носа ти!

Близо две дузини очи се местеха от единия към другия от съпрузите. Започнаха да се правят облози.

— Хващам се на бас, че дъртата вещица ще го върже за краката и ръцете и ще го затътри навън кат прасе! — подхвърли един търговец на дървен материал.

— Чувай кво ти казвам, тоя ей сегинка ще я просне на земята с един тупаник! — допусна друг.

— Нали сички видяхте с коя се въргаляше в кревата? — изрева единият от тримата мъже, които се бяха опитали да нахълтат в стаята на Сара. — Дъртият му негодник! Трябва да го обесят кат скопения шопар на Бейли!

Стиснала устни, Сара се опитваше да не обръща внимание на грубите подмятания, докато бързаше по коридора след съпруга си. Начинът, по който той бе скочил от леглото, я бе накарал да се разтревожи, че се е случило нещо ужасно. Може би пожар, обир или пък ужасната треска от холера, тръгнала от Канада, вече се бе разпространила между гостите.

Втурна се във фойето точно навреме, за да види как съпругът ѝ бе награбен за ухото от една бълваца огън жена, която крещеше високо против неверните мъже, които оставят жените и деветте си деца, за да се втурнат след първата фуста, която се изпречи на пътя им.

Съпруга? Деца?

Милостиви боже, но къде отиваше тя с Арчибалд?

— Чакайте! — извика Сара, като си пробиваше път през тълпата.
— Арчибалд, какво?...

Джерико я улови за ръката и я дръпна зад себе си точно в момента, в който двойката изчезваше през вратата. Държеше някакво писмо, което ѝ се стори страшно познато.

— Шшшт — меко се обърна към нея. — Тя е негова жена.

— Негова какво! Да не искате да ми кажете, че тази жена е съпруга на Арчибалд?

— Като при това премълчавам факта, че е и баща на деветте им деца.

— Но...

— Шшшт, ще поговорим за това по-късно. Точно сега имате нужда да си починете.

Ала Сара нямаше нужда от почивка, а от отговора на един много прост въпрос.

— Но... Но щом тя е негова съпруга, тогава аз каква съм?

Двадесетина минути по-късно, когато Сара се бе отпуснала върху един стол и се взираше в студената камина е невиждащи очи, някой почука на вратата.

— Не е заключено — вяло се отзова тя. Каква полза имаше да заключва сега? Най-лошото вече ѝ се бе случило.

Първите лъчи на зората се промъкваха през мръсните прозорци, когато Джерико влезе в стаята с бутилка и две чаши.

— Изпий това — нареди той и ѝ наля голяма доза бренди, после сипа и на себе си.

Тя сковано пое чашата, изгълта съдържанието и се задъха. Избърса влажните си очи с края на наметката си и продължи да гледа към камината, докато в стомаха ѝ бушуваше огън. Какво щеше да прави отгук нататък? Боже мили, тя беше съвсем съсипана! Какво бе станало с всичките ѝ разумни планове за нов дом за нея, за Молси и Големия Саймън?

От малкото, което знаеше, можеше само да предполага, че носи детето на Арчибалд.

— Сара?

Тя внимателно постави чашата на шкафчето до леглото.

— Джерико, мисля, че съм бременна.

— Какво? — Беше негов ред да преглътне с усилие парещата течност. После остави чашата си до нейната.

— Казах...

— Чух какво каза!

— Ами... Това се случи с приятелката ми Кери. Осем месеца и две седмици след първата ѝ брачна нощ се роди дъщеря ѝ.

Джерико се почувства така, сякаш някой го бе ударил с юмрук в корема.

— Спала си с него?

Разбира се, че е спала с него, глупак такъв! За какво, мислиш, се ожени за нея? Да играят домино?

— Сватбата не е законна, ако бракът не се консумира. Арчибалд ми го обясни. Той беше много мил човек, независимо от... — Тя въздъхна. — Е, през повечето време беше наистина много мил човек.

Мил? Наистина ли мислеше така? Джерико се чудеше възможно ли е наистина човек да бъде толкова наивен.

— А той... Беше ли... Имам предвид, ти добре ли си?

Сара кимна и каза:

— Не ме болеше толкова, колкото очаквах. — Сключи пръсти и се загледа в тях.

Джерико проследи погледа ѝ. Нямаше никакво желание да научи какво се бе случило между тях. Наведе се над леглото и се загледа към профила на булката, която не бе станала съпруга. За няколкото дни, които бе прекарала в хотела, загорялата ѝ кожа бе придобила цвета на стара слонова кост.

Или може би това се дължеше на шока от откритието, че се бе омъжила за двуженец?

— Сара, чуй ме... Спомняш ли си за какво говорехме преди? За Уайлд Оукс и за това, че ако... ако нещо се случи с мен, то ще премине в наследство на третия ми братовчед, живеещ някъде на запад, който може дори вече да не е жив? Той мрази фермерството. Той е... той е ловец.

— Не си спомням нищо за братовчед ви — въздъхна отново момичето.

Нямаше никакъв братовчед. Беше го измислил, за да не го съжاليا заради самотата му. Искаше да се ожени за нея, но проклет да бъде, ако ѝ позволи да му съчувства. Мъжът си имаше своята

гордост. Но, господи, каква болка му причиняваше мисълта, че онзи проклет негодник бе първият мъж, с когото бе спала! Почти колкото го болеше от предположението, че може да е бременна от него.

— Сара, ако носиш дете, това е само още една причина да се омъжиш за мен — разумно отбеляза той. Беше почти сигурен, че това е невъзможно, защото не смяташе, че старият женкар изобщо бе в състояние да ѝ направи нещо. Най-много да ѝ бе пуснал ръце, което също изглеждаше малко вероятно.

Очите ѝ придобиваха все по-стъклен отблясък. Знаеше, че трябва да говори бързо, за да не я остави да заспи.

— Сара, за онова, което казах...

Тя се прозя.

— Все още не разбирам защо не можеш сам да се погрижиш за Уайлд Оукс. Каза, че все още не си си намерил работа на кораб, така че защо просто не се върнеш у дома и не направиш каквото е необходимо?

Джерико изруга тихо. Не искаше да ѝ разкрива истината, но нямаше време да търси други убедителни причини.

— Има нещо, което не съм ти казал — тихо започна той. — Сара, предстои ми да участвам в дуел. Точно затова дойдох тук. — Чу я как шумно си пое дъх, но без да ѝ обърне внимание, продължи: — Един мъж прелъсти сестра ми, направи ѝ дете, а когато тя отиде да поговори с него, очаквайки да се оженят, той я преби, след което тя изгуби детето и умря.

Лицето ѝ бе изгубило и последния оттенък на цвят.

— О, не! — прошепна тя. Извърна се към него и в дълбините на очите ѝ той прочете изумление.

— Много е вероятно да се измъкна от цялата тази работа невредим, но ако това не стане, за мен ще бъде голямо облекчение да зная, че Уайлд Оукс се намира в добри ръце. Може би дори ще намериш време да посадиш няколко красиви храста на гроба ѝ на хълма, недалеч от къщата.

Тя сякаш се бореше с нещо. Прииска му се да се бе сетил да донесе и кафе е брендито или изобщо да не бе носил алкохол.

— Разбира се, че ще го направя. Ще посадя храсти... Искам да кажа... Джерико, не е необходимо да се жениш за мен заради това. Бих могла да се грижа за дома ти, докато се подготвиш да се върнеш...

— Не, Сара. Или ще го направим както аз искам, или изобщо няма да го правим. Като моя съпруга... или вдовица, ако нещата се обърнат, всичко, което притежавам, става твое. Ти ще имаш име, дом за детето и приятелите си и достатъчно пари, за да преживяваш, докато фермата се съвземе.

Можеше почти да види мислите, които се лутаха в главата ѝ, докато извиваше ръце в скута си. Имаше малки ръце. Способни ръце. Опитваше се да не мисли за усещанията, които те биха могли да предизвикат върху тялото му. Бе дошъл тук, за да сложи в ред нещата, в случай че му бе съдено да умре през следващите няколко часа. Тя беше почти пияна, а той — така възбуден, че съществуваше опасност да пръсне бричовите си.

Изкашля се.

— И така, ако имаш желание да ми помогнеш, бих желал да приключим бързо с това. Смитърс трябва...

— Кой?

— Мъжът, с когото трябва да се срещна на полето на честта.

Тя се загледа в него е отворена уста.

— Смитърс ли каза? Нали нямаш предвид Тайтърс Смитърс?

Тя се изправи, преобърна стола, залитна към вратата, след това се върна обратно. Джерико я наблюдаваше изумено. Стана бавно от леглото, където бе седял до този момент, чудейки се дали не се е побъркала от откритието, че се е оказала омъжена, бременна, изоставена и със съсипана репутация само за една нощ.

Или пък това се дължеше на брандито?

— А сега, Сара...

— Знаеш ли кой е той?

— Кой?

— Тайтърс! Той е доведеният ми брат. Същият, който се опита да ме изнасили, за да ме принуди да се омъжа за него! Същият, от когото избягах! Негодникът, който заложи и пропиля всеки цент, който баща ми бе оставил след смъртта си, и сега, щом научи за наследството ми, иска да се ожени за мен заради него!

— Исусе! — прошепна Джерико. Такива неща се случваха само в романите.

И все пак беше ли наистина толкова странно? Да се срещнат в хотела, който беше известен с бързите бракосъчетания и уговорените

дуели? Сара беше дошла заради едното, а той — заради другото.

— Сара? Мисля, че ще е най-добре да се омъжиш за мен колкото може по-скоро, защото в противен случай доведеният ти брат би могъл да реши, че предпочита да те отведе оттук, вместо да плати дълговете си на честта.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Младоженката бе облечена в кафяво. В кафявите ѝ очи се четеше паника и решителност. Кестенявата ѝ коса бе хваната на опашка, стегната високо на главата ѝ с четири фуркета от черупка на костенурка. На върха на опашката бе прикрепена една от модните смешни френски шапки, която никак не подходеше на дрехата ѝ. Нито пък кожените ѝ ботуши.

Съвсем неподходящ беше и жалкият букет от поувехнали цветя, прекалено скромни, за да имат дори имена, набрани набързо от насипа покрай канала.

Все пак нито шапката, нито роклята, нито цветята бяха същите като от първата ѝ венчавка, което по някаква причина беше много важно за нея.

Застанала сковано на самия бряг на канала, докато пощенският кораб изсипваше новопристигналите и товареше багажа на онези, които имаха намерение да отпътуват на юг, Сара стоически понасяше втората си сватба за последните двадесет и четири часа, без още да се е възстановила от първата. Изпод жълто-зелената шапка лицето ѝ бе застинало в маска. По лицето на застаналия до нея мъж, облечен целия в черно, се четеше същото изражение.

Нима и двамата бяха изгубили остроумието си?

Тайтърс. Милостиви боже, нейният доведен брат бе сторил нещо ужасно със сестрата на Джерико и бе на път да умре заради това, но Сара не можеше да изцеди от сърцето си капка съчувствие към този нещастник. Прекалено дълго го беше мразила и се бе страхувала от него.

После започна да се пита за законността на втората си женитба. Нима едва снощи не бе повтаряла същите тези думи? Не трябваше ли първо да ги премисли, преди да ги повтори пред някой друг?

Но Арчибалд и законната му съпруга сигурно също ги бяха произнесли. Може би въпросът се състоеше в желанието, а не в самите фрази.

— Шшшт, Сара — прошепна Джерико. — Внимавай! Любов, чест, подчинение?

Не беше сигурна дали може да му обещае всичко това...

— Попитах дали ти, Сара Ребека Ъънг — нетърпеливо заповтаря свещеникът, ако изобщо беше такъв, — вземаш този мъж...

Краят на изречението бе погълнат от сирената на кораба. Двама мъже се втурнаха към него и едва не се сблъскаха с малката венчална процесия по пътя си.

— Е? Отговорете, мис! Вземате ли го или не? — Преподобният Аблернейти, който бързаше да приключи официалната част и по-скоро да получи парите си, погледна през рамото си раздразнено. Той също смяташе да отплава с кораба.

— Ами да. Разбира се. Искам да кажа — да.

— А ти, Джерико Джеферсън Уайлд, вземаш ли тази жена...

— Да, сър, вземам я. Сега се обявяваме за съпруг и съпруга. Благодаря ви, сър, ето ви парите. — Подаде му половин долар. — Сара, вземай чантата си. И запомни, Ренегар ще изпрати някого да доведе твоите хора. Най-близкият ни съсед е Рейф Търнбайфил. Той ще ти се обади веднага щом се прибере, за да види как се справяш. Аз също няма да се бавя, ако всичко мине добре.

Като че ли се събуждаше от някакъв кошмар само за да разбере, че той е действителност. Сара се вкопчи в ръката му, търсейки като обезумяла някакво успокоение в познатото лице.

— Чакай! Джерико, само за минутка! А аз как ще разбера?

— Шшшт, мълчи сега. Вече изпратих писмо, за да ги уведомя, че съм се оженил и им изпращам съпругата си. Рейф също скоро ще си дойде. Нали няма да забравиш да посадиш нещо на хълма? А, да, там е и кучето на Луиза. Казва се Бриг. Можеш да се държиш по-настрана от него. То не е много приятелски настроено към никого, но сърце не ми даваше да го прогоня.

Куче? За какво изобщо говореше той?

— Джерико, чакай, не тръгвай още! — О, за бога, само главата ѝ да не пулсираше така!

Двама докери започнаха да разгонват хората, защото корабът се канеше да отплава. Джерико хвърли багажа на Сара на палубата и я вдигна, за да я качи на кораба, но след миг премисли и я притисна към себе си.

Тя бе сигурна, че го чу да ругае, но в следващия момент той я целуваше. Тълпата се развика развеселено и сърцето ѝ запулсира в такт с ударите в главата ѝ. Без да се замисли, обви ръце около врата му и светът се смали, изчезна, за да останат само те двамата и телата им, които плътно се притискаха. Все по-плътно и по-плътно до този непознат, който я целуваше така, сякаш имаше намерение да изтръгне душата ѝ.

Когато Джерико най-сетне отдръпна устните си от нейните, за да я погледне, тя открито посрещна погледа му. Той изглеждаше поразен. Сара, търсейки опора в нещо от реалния свят, сграбчи кожения му колан. Пръстите ѝ се свиха около напуканата кожа и тя мигновено осъзна две неща: втвърдената подутина под тънкия плат и тежестта на двата пистолета.

Задъхана, отдръпна ръката си, сякаш бе докоснала нажежено желязо, и едва не се свлече на земята, преди той да я улови за лактите и да ѝ помогне да се качи на палубата.

Още преди да има време да го извика, той отстъпи назад. Преглътна с усилие — Сара забеляза тежкото движение на адамовата му ябълка, — след това ѝ махна, сякаш бяха случайни познати.

Което в известна степен беше вярно.

— Благодаря ти, Сара — каза той и тя прочете думите по устните му, докато се напругаше да чуе гласа му за последен път.

— Пази се! — извика тя, като се приведе, за да види още веднъж мъжа, който беше неин съпруг. — Джерико, моля те, пази се!

Разплисквайки водата с цвят на кафе, корабът набираше скорост.

— О, моля те, пази се! — прошепна към увеличаващото се разстояние между тях.

Ала високата фигура в черно вече се бе отдалечила от брега. Новият ѝ съпруг не бе изчакал достатъчно дълго дори да ѝ махне за сбогом.

— Изглеждаш така, сякаш някой току-що те е изровил и те е проснал да съхнеш — сухо отбеляза Рейф, щом видя загрижения вид на приятеля си. Беше го очаквал с нетърпение от момента, в който бе забелязал тъмната му глава сред тълпата до отплаващия кораб. За миг му бе минала забавната мисъл, че Джерико искаше да се измъкне, но тя отмря толкова бързо, колкото се бе появила. Двамата бяха

прекарвали прекалено малко време заедно през последните двадесет години, но му се струваше странно, че Уайлд изобщо не се е променил. Доколкото бе известно на Рейф, той никога не се бе забърквал в подобни неща през живота си.

Когато, преди още корабът да се изгуби от погледа им, се усамотиха под навеса, Рейф изгуби желанието си да се шегува.

— Дявол да го вземе! Най-после открих оня негодник в един бордей близо до Гоуспорт, пиян до смърт. Набързо изтрезня, щом го повлякох навън, наврях главата му в коритото, където поят конете, и му припомних, че има ангажимент в хотел „На половината път към дома“.

Джерико се огледа наоколо, но никъде не забеляза Смитърс.

— Не е тук — бързо обясни Рейф. — Заедно с приятеля си отиде направо да огледа мястото. Казах му, че ще дойда да те взема и веднага ще отидем там. Тъй като вече приближава обяд, предположих, че ще пожелаеш да приключиш с всичко колкото може по-бързо, вместо да чакаш още един ден.

Джерико си помисли, че тази сутрин бе успял да свърши доста неща.

— Готов съм. Но, Рейф, преди всичко трябва да ти кажа нещо. — За самотен мъж като него винаги бе било трудно да споделя и почти невъзможно да моли за помощ. Преди обаче да успее да прехвърли товара си върху плещите на Търнбайфил, приятелят му измъкна нещо от джоба си.

— Не знам как се оправяш с ножа, като се има предвид, че вече не си моряк. Както и да е, купих това от един испанец, когото срещнах в една кръчма, докато търсех Смитърс. — Той разгъна доста заплашително изглеждащо оръжие с къса скосена дръжка и остро като бръснач острие, дълго около десетина инча. — Добре изглежда. Човекът, който ми го продаде, имаше вид на мъж, участвал в няколко побоя и успял да се отърве. Може би това ще ти донесе част от неговия късмет. Каза, че ако държиш ножа в дясната си ръка, а шапката — в лявата, би могъл да я хвърлиш в лицето на противника си, в случай че нещата не потръгнат в твоя полза. Това ще ти осигури достатъчно време да се справиш с него.

— Няма да използвам никакви трикове. Или ще спечеля честно, или няма да печеля изобщо!

— Да не би да си въобразяваш, че Смитърс дава пукната пара за някакви правила? Ти ще се биеш заради Луиза, човече! Нали не си забравил това?

— Значи шапката, а? Ще се опитам да го запомня. Но, Рейф... — Джерико хвърли разсеян поглед към канала, по който сега не се забелязваше обичайното движение, изкашля се и започна отново: — Това, което се опитвах да ти кажа, е, че се ожених, докато очаквах Смитърс да се появи. Точно я изпратих на юг с писма, в които давам инструкции на прислугата и на стария Кайнфийлд в Елизабет Сити. Той беше адвокат на баща ми. Ще се погрижи тя да се оправи с фермата, но ще ти бъда много задължен, ако се погрижиш за нея, като се върнеш у дома. Тя е доста разумна, но аз оставих всичките си дела в такава каша, а пък и новият управител и семейството му още не са се преместили.

Рейф се взираше в него с уморените си очи, а ножът незабелязано падна на земята.

— Какво си направил? — провлече той.

Джерико сви рамене:

— Ами да, няма какво повече да се каже. Случи се така, че тя бе в доста неизгодно положение, а пък и аз нямах какво друго да правя, докато очаквах ти и Смитърс да се появите.

Търнбайфил изруга. Прокара ръце през косата си. След това въздъхна примирено.

— Не знам защо изобщо си давам толкова труд.

— Нито пък аз — откликна Джерико със студена усмивка. — Все пак, ако нещата потръгнат зле, ще лежа спокойно, след като знам, че фермата ми е в добри ръце.

— В добри ръце? По дяволите, Рико, ти си най-големият глупак, когото съм срещал през живота си. Нима не знаеш, че когато една жена бръкне в джоба ти, рискуваш да се окажеш последният бедняк? Коя е тя? От колко време я познаваш? Как успя да се докопа до теб за толкова кратко?

— Върви по дяволите, Рейф! Сара не е такава! Ти си я виждал. Говори ли ти нещо името Сара Йънг? А колкото до това, че може да стана последният бедняк, има голяма вероятност съвсем скоро изобщо да не съм жив, така че това едва ли има някакво значение!

— Господи! — измърмори Рейф.

— Това още не е дори половината. По една случайност Сара и Смитърс са роднини. Не кръвни, но той е неин доведен брат.

Рейф отново изруга. Джерико му обясни как Сара е избягала от дома си по същото време, когато той бе тръгнал на север, за да търси Смитърс.

— Тя се страхува от него. Ще ти бъда много задължен, ако се погрижиш за нея, в случай че нещо се обърка с мен тази сутрин. Той ще тръгне отново след нея и този път ще получи нещо много повече от наследството ѝ, колкото и голямо да е то. Не сме говорили по този въпрос.

Сивата коса на Рейф, винаги прилежно сресана, сега стърчеше на всички страни. Красивата му ленена яка бе измачкана и той крачеше в кръг из мръсния двор.

— Не вярвам на нито една дума от тази история. На нито една!

— И аз. Но проблемът е в това, че е истина.

Рейф вдигна ножа от мястото, където беше паднал, и го избърса в ръкава на палтото си.

— Човек не може да рискува нито за миг да те изпусне от погледа си. Ето, вземи проклетото нещо. Щом се налага да откарам трупа ти до вратата на вдовицата ти, бих предпочел да свърша с това колкото може по-скоро. Смятам, че ако до един час се измъкна оттук, бих могъл да пренеса останките ти, да си отида у дома и да се напия до смърт още преди полунощ. И, да, разбира се, че ще се погрижа за вдовицата ти.

Джерико никак не хареса човека, когото Смитърс бе довел за свой секундант. Но негодникът сигурно не бе имал достатъчно време, за да го избира. Двамата се бяха облегли на едно червеникаво лаврово дърво, обвито цялото в имел. Смитърс, облечен в измачкано и мръсно кадифено палто и бежови бричове, чистеше зъбите си с върха на ножа. Мъжът до него надигна една кана и наоколо се разнесе бълбукащ звук.

Двамата все още успяваха да се държат на краката си. Никой от тях не продумваше. Джерико не бе уверен дали вторият изобщо е в състояние да се справи.

— Уреди ли гробаря? — провикна се Смитърс и злобната му усмивка изглеждаше някак неприлична под ярката слънчева светлина.

— Лекарят ще пристигне всеки момент — отвърна Търнбайфил. — Няма вятър, с който да се съобразяваме, но трябва да имаме предвид слънцето. Рико, ти ще се обърнеш с лице към оня голям кипарис и слънцето ще ти свети откъм лявото рамо. Смитърс, на теб ще блести отдясно. Последен шанс да се помирите, без това да накърни достойнството ви. — Едно от задълженията на секундантите беше да се опитат да уредят нещата без кръвопролитие, ако съществуваше възможност.

Но такава нямаше. Преди двамата мъже да успеят да стигнат до определените им места, пристигна лекарят. Каретата му спря точно по средата на поляната и той се запрепъва навън. Търнбайфил отново грубо изруга.

— Прекалено много ли съм искал, като съм се надявал да видя поне един трезвен човек, замесен в тази история? — възнегодува той.

Секундантът на Тайтърс — с необичайното име Лейдимор, залитна напред и заговори:

— Десет крака... крач-чки... стъпки и после се стреляте, кат ви изброим до три. Ясен ли съм?

— Не така бе, глупак! — яростно му кресна Смитърс.

Рейф пристъпи напред и вдигна помирително ръка.

— Заставате в средата на поляната с прилепнали един към друг крака. Ще участва само едната ръка. След като изброя до три, започвате боя. Борбата завършва при първото проливане на кръв.

Лицето на Тайтърс бе жестоко като на палач. Движейки пръст по острието на ножа си, той започна:

— Като предизвикана страна, аз избирам оръжието. Онзи, който прави избора, определя и правилата. Доколкото знам, няма определени правила при борбата е ножове. Така че, смятам, можем да се задоволим с обичайните: десет крачки, след това се обръщаме, прицелваме се и хвърляме ножовете.

— Боже господи! — прошепна Рейф. — Той има намерение да те убие, Рико. Бъди готов да хвърлиш ножа, когато кажа девет. Или още по-добре — на осем.

Нито едната от страните не предяви претенции за преглед на оръжието. Ножът си беше нож. Той можеше да убие човек само от едно хвърляне. След кимване от страна на Търнбайфил двамата се

отправиха към центъра на поляната. Миризмата на пушек беше тежка, но въздухът бе достатъчно чист.

Изправиха се е гръб един към друг, всеки с намерението да убие съперника си. Джерико и преди се беше бил, при това по-често, отколкото можеше да си спомни, но рядко с нож и никога с желанието да види противника си мъртъв.

Броенето започна. Секундантите произнасяха числата едновременно: Лейдимор — неясно и провлечено, а Рейф — отсечено и някак гневно.

При числото три Джерико усети как мускулите на дясната му ръка се напрегнаха. На шест си пое дълбоко въздух и сви ръката, с която щеше да се прицели. При произнасянето на осем почувства как косата на врата му настръхва.

Рейф изкрещя, след него се чу нечий друг вик — на лекаря, който се бе обърнал точно в този момент.

Преди двата вика да заглъхнат, усети пронизващ удар в гърба си. — Не, дявол да те вземе! Неее! — крещеше някой.

Олюлявайки се, Джерико се обърна. Свличайки се на колене, неестествено спокоен, той вдигна дясната си ръка, в която държеше ножа за острието, и го хвърли, преди да изгуби съзнание. Преобръщайки се във въздуха, ножът летеше във върната посока, но доста настрани от целта си, като непрекъснато се снижаваше към земята.

Тайтърс наблюдаваше параболата, която летящото към него острие описваше по пътя си. Твърде рано отскочи встрани, което вероятно бе причината ножът да се заби в корема му, вместо да мине покрай него, без да го докосне.

Загледан невярващо в кръвта, бликнала през бричовите му, той изруга. На двадесет стъпки встрани, Джерико лежеше по лице в рядката кал.

Последната му съзнателна мисъл беше за Сара.

Първата съзнателна мисъл на Джерико беше за Сара. Тя бе последвана от удивителното откритие, че адът беше много по-студен, отколкото бе очаквал.

— Вода! — прошепна.

Някой повдигна главата му и той извика от болката, която разтърси тялото му. Усети чашата да се допира до горната му устна. Водата потече по брадата му и някой внимателно я попи.

Опита се да благодари, но се отказа и се предаде на успокоителната прегръдка на безсъзнанието.

Гласове? Значи не беше единственият обитател на ада. Но нима имаше право да очаква привилегията да разполага със свое собствено място сред пламъците? Вярно, че никога не е бил особено лош, но пък и никога не бе проявявал необикновена доброта...

— Бедният дявол, страхувам се, че няма да издържи тази нощ.

Дяволът умираше? Но тогава кой, по дяволите, щеше да управлява кралството му?

— Никак няма да ми е приятно да съобщя на съпругата му.

На съпругата на дявола? Не, на Сара. *Аз така и не успях да опитам с теб, нали, любов моя? Но може би така е по-добре — възможно бе прекалено много да ми хареса...*

— Оставил ли е някакъв наследник? — запита гласът, който не можеше да разпознае.

Отговори друг глас, този път познат:

— Не, доколкото зная. Само съпругата си и нейното дете, ако правилно съм разбрал.

Исусе! Нима детето на Рикетс щеше да наследи Уайлд Оукс?

— Само през трупа ми! — изстена бледата фигура в леглото. Но детето на Рикетс беше също и на Сара. Не би могъл да лиши от нещо нейното дете.

Джерико се чувстваше така, сякаш лети някъде близо до тавана и гледа надолу към мъжете в стаята. Думите им бяха почти неразбираеми, но имаха наелектризиращ ефект.

— Рико? Можеш ли да ме чуеш? За бога, човече, не се опитвай да говориш! Само ме слушай!

— Всичко е твое — прошепна отново раненият. — И Сара също. Добра жена. Обещай ми, Тюби! Обещай ми, че ще се погрижиш за нея и за детето на Рикетс. Ще го направиш ли?

— Бълнува — каза по-възрастният мъж.

— Лауданум?

Лекарят, по-трезвен, отколкото е бил от няколко години насам, поклати тъжно глава:

— Вече е съвсем изтощен. Понякога става така. Човек не може да се примири с мисълта за смъртта и витае наоколо. Стори ми се, че току-що наследихте къща и жена. Не съм сигурен какво точно означава това дете, но, изглежда, той държи да го остави на вас.

Търнбайфил нетърпеливо поклати глава. След като се бе грижил за приятеля си цял ден и цяла нощ, видът му бе такъв, сякаш бе присъствал на един от известните си из цялата околност приеми.

— Какво стана със Смитърс? — осведоми се той.

— Лейдимор ще го откара при майка му. Момчето няма да преживее нощта. Раните в областта на корема винаги са смъртоносни.

Отчитайки, че Уайлд има някакъв шанс да оцелее, тъй като сърцето му все още биеше и кръвта само се процеждаше през раната, докторът бе изоставил ранения в корема мъж на поляната, а Джерико бе откаран в хотела. Рейф бе платил на две възрастни дами, за да освободят стаята, и я бе превърнал в лазарет.

— Собственикът на хотела ще намери жена, която да се грижи за Уайлд.

— Надявам се, тя няма да очаква да направи кариера от това — отвърна лекарят. — Момчето наистина е в много тежко състояние. Може да си отиде всеки момент.

Рейф бе напълно съгласен с преценката на лекаря. Не бяха били много близки през последните години, но в името на старото приятелство той се разкъсваше между дълга да остане и да изпрати Джерико в последния му път и необходимостта да потегли на юг и да занесе тъжната новина на съпругата му.

Преди да успее да вземе решение, вратата се отвори рязко и на прага застана едра чернокожа жена с голям червен вързоп. Застанала е широко разкрасени крака и ръце на кръста, тя огледа двамата мъже, след това се обърна към Рейф:

— Аз принцеса Ан Каунти. Аз свободна кат дъжда, минала през холера и не вземала участие в бунтове. Иска получава десет цента за ден да гледа и няма слуша заповеди на никой.

Рейф изненадано погледна към доктора, който му кимна.

— Тя е честна и добре си гледа работата. Мис Каунти е най-добрата милосърдна сестра по тези места, докато не я попитате какво носи в този вързоп.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Щом видя Уайлд Оукс, Сара прошепна:

— Господи! А аз си мислех, че къщата на татко е красива! Тази е истинско бижу.

Беше късен следобед. Замъгленият розов залез хвърляше отблясъци върху голямата бяла къща, оградена от огромни дъбове. В далечината, през акрите плодородна земя на фермата, се виждаше тъмна стена от борове, изпъстрена тук-там от червеникави евкалипти. По-голямата част от обширните полета беше обрасла с бурени, сякаш те не бяха обработвани от години. Сноп прекършени житни стебла се клатушкаше из полето точно зад къщата, а останалите, неожънати, бяха изпотъпкани от животните. Колко тъжна гледка! Но все пак Джерико бе казал, че е наел нов управител. Може би нещата щяха да потръгнат.

Погледът ѝ отново се върна към внушителната къща. Като се имаше предвид умората ѝ, тя би се зарадвала дори на малка колиба, стига това да означаваше възможност да свали шапката си, корсета и обувките и да си отдъхне.

Предишния ден бе посрещната на пристанището в Елизабет Сити от един чиновник от офиса на мистър Кайнфийлд, който я бе уверил, че капитан Уайлд ги е уведомил за пристигането ѝ. Сара не завиждаше на куриера. Разстоянието от хотела до малкото крайбрежно градче беше около двадесет мили по път, който правеше бавното пътуване по канала истинска благословия.

Като приглади поизмачканата си рокля, Сара изрази благодарността и удоволствието си да бъде посрещната.

— Позволих си да ви наема стая в хотел „Индианската кралица“, мис... мисис Уайлд — съобщи адвокатът няколко минути по-късно, когато се настаниха в кантората му близо до реката. — Уверявам ви, че това е най-доброто място в малкото ни градче.

— О, но...

— По предложение на капитан Уайлд, уредих да се срещнете с неговия пълномощник в десет часа утре сутринта. Той ще дойде тук, в офиса ми, и след като свършим работа, капитанът допусна, че бихте искали да си понакупите някои неща, докато сте в града. Тук ще ви очаква карета, която ще ви откара до имението веднага щом сте готова да тръгнете.

След вкусната вечеря, която почти не докосна, и една безсънна нощ, Сара бе принудена да забрави собствените си тревоги и да се съобрази с инструкциите, които Джерико бе дал в писмото си. Поне това можеше да направи за него.

Но колко отчаяно искаше да разбере какво се беше случило! Може би в тази минута той лежеше...

Не! Отказваше да приеме това. Той трябваше да оживее. Дори и никога повече да не го види, дори и да се качи на някой кораб и да отплава за Китай, за да не се върне никога вече, Господ нямаше да позволи такъв прекрасен човек като Джерико Джеферсън Уайлд да бъде убит от презрян червей като Гайтърс Смитърс.

След като пристигна на посоченото място в уреченото време, Сара бе представена от мистър Кайнфийлд на банкера — мистър Уилис. От тях тя научи за материалното положение на съпруга си, което се състоеше в по-голямата част от земя, но и от значителна сума от продажбата на кораба. Банкерът я уведоми, че според нарежданията на Джерико, тя ще разполага със солидна сметка за собствени нужди и друга, от която ще плаща на слугите и ще управлява имението.

Самото управление на фермата според пълномощника се поверяваше на мистър Айръм Мойер, пристигнал съвсем наскоро със съпругата и сестра си.

Когато я попитаха дали има някакви въпроси, Сара реши, че е най-добре да играе с открити карти. Бързо обясни обстоятелствата, предшестващи женитбата ѝ с Джерико Уайлд, като не спомена нищо само за Арчибалд и тревожната работа, която съпругът ѝ трябваше да уреди с доведения ѝ брат. Каквото и да се случеше, те съвсем скоро щяха да го узнаят.

Бедният мистър Кайнфийлд преглътна с такова усилие, че едва не изкриви вратовръзката си.

— Мис... Мисис Уайлд, да не искате да кажете, че... че сте...

— Наследница — заяви Сара, като местеше поглед от единия към другия. След това се разсмя и развали ефекта. — Да, сър, наистина. Благодарение на моя дядо, когото никога не съм виждала. Не съм облечена в хермелин и не съм обсипана с диаманти, но няма да ми се налага да продавам зеленчуци, за да се изхранвам.

Очевидно никой от двамата не знаеше как да разбира това. Тя подозираше, че я смятат за авантюристка, която бе изоставила собствения си дом. Което в известен смисъл може и да беше така, но никой не можеше да я обвини, че се е омъжила за богат мъж само заради парите му.

— Аз имам едно много особено изискване. В дома на баща ми оставих двама стари слуги, които трябва да бъдат доведени в Уайлд Оукс колкото може по-скоро. Моята мащ... Второто ми семейство може да създаде някакви проблеми, но Молси и Саймън са свободни хора и могат да отидат, където пожелаят.

Мистър Кайнфийлд обеща да се заеме с уреждането на този въпрос още същата сутрин, след което мистър Уилис ѝ предложи да я откара, до който пожелае магазин по обратния си път към банката. Не че изборът беше много голям.

След като хвърли изпълнен с копнеж поглед към едно шивашко ателие, Сара отклони поканата му. Час по-късно тя се качи с багажа си в каретата, спряла пред хотел „Индианската кралица“, и потегли към последната спирка от пътуването — новия си дом.

И ето че беше вече тук.

— Боже, не е ли великолепно! — прошепна тя, почувствала се внезапно близка с тази огромна двукрила постройка, която се издигаше в края на дългата алея, опасана с дървета. Къщата, както научи по-късно, била построена от най-стария Уайлд и поддържана с любов от следващите преуспяващи поколения.

Очевидно пристигането ѝ беше очаквано. Докато каретата стигне до широкото парадно стълбище, от вратата излезе някаква жена.

Дали това беше икономката, питаше се Сара. Жената не приличаше на нито една от прислужниците, които бе виждала през живота си. Все пак допускаше, че не съществува правило, което да забранява икономките да бъдат високи, грациозни, с блестящи руси коси и с лица, сякаш изсечени върху медальон.

С приближаването къщата изглеждаше все по-окаяна, а жената — все по-красива. С кафявата си рокля и жълто-зелена шапка Сара се почувства старомодна, въпреки че дрехите ѝ бяха шити само преди месец.

С чувството, че изглежда като магарешки трън в градина е рози, тя съжали, задето не си бе направила няколко нови тоалета, преди да се втурне да се омъжва за Арчибалд.

— Мисис Ренегар? — сковано се осведоми тя, щом каретата спря.

— Случайно съм мис Айвидейл Мойер, мадам, но коя сте вие? — Очевидно жената бе на път да я препрати към задния вход.

Добре. Сара не бе живяла толкова години с Норийн, без да научи един-два начина да постига своето.

— Аз — отчетливо произнесе тя — случайно съм мисис капитан Джерико Уайлд. А сега ще бъдете ли така добра да внесете багажа ми?

Докато се чудеше коя ли, за бога, е тази Айвидейл Мойер, Сара се наслаждаваше на ефекта от изявлението си.

— Но мистър... капитан Уайлд... Мадам, сигурно имате някаква грешка. Капитан Уайлд не е женен. Сега бихте ли ми казали коя сте?

Вратата зад назовалата се Айвидейл Мойер тихо се отвори. На прага застана жена, която приличаше на икономка до мозъка на костите си: от бялата риза под бялата престилка до бялото домашно боне.

— Мис... Мадам, тази сутрин получих съобщението, че ще пристигнете. Само след минути ще приготвя стаята ви, но ако искате нещо горещо за пиене, ще ви донеса веднага.

— Значи вие сте мисис Ренегар? — облекчено въздъхна Сара. Вдигна куфара си, но възрастната жена веднага забърза надолу по стълбите, за да го поеме.

— Вие сте само едно малко същество, нали? Но какво си е мислило моето момче, като ви е изпратило чак дотук сама? — Лицето ѝ помръкна. — Божичко, не ми казвайте, че е убит или тежко ранен!

— О, не! Беше много добре, когато го видях последния път — докато се изкачваше по стълбите след високата икономка, Сара се питаше как бе намерила сили да я успокоява, след като самата бе обзета от ужас.

Минаха покрай мис Айвидейл Мойер, която изглеждаше далеч по-малко красива с увисналата си чак до дантелената яка долна челюст.

— Капитанът — изсъска тя — не беше женен, когато нае брат ми. Ако наистина сте негова жена, тогава къде е той? Да не би да се наслаждава на медения си месец сам?

Сара замръзна на мястото си. Придаде си най-надменното изражение, на което бе способна, обърна се и каза:

— Ако ми простите, че не отговарям на въпроса ви, мис Маусър, то и аз ще ви простя, че ми го зададохте.

— Името ми е Мойер!

— О, моля да ме извините. — Сара знаеше, че се държи детински, дори злобно, но беше прекалено уморена, за да се разправя с една нова Норийн точно в този момент. — Щом толкова искате да знаете, съпругът ми е зает със свои дела.

Къщата беше мрачна. Много хубава с тъмно облицованите стени и тъмни дървени подове, но мрачна. Не можеше да намери друга подходяща дума. След като бе отведена в стаята си, тя веднага разгъна бродираната покривка на майка си и застла с нея мраморния плот на скрина. После грижливо подреди четката, огледалото, купичката за фиби от синьо стъкло и подходящото шише за одеколон. Постави изсушените цветя върху полицата, защото не се осмели да ги закове на стената.

Щом се настани, повика икономката, осведоми се къде се намира фамилното гробище и отиде да отдаде своята почит към Луиза Уайлд. Ако не беше бедното момиче, сега и тя нямаше да се намира тук.

— Но ако не беше ужасният ми доведен брат, и ти нямаше да лежиш тук — прошепна Сара към прясно разровената пръст близо до един огромен бор. — О, миличка, толкова съжалявам! Бих направила всичко, за да почиваш спокойно.

Да почиваш спокойно. Колко ужасно звучеше! Да си млад, мъртъв и принуден да лежиш навеки под земята!

Колкото и да бе ужасяващо, това бе самата истина. Смъртта може би бе нещо много приятно, когато човек с уморен от живота, но когато е млад и всичко е пред него, то си беше чиста несправедливост.

И тогава, в този тих час на деня, Сара дочу ръмжене, от което по гръбнака ѝ плъзнаха тръпки. Уплашено вдигна поглед към растящите

едно до друго дървета, но вече бе доста тъмно.

Вълци? Мечки? Нищо чудно, след като тресавището беше толкова близо. И пантери. Милостиви боже, тя би могла да бъде погълната цяла от една от тези огромни котки, които прескачаха оградите на близките ферми и отмъкваха агнета, говеда и кокошки.

Като вдигна поли, Сара прескочи ниската метална ограда и се спусна бежешком през полето. Следващия път, когато идва да посети Луиза, щеше да си носи някакво оръжие или голяма кошница, пълна с вкусни неща, която щеше да остави на края на гората като откуп.

Докато приключи с вечерята, състояща се от шунка, пържено пиле, царевичен хляб и пъпеш, Сара си бе изяснила две неща: трябваше да се пази от дивите зверове в гората и от Айвидейл Мойер в къщата.

Рано или късно щеше да се наложи да се справи с тази жена, но докато извоюваше собственото си място в новия си дом, не можеше да стори нищо повече от това. Икономката съвсем скоро щеше да я разведе наоколо. Но със собствените си страхове Сара трябваше да се справя сама.

Мис Мойер зае мястото си на масата, сякаш имаше пълното право на това. С вид на мъченица тя отбеляза, че е твърде вероятно да завали. Сара любезно похвали красивите дървета, които опасваха алеята.

След като не получи отговор, тя спомена статията, която бе чела наскоро в някакъв вестник, за новия колеж, в който щяха да учат заедно момчета и момичета. Това беше нещо съвсем ново, а според някои — дори неморално.

— Лично аз никога не съм одобрявала колежите за момичета — отсеке Айвидейл Мойер е подсмърчане. Тя често правеше това, но Сара не можеше да прецени дали то бе проява на високомерие, или се дължеше на някаква алергия.

И тогава започна инквизицията. Винаги приятелски настроена, Сара отклоняваше въпросите за това от колко време е омъжена за капитан Уайлд, колко дълго са били сгодени и кога са се срещнали за първи път. След това отново се върна на темата за времето и вероятността от утринна мъгла.

Неочаквано опонентката ѝ се оттегли от полесражението. Като ѝ хвърли пълен с неприязън поглед, Айвидейл се изправи рязко и

напусна стаята.

Щом остана сама, Сара се отказа от ограниченията на благоприличието, които винаги я бяха притеснявали. Разбъркваше с лъжичка десерта си и въздишаше, размишлявайки за трънливата пътека, която я беше довела дотук. Можеше да опита да се върне у дома при Норийн. Без Тайтърс тя не би могла да ѝ стори нищо. Твърде възможно бе младият Смитърс да е отлетял много далече.

Добре. Както обичаше да казва Молси, беше си надробила попарата и сега трябваше да я изсърба. Ако можеше да се вярва на мисис Ренегар, а Сара бе убедена, че жената заслужава доверие, тази Мойер бе пристигнала с брат си и снаха си и веднага се бе настанила в голямата къща под претекста, че в стаята ѝ в къщата на управителя има прилепи, мравки или някакви други гадинки.

— Ако питате мен, тази нахалница през цялото време имаше намерение да се настани тук, за да примами моето момче да се ожени за нея. — На Сара ѝ бе много трудно да мисли за Джерико като за нечие момче. — Щом е искала да се омъжи, защо не си е останала у дома да си търси жених? Според мен и там е забъркала нещо.

По силата на стария навик Сара сама раздига мръсните съдове, като успокои възмутената икономка, че би могла да започне огледа на къщата от кухнята, както от всяко друго място.

— Добре... Нека да започнем. Само да сложа този чайник да се стопли. Нейно величество сега ще се развика, че е време да ѝ занесем водата да се изкъпе.

Естер Ренегар се суетеше из голямата, добре обзаведена кухня, миеше съдовете, оставяше ги да съхнат и пълнеше отново чайника от варела за дъждовна вода, който за удобство бе поставен до самата врата. Междувременно не спираше да мърмори за онази жена, която се бе настанила тук без разрешение и веднага започнала да се разпорежда из къщата.

Въпреки че не беше много любезно да се заслушва в клюките, които разпространяваха слугите, Сара бе доволна, че бе изслушала и двете страни, преди да си състави мнение.

— Невероятно безочие, ако питате мен. Може би нямам право да говоря така, но — Господ ми е свидетел — много се зарадвах, когато тази сутрин дойде съобщението, че момчето ми си е намерило съпруга.

След това, внезапно припомнила си мястото си, тя смени темата:

— Вече нямаме готвач. Тази година нямахме достатъчно пари, за да си го позволим, а сега, след като момчето ми продаде кораба си, не ми остана време да потърся. А това е кухнята. Новата метална печка работи много добре.

Молси, помисли си Сара. Тя чуваше само когато си искаше и беше голям инат, но бе великолепна готвачка.

Като посочи с ръка към вратата, през която се излизаше от помещението, икономката ѝ обърна внимание върху няколко интересни неща:

— Това тук е килерът, там е зимникът, а зад тази изпочупена ограда е градинката. Стъпка я едно прасе и сега всички елени в Паскуотанк идват да пасат тук. Онзи ден, когато дойде дърводелецът да оправи течашите покриви, та да не се развалят хубавите дървени покриви, му поръчах да се заеме с нея веднага щом свърши.

Сара си направи мислено бележка да възложи на Големия Саймън грижата за оградата след пристигането му. Той щеше да се чувства много по-удобно, като знаеше, че може да бъде полезен.

Когато чайникът засвири, икономката сложи пресен чай за запарка и веднага го напълни отново.

— Не е много стока, ако питате мен — отбеляза тя и Сара разбра, че отново са се върнали към сестрата на управителя.

Жената подреждаше върху масата чаши, чинийки и голяма захарница. После се обърна отново към господарката си, започна да навива ръкавите си и запита:

— Свърши ли вече всичко? Момчето ми тежко ли е ранено?

Дуелът.

— Не знаех колко точно ви е известно. Джерико беше много добре, когато го видях за последен път вчера след закуска. Той... Другата страна още не беше пристигнала. Мистър Търнбайфил бе тръгнал да ги търси и, струва ми се, Джерико ги очакваше всеки момент.

— Хмм. Ако не беше той, мис Луиза нямаше да лежи на хълма редом с баща си и майка си и двамата си братя, които умряха от треска още преди да навършат година.

— Мистър Търнбайфил?

— О, не! Не той направи детето на моето момиче, а след това го преби, докато бедното се свлече на земята и умря. Но ако той не

канеше онези гуляйджии, които непрекъснато се събират у тях, тя нямаше да се срещне с онзи сладкодумен измамник.

Тайтърс. Проклетият негодник! В паметта ѝ се връщаха всички неприлични забележки, които бе подхвърлял за жените, които ухажваше, в това число и за момичето от Паскуотанк. Тогава тя си мислеше, че всяка жена с малко здрав разум е в състояние да забележи онова, което се крие зад прекрасното лице и фалшивия чар. Поне всички нейни приятелки го бяха опознали и бяха отхвърлили предложенията му.

Що се отнасяше до Рейф Търнбайфил, тя го бе видяла само набързо, но той не ѝ се бе сторил толкова лош. Наистина беше малко екстравагантен, но тя го намираще приятен. И, разбира се, с няколко години по-възрастен от Джерико. Но докато съпругът ѝ бе склонен да се отнася сдържано към неприятностите, то Рейф Търнбайфил беше негова противоположност. В такива моменти от очите му надничаше дяволът. Освен ако не се бе заблудила.

Зад нея Айвидейл Мойер се изкашля и така я стресна, че Сара едва не изпусна чаената си чаша. На светлината до кухненската маса жената съвсем не изглеждаше толкова млада.

— Да? Искате ли нещо? Има пресен чай... Пренебрегвайки я напълно, Айвидейл се обърна към икономката:

— Не мога да спя в задната стая. Пушекът дразни очите ми.

— Не мога да ви помогна, мис. Няма друга свободна стая, но мога да сложа една купа е оцет. Това ще прогони пушека.

— Има толкова много други стаи. Защо да не мога да се преместя?

Сара местеше поглед от едната към другата, мъчейки се да отгатне как ще завърши този сблъсък. Защото това беше именно битка.

— Мис Мойер би могла да получи... — започна тя, но Естер я прекъсна:

— Другата задна стая е моя. Винаги е била моя! Още откакто мис Луиза бе бебе и спеше в люлката си. А средната е нейна и аз нямам никакво намерение да размествам нещата ѝ. Мястото на вашия брат е...

— Но е прекалено близо до проклетото тресавище! Ако знаех за този отвратителен пушек, никога не бих дошла тук!

Сара точно смяташе да ѝ обясни, че онова, което я тревожи от тавана, са прилепи, но нещо в лицето на жената я накара да замълчи. За някои хора нямаше връщане.

— Аз ще сменя стаята си с вашата — тихо каза тя. — Пушекът не ме притеснява много. Имах достатъчно време да свикна с него.

Съжали за думите си веднага щом ги произнесе, преди още да чуе неодобрителното сумтене на Естер Ренегар и да забележи победоносното изражение на лицето на мис Мойер. Но беше вече късно. Сестрата на управителя скоро щеше да обитава едната от двете стаи, които, заедно с будоара и банята, граничеха със стаята на господаря. Колко ли време щеше да ѝ бъде необходимо, за да премине това разстояние и да се настани в спалнята му?

Сара не беше толкова наивна. Тя знаеше за такива неща като любовници и държанки. Много пъти беше чувала да се говори шепнешком за това, че повечето мъже в Норфолк поддържат жени за развлечение, без съпругите им изобщо да подозират.

Да, тя знаеше всичко за секса. В края на краищата беше го правила веднъж и нищо чудно в резултат на това вече да е бременна. Мисълта, че съпругът ѝ би могъл да се въргала под завивките с друга жена, бе достатъчна да накара кръвта ѝ да закипи, ала нещо у Айвидейл будеше нежелано съчувствие. Сара знаеше какво означава да бъдеш нежелана в собствения си дом и да зависиш изцяло от непознати. Самотните жени понякога бяха принудени да извличат максимална полза от неизгодното си положение и ако братът на Айвидейл бе отскоро женен, нищо чудно, че жена му не изгаря от желание да споделя дома си с трето лице, дори и ако то е от семейството.

Най-добре е да бъде търпелива. Поне засега.

Но последната ѝ мисъл, преди да заспи, беше не за Айвидейл, а за Джерико. Къде си сега? Някъде в открито море? Или лежиш ранен, без да можеш да си дойдеш у дома? Забрави ли ме вече?

Часове по-късно Сара лежеше будна в тясната стаичка и слушаше шумовете на нощта. Странно, как можеха да бъдат толкова познати и в същото време толкова различни? Всички дървени къщи скърцаха от нощния хлад. У дома бръмченето на насекомите, викът на бухала и крякането на дървесните жаби я приспиваха. В хотела се бе

носела глъчката на нощните гуляи на гостите, примесена е тропота на движението по канала и по пътя.

Тук нощните шумове бяха едновременно познати и непознати. Същото пукане на дървената постройка. Същите викове на козодоя. Но какъв беше този потропващ шум в коридора точно пред нейната врата? И това скимтене? Ако не беше човек със здрав разум, би могла да допусне, че из къщата се разхожда някакъв огромен звяр.

По някое време през нощта започна да вали. Не проливен дъжд, който бързо щеше да напълни пукнатините и щеше да спре така внезапно, както бе започнал, а ситен, който сякаш нямаше намерение да престава дни наред.

— Кълна се, че главата ми всеки момент ще се пръсне хленчеше Айвидейл, щом слезе късно за закуска на следващата сутрин. — Ако не е пушекът, ще бъде дъжд. И съм сигурна, че чух онова куче снощи. Ренегар! Ти ли пусна кучето в къщата? Казах ти, че от космите му очите ми започват да сълзят!

Естер Ренегар точно носеше кана с прясно кафе. Тя седна на масата и Сара ѝ подаде една препечена филийка. Айвидейл подсмръкна и хвърли към икономката пълен с неодобрение поглед. Въпреки че не го изрази гласно, тя очевидно не смяташе, че прислугата има място на масата.

— Прекалено е старо, за да стои навън, когато вали. Не сте ли съгласна, че старите кокали не понасят добре влагата? — Естер погледна многозначително сестрата на управителя, чиято възраст Сара бе подценила, когато я видя за първи път, облечена в синята сатенена рокля.

На ярката светлина в кухнята тя ѝ се бе сторила доста по-възрастна. В мрачната трапезария сега изглеждаше дори стара. Беше облечена в черно. Въпреки че роклята ѝ бе модна и прическата изискана, с няколко спускащи се отстрани къдрици, тъмният цвят лишаваше кожата ѝ от всякаква свежест, като разкриваше дълбоко врязаните между веждите линии и мрежата от бръчки, която се образуваше около устата ѝ.

Но, господи, беше толкова елегантна! Като изрисувана малка фигурка от китайски порцелан. Сара също някога бе имала склонност към подобен финес, но с годините се бе примирила, че никога няма да

се сдобие с желаната бяла кожа. Наред със светлокестенявата коса и тъмните очи на баща си, бе наследила и златистия тен на майка си. През лятото, когато беше принудена да работи на открито часове наред, цялата ставаше само един цвят, който определено не се смяташе за моден. Ръцете ѝ бяха напукани, а косата ѝ — прекалено права и тежка, за да може да бъде сресана по друг начин, освен на стегната опашка на тила.

Не беше красавица. Можеше да щипе бузите си и да се маже с ароматичното масло, което Молси ѝ приготвяше, но отдавна бе стигнала до извода, че истинската ѝ стойност като жена е в нейната скромност, здравия разум и желанието ѝ да се труди неуморно.

Не, наистина, размишляваше Сара, тя си имаше своята цена. Винаги бе била весела по характер. Понякога лесно избухваше, но работеше върху тази си слабост. Преди години много се беше гордяла със способността си да увива език около двата си малки пръста и да изсвирва така пронизително, че би могла да счупи стъкло. Това не беше особено женствен талант, но многократно бе печелил овациите на съседските момчета.

Трите жени се хранеха мълчаливо. Навън дъждът продължаваше да се сипе и през него не се виждаше нищо, освен близките дървета по алеята. Сара дочу същия тракащ звук, който я бе разтревожил през нощта, и вдигна поглед точно навреме, за да забележи как през вратата се промъква едно огромно червеникаво куче.

— Дявол да те вземе! — извика икономката. — Седни, Бриг! Ей сега ще те пусна навън.

Значи това беше Бриг. Според Джерико той не беше много приятелски настроен. Сякаш за да потвърди това твърдение, кучето оголи зъби и изръмжа.

Сара веднага разпозна звука. Онова там не е било нито мечка, нито пантера, а бедното куче на Луиза, което пазеше гроба на господарката си. Реши да се сприятели с горкото животно, но без да бърза. Доверието не се печели за един ден. Междувременно трябваше да бъде достатъчно разумна, за да не прави резки движения.

Това обаче не се отнасяше за Айвидейл. С високо подсмърчане тя хвърли салфетката си.

— Ако някой не направи нещо с това отвратително животно, ще накарам Айръм да се погрижи за него. Почтените хора не бива да

бъдат подлагани на опасността от заразите, които тези твари носят със себе си!

Зарази? На Сара кучето ѝ изглеждаше доста чисто, но тя имаше много малък опит в тази област. Единственото животно, което бе имала, бе малкият пудел, който баща ѝ ѝ бе подарил една година преди да умре. Горкото животинче изчезна само седмица след това. Няколко дни по-късно бе забелязала ушите и опашката му да висят в дървената къща на Тайтърс.

Нито тя, нито доведеният ѝ брат бяха споменали нещо за случилото се, но бе уверена, че това е негово дело. Още повече Тайтърс бе наясно, че тя знае.

В този момент някой почука на вратата. Бриг изви глава, после отново втренчи малките си жълти очи в трите жени, седнали около кръглата махагонова маса. Айвидейл го наблюдаваше уплашено. Сара не можеше да я обвинява.

Докато Естер бързаше да отговори на почукването, Сара местеше поглед от кучето към Айвидейл и бе поразена от сходството в изражението на разгневената жена и огромното животно. И двамата, помисли си тя, биха били опасни врагове.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В стаята — небръснат, раздърпан и с мрачен вид — влезе Рейфъл Търнбайфил. Сара извика леко, скочи от мястото си, заобиколи масата и се вкопчи в реверите на кадифеното му палто.

— Кажи ми! — настоя тя. — Да не би той да е?...

— Джерико е добре — увери я Рейф. Внимателно свали малките свити юмруци и приглади тъмночервеното си палто. — Искам да кажа, че не е много добре, но беше жив, когато го оставих.

Сара искаше да узнае подробностите.

— Къде е? Кога ще си дойде у дома? Много тежко ли е ранен? При него има ли лекар? — И като се вкопчи отново в реверите му, извика: — Рейфъл, да не би да е отвън в каретата ти? Защо веднага не каза?

Беше изминала половината разстояние до вратата, когато думите му я спряха:

— Не, Сара. Все още е в хотела, защото състоянието му не позволява да бъде местен. Сега да отговоря на другите ти въпроси. Ранен е в гърба, но острието на ножа е засегнало костта. Изгубил е доста кръв и изпитва ужасни болки, но полутрезвият лекар, който го прегледа, каза, че може да има късмет да се възстанови напълно, ако междувременно не го хване треска, която да го довърши.

Сара тихо изстена. Пое си дълбоко дъх и се замисли за всичко, което трябваше да направи, преди да отиде при съпруга си. Ако все още се съмняваше в чувствата си, а такива съмнения действително съществуваха, защото не можеше да допусне, че би могла да изпитва нежни чувства към един непознат, то мисълта, че може да го изгуби, я накара да прозре истината.

Господи, ще се грижиш добре за него, докато успея да стигна там и да се заема с това сама, нали? Ще го направя колкото може по-бързо!

Кучето безшумно се приближи до нея и подуши пръстите ѝ. Тя разсеяно го погали по ухото. От другия край на голямата стая с висок

таван Айвидейл Мойер се взираше в Рейф Търнбайфил така, сякаш за първи път виждаше мъж.

В това време Естер Ренегар, подпряла лакти на масата и скрила лице в дланите си, хлипаше и нареждаше:

— Моето момче, милото ми момче, благословеното ми момченце...

— Ще се наложи да ме откараш дотам — рязко заяви Сара. — Освен ако не мога някъде наблизко да наема кон. Не, ще трябва да взема някои неща, така че ще бъде най-добре да пътувам с карета или поне с двуколка. Рейфъл, би ли...

— Спокойно, мила. Принцеса Ан Каунти обеща да остане, докато дойде време да замине за Либерия. Дотогава аз ще се върна и ще наема друга жена. Дойдох само за да ти донеса новината.

Сара остана с отворена уста.

— Изобщо няма да търсиш друга жена! Освен това кой ще заминава и къде?

С подозрително проблясващи уморени очи, той повтори:

— Сестрата. Мис Каунти има намерение да отпътува за колонията Либерия на борда на следващия кораб на АКО, поради което...

— Кой? Какво, за бога, означава това АКО?

— Никога ли не си чувала за Американската колониална общност? Те години наред помагат на освободените негри, които искат да се върнат в Африка. Мис Каунти има намерение да се грижи за хората от колонията. Не бих се учудил, ако свърши само за няколко години, като междувременно е успяла да ги обиколи всичките.

— Да... Ами това наистина е много интересно, но ако трябва да тръгнем още сега, най-добре ще бъде да събера някои неща. Мисис Ренегар?

Икономката се изправи, изтри очи с престилката си и кимна сковано:

— Да, мадам. Ще имаме нужда от лауданум, черен чай, от болкоуспокояващ мехлем и много превръзки. Слава богу, че направих достатъчно от моето мазило. Не бих го...

— Съвсем случайно аз имам добър опит в гледането на болни — каза елегантната жена в черно, като прекоси стаята и застана между Сара и Рейф.

Как успява да го постигне, питаше се Сара. Неестествено бе да е толкова грациозна.

— Приятно ми е, сър. Аз съм мис Ай...

— Мис Мойер, мистър Търнбайфил — безцеремонно ги представи Сара.

Пренебрегвайки я напълно, Айвидейл се обърна направо към Рейф:

— Сигурна съм, че мис... мисис... Сигурна съм, че Сара ще бъде по-полезна, ако остане в къщата. Тя пристигна едва вчера вечерта, горкото дете, и беше толкова уморена, че дори не можеше да бъде достатъчно вежлива.

Сара настръхна. Започна да протестира, но високата блондинка я прекъсна:

— Уверявам ви, сър, че мога много добре да се оправям с болни хора. Моята снаха често страда от неразположение, а брат ми има циреи, които му причиняват ужасни болки.

Защо тогава, мислеше Сара, не си останеш тук, да се грижиш за собственото си семейство, ами се бъркаш в моето? Но вместо да каже нещо, тя напусна стаята и започна да помага на Естер Ренегар да подредят багажа. След това се промъкна в малката спалня, в която се бе нанесла едва предишната вечер, и прибра някои неща в куфарчето си. Всичко останало, което би могло да ѝ потрябва, можеше да бъде изпратено по-късно. Ако всичко се наредеше според предвижданията ѝ, Джерико съвсем скоро щеше да се върне у дома.

А ако успееше да се наложи, тази жена веднага щеше да бъде отпратена, за да се погрижи за циреите на брат си. Щеше да се заеме с това веднага след като се погрижеше за Джерико.

След като застана до вратата на салона малко по-късно, повдигна вежди на лекотата, с която Рейф се разполагаше с брендите на съпруга ѝ. Сестрата на управителя се бе настанила на един люлеещ се стол и бе поставила крака на една отоманка.

Добре. Вирна брадичка и влезе в стаята.

— Доколкото разбрах, мистър Търнбайфил, трябва да тръгнем незабавно. Или съм разбрала погрешно намеренията ви? Ако предпочитате, мога да намеря нещо наоколо, с което да потегля.

— О, моля... Сара току-що пристигна и все още не е имала време да се настани. Аз с удоволствие бих дошла е вас — каза

Айвидейл с толкова сладък глас, че Сара изпита желание да я измери с нещо. — В края на краищата жените, които са съвсем сами в този свят, трябва да заслужат подслона си.

Съвсем сами в този свят? Ами брат ѝ? Сара ѝ зададе този въпрос, който бе напълно пренебрегнат.

— Толкова би ми се искало да помогна. Не можете да си представите как се чувства човек, когато трябва да заслужи покрива над главата си.

Сара можеше да си представи. Години наред Норийн я бе карала да се чувства точно така, при това в собствения ѝ дом. За момент бе готова да отстъпи, но в последната минута инстинктът за самосъхранение надделя. Ако подадеш пръст на някои жени, те веднага сграбчат цялата ръка. А ръката, към която мис Мойер се стремеше, беше на съпруга ѝ.

— Сигурна съм, че мисис Ренегар може да разчита на помощта ви, докато отсъствам. Моите собствени слуги ще пристигнат всеки момент, така че ще трябва да се приготвят още няколко стаи. Ще бъдете ли така любезна да го сторите?

Докато Рейф допиваше брендите си, двете жени се гледаха право в очите. Скръстила ръце пред гърдите си, Сара не отместваше поглед от Айвидейл, докато последната сведе примирено глава.

Така, помисли си Сара. Това решаваше нещата в домакинството на Уайлд. А единственото нещо, което имаше значение в момента, беше Джерико. Трябваше да го доведе вкъщи, при това съвсем здрав.

Бриг пропъзля в коридора и застана до вратата. Айвидейл подсмръкна и отстъпи назад. Може би действително от космите му очите ѝ сълзяха, но върху лицето ѝ бе изписан само ужас. Действайки съвсем импулсивно, новата му господарка щракна с пръсти и се загледа в него, докато животното се довлече сковано до нея. Опашката му не стърчеше застрашително и ушите му не бяха дръпнати назад.

— Добро куче — измърмори Сара и се обърна към Айвидейл: — Виждате ли, няма да ви направи нищо.

Протегна ръка към масивната му глава и зачака. Бриг подозрително подуши кокалчетата на пръстите ѝ. След това със звук, който много напомняше въздишка, ѝ позволи да го погали, преди да се отдалечи отново.

Сара издиша шумно въздуха, който дори не бе разбрала, че задържа. Айвидейл подсмръкна. Може би наистина беше алергична.

Рейф се ухили.

— Не съм ти „мила“ — сопна му се тя, щом той ѝ помогна да се качи в теглената му от един кон двуколка. Беше я нарекъл така няколко пъти.

— Да, мадам.

— Знам, че само ме дразниш, но все пак някои хора могат да си направят грешни изводи.

— Да, мадам.

Сара бързо бе открила, че едно от най-неприятните неща у Рейфъл Търнбайфил бе навикът му да се смее почти без причина. Правеше го през целия път до собственото си имение, което се намираще на две мили северно от Уайлд Оукс.

На въпросите ѝ обаче бе отговорил доста сериозно. Включително и на този, който не се бе осмелила да му зададе. Смитърс, каза ѝ той, се бил обърнал и хвърлил ножа съвсем извън правилата и бе ранил Джерико, който все пак успял да се извърне и да уцели противника си в корема.

— Едва ли има един на сто мъже, който да оцелее при такава рана. Докторът каза, че няма да преживее нощта — дори и да са го откарали от поляната жив.

Сара преглътна с усилие. През следващите няколко минути тя се опитваше да мисли за мащехата си, която бе направила живота ѝ непоносим от първия миг, в който бе срещнала баща ѝ. Нима трябваше да се учудва, че Тайтърс си бе послужил с измама в нещо, което трябваше да бъде честна борба? Той винаги бе постъпвал непочтено. Винаги.

И все пак ѝ беше доведен брат. Или по-скоро — някога беше. Предполагаше се, че трябва да изпитва някакво съжаление към всеки, загинал толкова млад, при това съвсем ненужно. Но и Луиза бе умряла млада. И толкова трагично! А единственият виновник за това беше Тайтърс. Наред с всичко, негодникът едва не беше убил и Джерико!

Заради всичко това Тайтърс заслужаваше да гори във вечния огън. Сара стисна очи и се опита да каже някаква молитва за опрощение, в случай че Господ реши да я накаже заради коравосърдечието ѝ, като ѝ отнеме единственото, което имаше някакво значение за нея.

Джерико.

— Много ли го боли? — прошепна тя.

От мястото до нея Рейф дръпна поводите на кобилата и я подкара по-бързо.

— През повечето време спи. Не знам дали благодарение на лауданума или на съдържанието на червения вързоп на мис Каунти, но беше доста спокоен, когато тръгнах. Все още не го беше хванала треска, което е добър знак.

Движеха се толкова бързо, че Сара трябваше да се улови за седалката, за да не изпадне на пътя. Рейф спря пред високата си тухлена къща е ярко боядисана врата и извика някой да дойде и да се погрижи за коня. След като каза на спътницата си да го изчака, той влезе и излезе толкова бързо, че Сара не бе имала време дори да започне да нервничи, задето губи ценно време.

Разклати някаква кошница пред самото ѝ лице и каза:

— Все още не съм ял. По този начин няма да ни се налага да спираме по пътя. Шунка, бисквити, кекс, сирене и вино, мила. — След това се разсмя, съвсем според очакванията на Сара. — Като не споменавам нищо за тази нова жилетка и чистата вратовръзка. Не мога да рискувам репутацията си на денди.

Беше почти полунощ, когато пристигнаха в хотела. След почти тричасовото ужасно пътуване по неравния път Сара имаше чувството, че цялото ѝ тяло е разглобено и главата ѝ всеки момент ще клюмне.

Чиновникът на хотела се люлееше в един стол във фойето. Без да му обърне никакво внимание, Рейф я поведе направо към крилото откъм Каролина. Тя носеше шапката си в едната ръка и полупразната кошница в другата, а Рейф мъкнеше набързо натъпкания куфар.

— Тук — каза той и веднага сложи пръст на устните си. — Шшшт, нали не искаме да го безпокоим, докато спи?

Но още преди да успее да докосне дръжката, вратата се отвори и на прага застана най-страшната фигура, която момичето бе виждало през живота си. Жената беше висока около шест стъпки и кожата ѝ имаше цвета на смес от ром и петмез. Внушителното ѝ тяло бе облечено в пъстро изобилие от поли, шалове, престилки, блузи и бе украсено с накити, направени от кости, семена и множество непознати материали.

Сара бе удостоена само с един поглед. Жената се обърна към Рейф, втренчи поглед в лицето му и прошепна яростно:

— Коя е тя? Аз няма нужда момиче да мота в мои крака.

— Това е мисис Уайлд. Негова жена е. Отидох да я доведа, след като разбрах, че корабът на АКО ще отпътува от Хамптън след седмица.

— Тя много дребна.

Отегчена да слуша как говорят за нея, сякаш тя не съществуваше, Сара се промъкна напред и вдигна поглед към страшното лице.

— Може и да не съм едра, но със сигурност не съм слаба. Всичко, което умеете, мога да направя много по-бързо и по-добре! Опитайте!

Ако не беше толкова разгневена, може би щеше да забележи уважението, което блесна в големите абаносови очи.

— Ти може ли каже на треска да излезе от тяло, щото твой мъж да не умре?

— Чувала съм за топъл чай и вълнени дрехи. Знам също, че не трябва да се пуска кръв на човек, който и без това е изгубил достатъчно. Знам, че...

— Ти знае песен да накара дявол да излезе от тяло?

— Да! Разбира се, че знам! Всеки човек с малко здрав разум знае това!

Без да е сигурна, Сара бе започнала да подозира, че се подиграват с нея. Нямаше и най-малка представа за какво говори жената, но би направила всичко необходимо, за да се подобри състоянието на съпруга ѝ. Господ щеше да ѝ посочи пътя. Ако трябваше да изкупува коравосърдечието си до края на дните си, щеше да го понесе. Би се погрижила дори върху гроба на Тайтс да бъде поставен надгробен камък, на който всеки би завидил — с епитафия и всичко...

Добре. Щеше да помисли за това по-късно. Нямаше смисъл да прави нещата още по-тежки, като обещава да изпише някаква лъжа върху гранита.

Следващите няколко дни бяха по-тежки, отколкото можеше да предположи дори в кошмарите си. На първо място идваше нравът на

съпруга ѝ. Винаги бе смятала, че е доста избухлив, но това беше нищо в сравнение с темперамента на Джерико.

Разбира се, той имаше извинение, тъй като бе принуден през цялото време да лежи по корем. Мис Каунти я бе предупредила, че не трябва да го обръщат, докато раната му не се затвори.

Що се отнасяше до самата рана, острието очевидно бе засегнало костта, след което бе разпорило плътта чак до рамото. Повърхността ѝ бе малка, но наоколо имаше голям зачервен оток. Бяха ѝ казали, че трябва да сменя превръзките по няколко пъти на ден и да наблюдава дали цветът на кожата няма да се промени от розов към зелен, което би трябвало да се смята за лош знак.

И така по три пъти на ден тя мокреше превръзката с топла вода, отстраняваше я от чувствителната плът и по три пъти на ден Джерико я проклинаше, кълнеше се, че ще ѝ отмъсти и се опитваше да я избута със здравата си ръка.

По три пъти на ден, докато раната беше открита, тя я посипваше със сивия прах, който ѝ бе оставила мис Каунти, след това палеше остатъка и докато той гореше, произнасяше заклинанията, които бе научила наизуст, в случай че наоколо витаеха някакви зли духове, готови да се нахвърлят върху невинната си жертва.

Здравият разум ѝ подсказваше, че няма нужда от магии.

След като приключеше с този ритуал, намазваше раната с мазилото, приготвено от Естер, което миришеше на терпентин, оглеждаше я внимателно, търсейки някакъв намек за позеленяване, после внимателно слагаше нова ленена превръзка.

Три пъти на ден принуждаваше съпруга си да пие горещ чай с лауданум. Стоически изтърпяваше, докато той я наричаше с всяко неприлично име, за което можеше да се сети, повечето от които тя не бе чувала никога през живота си, но които сигурно бяха ужасни, ако се съдеше по изражението върху лицето му.

Беше невъзможно да не забележи силното му тяло. Дори когато лежеше безпомощен, Джерико излъчваше мъжественост. Сара никога не бе имала представа какво означава мъжествеността, докато не бе срещнала мъжа, който по-късно бе станал неин съпруг. Дори и сега, когато беше почти целият превръзан и проснат по лице, неговото присъствие в стаята бе толкова осезаемо, че тя непрекъснато трябваше да се бори с тази мисъл.

През цялото време, в което не се грижеше за него, тя се опитваше да изхвърли от съзнанието си мислите, които не би трябвало да я занимават.

Този човек е много болен, Сара Ребека. А ти се опитваш да си представиш най-интимните части на тялото му!

Ала този мъж беше и неин съпруг. И ако някой имаше право да си представя най-интимните му части, то това със сигурност беше неговата съпруга.

Все пак тя се опитваше да не го прави, защото тяхната женитба не беше съвсем обичайна. Джерико просто ѝ беше предложил дом и име за детето ѝ, ако наистина носеше детето на Арчибалд, а в отплата от нея се очакваше...

Ами очакваше се точно това, което правеше в момента. Да се грижи за него и да поеме всички задължения, свързани с поддържането на дома му.

Той я наблюдаваше. Много често, когато мислеше, че спи, тя усещаше погледа му върху себе си и се обръщаше към него, за да открие, че тъмните му очи са фокусирани в нея по начин, от който лицето ѝ пламваше.

— Искаш ли нещо? — бе го попитала първия път, но той само бе затворил очи и скоро равномерното му дишане ѝ бе подсказало, че е останала насаме с мислите си.

А точно с това ѝ беше трудно да се справя.

Късно на третия ден дойде Рейф и с помощта на Сара и още няколко възглавници успя да обърне Джерико по гръб. Това беше голямо облекчение за нея, защото да се храни и да се дава вода на възрастен човек, който лежи по корем, беше много неблагоприятна задача.

Рейф я отменяше по няколко пъти на ден, за да се погрижи за някои по-лични нужди на Джерико, като по този начин ѝ даваше възможност да се заеме със своите. Така съпругът ѝ винаги беше измит и избръснат, въпреки че не преставаше да мърмори, че би предпочел да си пусне брада, отколкото да гледа как някой размахва бръснач пред самото му лице, без да му даде възможност да се защити.

През вечерните часове, докато пациентът дремеше и често бълнуваше в съня си, Рейф и Сара играеха различни игри. Той бе успял да намери отнякъде колода карти и я учеше да играе монти.

Сара бързо напредна в играта.

— От теб би излязъл превъзходен комарджия, мила — отбеляза Рейф.

Сара се усмихна и поклати глава:

— Не, благодаря. Вече видях цяло състояние да отплува по реката. Не бих рискувала още едно. И не ме наричай „мила“.

— Позволи ми да те наричам Сара и повече няма да го правя.

— Да ти позволяя? — извика тя и двамата се разсмяха.

Посмяха се още малко и пак поиграха. Сара спечели няколко копчета и Рейф започна да ругае, да се кълне, че ще си отмъсти и да иска реванш. Преди да прибере картите и да вземе нощницата си, за да се прибере зад паравана, тя забеляза, че Джерико е буден.

— Да не те боли нещо? Искаш ли малко от лекарството?

— Значи искаш да запазиш моето състояние за мен, така ли? В такъв случай трябва да те предупредя да стоиш настрана от хора като Рейф Търнбайфил.

Отношението му към неговото състояние озадачи Сара. Тя бе сигурна, че му бе казала, че разполага с лични средства. Сигурна бе също, че му бе разказала как баща ѝ, а след това и Тайтърс бяха проиграли всичко, освен покрива над главите им и няколко акра земя.

— Е? — подтикна я той и тя забеляза как една бръчка се врязва в челото му — сигурен белег, че изпитваше болка. Постоянният му шоколаден тен, придобит от дългите години, прекарани на кораба, бе изместен от бледнина, която се дължеше на голямата загуба на кръв.

— Просто имах предвид, че според мен залагането на пари е глупаво. Какво значение има коя карта ще бъде изтеглена последна, кой кон ще пристигне пръв или изобщо няма да пристигне? Светът продължава да се върти и без това.

— Не това имах предвид и подозирам, че ти е ясно. Както и да е, за мен е голяма утеха, че няма да ме разориш точно в този момент.

— Джерико, ти просто се заяждаш. Ако рамото те боли много, ще ти дам няколко капки от...

— Стига толкова лауданум. Струва ми се, мадам, че ако трябва да защитавам интересите си, най-добре да се заема с това с ясно съзнание.

— Няма смисъл да понасяш болки, щом не е необходимо — отвърна Сара. — Денят беше доста дълъг. Да се опитваш да заспиш в

тясното пространство зад паравана, близо до едно същество, което постоянно ругае, стене или говори в съня си, не е голямо удоволствие, повярвай ми.

В продължение на една дълга минута двамата се взираха един в друг. Сара съжали за грубите си думи в момента, в който те се изплъзнаха от езика ѝ. Отново нейната невъздържаност. Наистина се налагаше да направи нещо по този въпрос.

— Джерико, съжалявам — тихо се извини тя.

— Ела тук, Сара.

Все още стискайки нощницата си, тя пристъпи към паравана.

— Сара, моля те, ела тук! — Джерико протегна лявата си ръка и се намръщи, защото дори едно такова незначително движение предизвикваше болки в гърба му.

Тя предпазливо пристъпи към леглото. Няма значение колко неблагодарен е бил, успокояваше се тя, поне сега не би могъл да се нахвърли върху нея. Нямайте да му достигне физическа сила.

Той улови ръката ѝ в своята, погледна я за момент, след това я поднесе към устните си. При лекия допир сърцето ѝ лудо запрепуска.

Почувства как към лицето ѝ се надига някаква топлина и си помисли, че сигурно изглежда като кръгла глупачка. Нямаше никакъв опит в подобни неща. Арчибалд не се броеше, защото никога не я бе карал да се чувства слаба и трепереща. Джерико я караше да се чувства точно така, което бе странно, като се има предвид, че познаваше мистър Рикетс от години. А съпругът ѝ все още беше съвсем непознат за нея.

Тогава усети езика му върху дланта си. Очите ѝ се разшириха. Дъхът ѝ секна.

— Защо правиш това? — прошепна.

Какъв беше този странен блясък в очите му? Дали не бе хванал треска?

— Джерико, сигурен ли си, че не искаш малко от лекарството?

Той пусна ръката ѝ. Затвори очи и тя се запита дали не си бе въобразила онзи пламък, който допреди малко бе танцувал в тъмните му зеници. Миглите му, доста по-дълги от нейните, хвърляха сянка върху бледата му кожа.

— Върви да спиш, Сара — уморено каза той.

И най-ироничното в положението беше, че няколко часа по-късно тя все още лежеше будна, прехвърляйки в паметта си всичко, което се бе случило между тях, откакто за първи път погледът ѝ се бе спрял върху този забележителен, силен мъж.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из хотела се носеха обичайните нощни шумове — звън на бутилки, ругатни и подигравки, чести избухвания на смях. От време на време откъм двете крила се чуваха виковете на почтените жени, които се караха на изгубилите в залаганията съпрузи.

Рейф предпочиташе да стои отвън. Вятърът, духащ откъм изток, носеше мирис на сол и облекчение от вечния пушек. В далечината се чу лай на куче. След малко долетя приглушеният писък на бухал, тръгнал на лов, последван почти веднага от крясъка на жертвата. Откъм конюшните се чуваше пръхтенето и цвиленето на коне, затворени в непознато за тях място.

Конят на Смитърс. Дали някой се беше сетил да плати сметката и да изпрати горкото животно у дома?

Подпрял единия си обут в ботуш крак на парапета на терасата, Рейфъл Търнбайфил дръпна от пурата си, издуха дима към тъмнината и се замисли за положението, в което се беше озовал.

През всичките му тридесет и девет години много рядко го бе измъчвала съвестта. И никога до такава степен. Дори много рядко се сещаше за нея, защото откакто преди близо двадесет години, след едва три месеца брак, бе починала съпругата му, той беше водил разпуснат живот без каквито и да било задръжки.

А сега и това. Дявол да го вземе, дори не беше харесвал момчето! Смитърс беше просто едно лице, доста по-красиво от всички, които представляваха неговото обкръжение от години насам. Стодърт, Мебъри Хилиърд, Джеймсън и цялата компания. Всички добри момчета, които идваха да се наслаждават на гостоприемството му за ден, седмица или месец, като водеха със себе си свои приятели, които, на свой ред, след известно време се връщаха със своите.

И Тайтърс Смитърс беше един от тях. Боже, бе научил за горкия негодник след смъртта му повече, отколкото знаеше за него приживе.

Рейф беше съвсем наясно, че през годините мълвата за шумното му гостоприемство и чудесната му изба се бе разнесла из цялата

околност. Но, дявол да го вземе, какво друго би могъл да прави през свободното си време? Фермата се грижеше сама за себе си. Управителят му беше прекалено способен, за да се нуждае от помощта му, и тъй като Рейф нямаше желание да се занимава с нищо друго, постепенно се увлече по хазарта, пиенето и леките момичета. Когато се замислеше върху това, си казваше, че този начин на живот е съвсем безобиден. Всеки човек има нужда от приятели. А женените мъже имат нужда от време на време да си отпочиват от семействата си. Ако изобщо си правеше труда да мисли по този въпрос, той се убеждаваше, че просто осигурява на приятелите си приятно място да се разтоварят от проблемите си, преди да се впуснат в тях отново.

А що се отнасяше до Смитърс, той едва ли бе разменил с него и десетина приказки.

И тогава глупакът — проклето копеле! — бе извършил ужасно престъпление спрямо невинна млада жена, в резултат на което бяха отнети три живота. Дори четири, защото Рико още не беше извън опасност.

Рейф се прокле заради глупостта си. Господи, как бе могъл да прояви такава престъпна небрежност и да позволи да бъде въвлечен в тази история?

Не че бе знаел или дори бе подозирал нещо. Смитърс бе споменал, че се среща с жена, която живее в съседство, и ако се бе замислил, нямаше как да не разбере, че става въпрос за Луиза. Горката малка Уизи, която толкова често бе дразнил, когато бяха деца, и напълно пренебрегвал след това. Дори много рядко я бе виждал, въпреки че живееха само на две мили един от друг. Тя винаги бе била толкова стеснителна. А пък и той не беше мъж, който през последните двадесет години си бе губил времето с почтени жени.

Така бе продължавал да залага цяло състояние само на една карта нощ след нощ. Правеше облози за надбягвания с кучета и коне. Продължаваше да пие така, че това скоро би могло да го отведе до гроба. Кое то, както горчиво признаваше пред себе си, нямаше да бъде голяма загуба за никого.

Тогава Джерико се беше върнал у дома, за да се запознае с мъжа, с когото сестра му се срещаше от известно време, преди да се върне на кораба си. Но тогава нещастieto беше факт.

— Длъжник съм му — прошепна Рейф и се загледа в пурата си.

Само че нямаше никакъв начин, по който би могъл да възстанови загубата. Уизи я нямаше вече. На колко години беше тя? Не можеше да си спомни точно, но собствената му сестра щеше да е почти на същата възраст.

Господи, беше почти забравил, че някога е имал сестра. Ема беше умряла на седем години от едра шарка заедно с родителите им. Оттогава той живееше без семейство. Но кой има нужда от семейство, когато притежава преуспяваща ферма, много пари и достатъчно приятели? Това беше много повече, отколкото имаше Рико.

Все пак Джерико имаше Сара. Би могъл да му завижда заради нея, ако не го съжаляваше толкова много. И ако не се чувстваше така виновен.

Рейф смачка пурата с тока на ботуша си. Изруга и прокара ръце през гъстата си посивяла коса, която беше неговата гордост. Съществуваше едно нещо, което би могъл да направи за приятеля си. То нямаше да върне сестра му, но щеше да го предпази от пътя, който винаги предизвикваше хорското неодобрение и по който самият Рейф вървеше толкова дълго.

Ергенският живот не беше съвършен. Идваше време, когато човек се насища на комара. Когато стомахът му не може да приема повече алкохол. Когато не може повече да доказва мъжествеността си пред всяка игриво повдигната пола или напудрена гръд.

В този смисъл, мрачно разсъждаваше той, имаше голяма вероятност да прекара остатъка от дните си в библиотеката в четене на мъдри книги и писане на писма до редактора на „Нюс енд Интелиджънсър“.

Ако това беше съдбата му, той щеше да я приеме. Беше си я заслужил. Но Джерико заслужаваше нещо по-добро и Рейф щеше да се погрижи за това.

А по случайност съдбата му бе дала една възможност в ръцете.

Айвидейл Мойер. Това беше нещо, върху което трябваше да помисли.

О, за бога, нима никой не го бе грижа, че в стая номер три лежеше много болен човек? Кой би могъл да почива, след като навън непрекъснато пристигаха или отпътуваха хора? Беше вече среднощ,

когато всички почтени хора спяха, а лодките продължаваха да прииждат и новопристигналите настояваха да бъдат обслужени.

Сара приседна на малкото походно легло и потръпна. Огънят беше угаснал и тя не си бе направила труда да го запали отново. Винаги спеше на отворен прозорец, дори и през зимата.

Джерико се бе втренчил в тавана, което вече бе престанало да я учудва. В последно време не можеше да спи. За нея бе станало проблем да се опитва да го задържи в леглото.

— Сара? Будна ли си?

— Шшшт, заспивай!

— Трябва да стана за малко.

— Не ставай смешен. Ако нещо трябва да се направи, ще го направя аз. Нали затова съм тук?

— Сара, трябва да стана — повтори той и тя изведнъж разбра какво има предвид.

— О! — промълви и стана от леглото. Нощното гърне беше зад паравана. Обикновено Рейф се грижеше за по-интимните нужди на ранения.

Преди да успее да вдигне гърнето и да излезе от стаята, Джерико провеси крака от леглото и се опита да стане. Мърморейки под носа си, Сара се спусна да го прихване и стигна точно навреме, за да не му позволи да падне. Той се олюля и двамата щяха да се стоварят на пода, ако не бе успяла да го задържи, докато той успее да се улови за таблото на кревата.

— Ама че си инат! — скара се тя.

— А ти си командаджийка! — изръмжа той.

— Необходима ти е мис Каунти. Тя щеше да те постави на място и да те задържи в леглото дори ако ѝ се бе наложило да седне върху теб.

Задъхвайки се от изтощение, Джерико я изгледа през гъстия кичур коса, който винаги падаше пред очите му.

— Позволявам ти да опиташ, мадам, но послушай съвета ми: изчакай, докато отида до тоалетната.

Сара се стресна от грубия му език.

— Никога!

— Струва ми се, че е крайно време да го направиш. Аз ще ти помогна.

Отново се опита да се изправи и тя сложи ръце върху раменете му.

— Ако почакаш, докато се облека, ще отида да повикам Рейф да ти помогне.

Ако не го болеше толкова много, Джерико сигурно би се разсмял, представяйки си как тази малка, но решителна жена се втурва в бара и измъква оттам Рейф, влачейки го за ухото.

Не че на Рейф нямаше да му хареса. Тези двамата, изглежда, доста добре се разбираха през последните няколко дни.

Мила!

Според Джерико най-доброто, което можеше да направи, бе да вземе съпругата си и да я отведе у дома, като отпрати Търнбайфил да върви по пътя си.

— Нямам нужда от Рейф — отсече той. — Бих добавил също, че и на теб той не ти е нужен.

— Е, ти може и да си мислиш така, но ако не беше Рейф, аз никога нямаше да разбера, че си тук и че си все още жив. Ако не беше Рейф...

— Ооо, добре, добре, той е светец. Разбрахме ли се вече по този въпрос? В такъв случай, дявол да те вземе, ела тук!

Думите му накараха Сара да вирне глава и да отстъпи назад като ранено животно, което се страхува да не бъде заловено.

Като се опитваше да прикрие нетърпението в гласа си, Джерико се обърна към нея:

— Сара, нека се облегна на рамото ти. С твоя помощ или без нея аз ще изляза през тази врата. Може би дори ще остана навън достатъчно дълго, за да изпуша една цигара.

— Само през трупа ми! — извика тя.

— Това може бързо да се уреди! — изстреля в отговор той и в същия момент си пожела да си бе отхапал езика.

Смитърс й бе брат все пак. Беше се опитвал да забрави това. А той, Джерико, го беше убил, въпреки че негодникът не заслужаваше да живее.

— Сара, наистина съжалявам. Нямам право да изливам върху теб лошото си настроение. Ще ти бъда много благодарен, ако помолиш хотелиера да намери Рейф.

— Много ли те боли? — Тя присви очи, подозирайки, че е замислил някой трик.

— Да, мадам, наистина умирам от болка.

— Искаш ли малко лауданум?

Джерико въздъхна и рязко изви очи към тавана, който не беше пребойдисан, откакто бе пробил дупка в него през онази нощ.

— Не, мадам, не искам повече опиум. Искам само подходящо място да се облекча и ако не искаш да ми помогнеш да изляза навън, ще поставя и двама ни в много неудобно положение, като го направя в панталоните си!

Какво можеше да направи? Този човек беше упорит като муле.

— Имаш ли време да обуеш ботушите си?

— Зависи от това какъв играч си.

Сара се приближи забързано и му подложи рамото си.

— Навън е студено, но според мен, ако си щял да хванеш треска, щеше да го направиш много отдавна. Надявам се само, че краката ти са здрави като главата ти.

— А ако ти си дори наполовина толкова силна, колкото е сърцето ти, мила, няма да усетя нищо.

— Негодник — каза тя и неохотно се усмихна.

— Жена — не ѝ остана дължен той.

Тя го отведе в мъжката тоалетна и веднага изчезна в помещението за жени. Функциите на тялото представляваха голям проблем, когато човек е притиснат в тясното пространство към някого от другия пол. Дори когато става дума за собствения ти съпруг. Да се къпеш и да се обличаш зад паравана беше едно. А другите неща бяха...

Е, просто други неща.

Той я очакваше да излезе, облегнат на стената на постройката, скръстил ръце пред масивните си гърди. Дори в дългото вълнено бельо, с което спеше, защото не можеше да си облече пижама, изглеждаше много силен. Отначало тя бе отдала това на високия му ръст, тъмното облекло и мургавата му кожа. Имаше походка, която привличаше вниманието към широките рамене и дългите мускулести крака. Но не това беше причината. Дори по долни дрехи беше внушителен.

Особено по долни дрехи.

— Съжالياвам — задъхано произнесе тя. — Не исках да те карам да ме чакаш.

Той се засмя и белите му зъби блеснаха на лунната светлина.

— Навън е влажно. По-добре да ти помогна да влезем.

— Сара!

Тя се спря.

— Да?

— Благодаря ти.

— О, за бога, не е необходимо да ми благодариш. Аз също трябваше да отида... Всеки трябва да...

Тогава Джерико се разсмя. След него се разсмя и Сара.

Застанали до тоалетната, опрени един в друг, двамата продължаваха да се смеят.

Господи, толкова ѝ харесваше ароматът на кожата му. Харесваше ѝ усещането за сила, което ѝ даваха ръцете му, обвити около раменете ѝ, успокоителният допир на тялото му, още повече, когато се предполагаше, че тя е тази, която трябва да му помага.

Открадна си един кратък миг, за да се наслади на топлината му, преди да обвие едната си ръка през раменете му, а другата — през стегнатия му тънък кръст.

Този човек е ранен, Сара! Трябва да се засрамиш от мислите си!

Когато стигнаха до стаята си, Рейф ги очакваше отвън.

— Къде, по дяволите, бяхте? Наминах да видя как сте се подредили за през нощта и открих, че ви няма.

Мърморейки, Рейф отстрани Сара и зае мястото ѝ, за да му помогне да влезе в стаята. Неочаквано тя откри, че съжالياва за това, защото ѝ харесваше да държи съпруга си под какъвто и да било предлог.

Това беше доказателство, че дори най-разумните жени не са застраховани пред повика на плътта.

— Рико, току-що проверих в конюшната и момчето ми каза, че престоят на коня на Смитърс струва три долара на ден.

— Блу? — прошепна Сара. — Блу е тук?

Двамата мъже се обърнаха към нея. Рейф помогна на Джерико да седне на леглото.

— Точно това е името на жребеца. Разбира се, ти познаваш коня на Смитърс.

— Блу беше конят на татко — обясни тя. — Тайтърс си го присвои, след като баща ми умря.

Рейф местеше поглед от Сара към Джерико, после поклати глава.

— Почти бях забравил за това. Знаеш ли, не мога да реша кой от двамата ви е по-луд. Сигурни ли сте, че искате да останете женени? Мога да открия следите на онзи свещеник и да го попитам дали не би могъл да анулира брака ви. Нали все още не сте имали време да го консумирате? — Той повдигна вежди. — Или не е така?

Джерико изглеждаше смутен. На Сара ѝ се искаше да потъне в земята от неудобство.

— Тайтърс не ми беше истински брат, а доведен — сковано подхвърли тя.

Изражението на Рейф беше неразгадаемо. Сара подозираше, че той само се опитва да ги дразни, но не можеше да бъде сигурна.

— Мислили ли сте някога как ще обясните на наследниците си защо нямат нито лели, нито чичовци?

Джерико сви рамене и се намръщи от болката. А Сара беше прекалено заета да си представя как би изглеждал един миниатюрен Джерико — мургав, предизвикателен и дързък. Или пък малко момиченце. Биха могли да го нарекат Луиза.

— Не сте помислили за това, нали? — Погледна веднъж към големите тъмни очи на Сара и забрави всичко останало.

— Ти беше там, когато това се случи, дявол да те вземе! Защо не ме спря, щом като това ти изглежда толкова важно?

— Когато дойдох, работата беше вече свършена. Смитърс остреше ножа си, свещеникът прибираще Библията в джоба си, а ти товареше невестата си на борда на пощенския кораб.

Той се заяждаше. Сара беше уверена, че ги бе дразнил през цялото време. Но все пак, ако Джерико наистина мислеше така за женитбата им, какво бъдеще можеха да имат заедно? И дали изобщо той мислеше за някакво бъдеще?

Потърси погледа на мъжа, за когото се беше омъжила при такива странни обстоятелства. На светлината на газовата лампа ясно различаваше чертите му, разкривени от болка и изтощение.

— Мислил съм за това, дявол да го вземе! — изръмжа Джерико. — Но то не променя нещата. Направих това, което трябваше да

направя, и ще ти бъда много благодарен, ако стоиш настрана от моите работи.

С биещо до пръсване сърце, Сара започна да се извинява заради грубостта на съпруга си, въпреки че тя бе съвсем заслужена, като се имаше предвид, че Рейф съвсем неуместно започна да се смее. Двамата с Джерико го изгледаха така, сякаш беше изгубил ума си.

— Рейф, добре ли си?

Дори Джерико изглеждаше загрижен.

— Пил си, нали? Искам да кажа, повече от обикновено?

Рейф се отпусна на леглото и се запревива от смях. Единствената разбираема дума, която произнесе, беше „съдба“. Повтаряше я отново и отново. Най-после се изправи и тръгна към коридора. Чуваха отдалечаващите се стъпки по посока на бара, смеха му и все една и съща дума: „съдба“.

Джерико се обърна към Сара:

— Смяташ ли, че трябва да се облека и да тръгна след него?

Сара въздъхна.

— Смятам, че е най-добре да си легнеш в леглото, преди да припаднеш. Смятам също, че едва ли би оценил жеста ми, ако те повлека по пода и те хвърля обратно в кревата.

През лицето на Джерико пробяга усмивка и изчезна толкова бързо, че тя си помисли, че си е въобразила.

— Говориш като съпруга, мадам.

— Аз съм съпруга! — отвърна тя.

Е, поне засега, добави веднага мислено.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Уредих сметката в конюшната за твоя жребец, Сара, и ако искаш да го продадеш, бих могъл без проблеми да ти намеря купувач.

— Не, недей. Нека да помисля, Рейф. — Сара беше открила, че когато не се заяжда, приятелят на Джерико е много приятен.

Тримата седяха на верандата на дългите пейки без облегалки и се радваха на октомврийското слънце. Като се изключи отиването до тоалетната, това беше първото излизане на Джерико навън, но ако се съдеше по изражението му, той не му се радваше много.

— Аз ще взема коня — измърмори. — Сара може да го използва, докато ѝ намеря някой по-подходящ.

Те говореха така, сякаш тя не присъстваше, и това я изкара извън нерви.

— Блу е напълно подходящ, но ти благодаря все пак.

— Много е буен — възрази Джерико.

— Кротък е като агне — отвърна Сара. — Яздила съм го години наред.

— Не е необходимо да решавате в момента — намеси се Рейф. — Ще го вържем зад файтона е твоя кон, Рико, и после ще обмислите какво да го правите.

За да сложи край на спора, Сара отсече рязко:

— Благодаря ти, но аз вече взех решението си. — Обви поплътно шала около раменете си и си пожела да бе взела по-топли дрехи, преди да тръгне да се грижи за ранения си съпруг. Но тогава това беше последната ѝ грижа.

— Рейф е прав. Излишно е да го обсъждаме сега. — Пренебрегвайки напълно съпруга си, Сара се обърна към по-възрастния мъж: — Рейф, написах на мащехата си писмо. Би ли могъл да намериш някой, който да ѝ го занесе и да отведе Блу при нея? Норийн би могла да го продаде, ако се налага. Не ѝ е останало кой знае какво друго за продаване. — Последните думи бяха изречени с горчивина, но Сара дължеше на паметта на баща си да се погрижи

вдовицата му да не гладува. Бе написала чек, а не писмо, защото знаеше, че Норийн е жена, която би предпочела пари вместо няколко съболезнователни думи.

Къщата сигурно щеше да завърши като пансион. Но това вече не я засягаше. Всичко, което някога бе обичала, си бе отишло, а останалото бе обременено с прекалено горчиви спомени. В това число и Блу. Той беше на Тайтърс. Или по-скоро някога бе на Тайтърс.

Надяваше се само, че Молси и Големия Саймън я очакват вече в Уайлд Оукс.

Изправи се рязко и тръгна към стаята, като мърмореше нещо за студа.

— Изглежда ми разстроена — отбеляза Рейф.

— Сара? На мен не ми изглежда така.

— Не забеляза ли как почервения върхът на носа ѝ?

— Нали спомена, че ѝ е студено? Това е достатъчна причина да почервенеет носът на всекиго.

Джерико се почувства като в капан и втренчи поглед във върховете на ботушите си. Обуваше ги за първи път след дуела. Беше си мислил, че сега, когато е напълно облечен, а не лежи само по долни дрехи, безпомощен в леглото, ще се чувства напълно способен да поеме нещата в свои ръце. Но вместо това, беше по-объркан от всякога.

— Не вярвам изобщо да си я погледнал — лукаво подхвърли Рейф. По някакъв начин той винаги успяваше да се престори, че знае повече, отколкото в действителност, и това вбесяваше приятеля му.

— Гледах я, дявол да го вземе! Точно смятах да ѝ предложа палтото си, когато тя стана и се прибра.

— Малко е отпаднала през последните дни. Забеляза ли как роклята виси върху тя... върху фигурата ѝ?

Джерико изръмжа:

— Сара? Тя е в чудесна форма.

Рейф сви рамене.

— Щом така казваш.

— По дяволите, ако тази жена има нужда някой да се грижи за нея, то това ще бъда аз! Тя е моя съпруга, а не твоя!

Рейф вдигна умиротворително длани и се извърна, за да прикрие задоволството, което блесна в ясните му сини очи. Съдбата добре си

вършеше работата, но малко вълнение нямаше да навреди на никого.

— Предполагам, че действително ти принадлежи по документи, но това не означава, че няма право да има приятели. Нали ми каза, че женитбата ви е недействителна?

— Ако искаш да видиш доколко е действителна, опитай се да навлезеш в моя територия!

— Знаеш много добре, че няма да го направя. И все пак, докато ти се мяташе в леглото, ние прекарахме доста вечери заедно. При това доста приятно. — Рейф замълча. Забеляза как големите ръце на Джерико се свиха в юмруци и премисли внимателно следващите си думи. — Ужасен срам за теб е, че си побързал да я вкараш в леглото си още преди сватбата. Аз можех да ти спестя неприятностите, като се оженя за нея, ако знаех. Това бе най-малкото, което бих могъл да сторя при дадените обстоятелства.

— Да не би да си имал разрешението на другия?

— По дяволите, Рико, та ти още не си имал време да я направиш своя!

— Говоря за Рикетс! Той спа с нея, преди жена му да се появи и да го отведе отук. Възможно е тя вече да е бременна.

Рейф сви рамене.

— Не можеш да обвиняваш Сара за това. Старият козел я измами.

— Не я обвинявам. Просто казвам, че... — Джерико изруга грубо и се изправи така рязко, че едва не се строполи отново на пейката. Отблъсна помощта, предложена от Рейф, и се запъти към хотела.

— Рико, момчето ми, ти знаеш за жените толкова, колкото аз за корабите — измърмори Рейф. Минута по-късно се разсмя и тръгна към конюшнията, за да намери някой, който да занесе писмото и отведе коня при майката на Смитърс. От малкото, което Сара му бе разправила по време на играта им предишната вечер, той бе разбрал, че жената е истинска вещица, но щом момчето искаше да ѝ даде проклетия кон, кой беше той, че да се противопостави!

Проблемът на Сара Уайлд бе, че е прекрасна жена. А много често точно най-добрите получаваха най-малко.

Сара седеше в един люлеещ се стол, който бе заменил счупения в онази нощ, когато тримата пияни се бяха опитали да нахълтат в стаята ѝ.

В нощта, когато репутацията ѝ беше съсипана.

Продължаваше да се люлее бързо, когато Джерико влезе.

— Нещо тревожи ли те? — предпазливо попита той.

— Не. — Изобщо не си направи труда да го погледне, нито спря да се люлее.

— Това е добре. Да не би аз да казах нещо?

— Казах ти, че нищо не ме притеснява! — тросна се тя.

— Чакай малко. Носът ти е зачервен, на път си да се разплачеш, а освен това непрекъснато слабееш. Роклята ти направо виси върху тя... върху теб.

— Носът ми не е червен, няма да се разплача и дрехите ми не висят.

Джерико се отпусна на колене до нея и спря люлеенето на стола с ръка. С дясната си ръка. Дъхът му секна. Разкъсаните мускули още не бяха напълно заздравили.

Сара го чу как въздъхна.

— Продължавай по този начин и раната ти отново ще се отвори. Аз нямам какво друго да правя, освен да се грижа за теб още една седмица. Сигурна съм, че Естер би могла да повика някой да поправи покривите и оградата зад кухнята. Айвидейл с удоволствие би се заела с вътрешната уредба. Изглежда, никак не харесва завесите в предния салон, а колкото до килимите...

По време на тирадата си тя изобщо не го погледна.

Айвидейл? Челюстта на Джерико не увисна, но ефектът беше почти същият. Коя, по дяволите, беше тази Айвидейл? И какво не им беше наред на завесите и килимите? Те се бяха оказали напълно подходящи за родителите му и техните родители.

Предпазливо, все още на колене до стола, вдигна ръката си и докосна веждите ѝ.

— Да не би да се разболяваш?

Тогава тя го погледна. Големите ѝ кафяви очи блестяха. Пълната ѝ долна устна трепна и носът ѝ наистина започна да розовее.

Изглеждаше толкова красива, че Джерико усети как нещо в гърдите му се стегна.

— Сара... — дрезгаво прошепна той, без да знае какво точно иска да ѝ каже, но чувствайки, че точно това трябва да направи.

Гърдите му преливаха от чувства и му се струваше, че ще се задуши. Вместо да заговори, направи нещо друго.

И дори това, което направи, да не беше най-разумното, то беше неизбежно. Като приливите и отливите. Като слънцето, което всяка сутрин изгрива от изток. Като окапването на листата през есента.

Той я целуна. И тя му позволи. Не само му позволи, но и отвърна на целувката му. Със съвсем леко докосване с влажните си топли устни. Той усети дъха ѝ върху лицето си, аромата на сапуна, есенцията и праха, с който миеше зъбите си, и си помисли, че това е най-опияняващото ухание на света.

— Господи, Сара... — изстена. Дръпна я внимателно от стола, изпъна крак на пода и я притисна към себе си. Здравата му ръка придържаше гърба ѝ, докато дясната обръщаше лицето ѝ към неговото, за да я целуне отново, този път без нежност.

Целуваше я ожесточено, ненаситно, сякаш не можеше да ѝ се насити. Галещите му пръсти докоснаха косите ѝ. С трепереща ръка свали един по един фуркетите и тежките коси се разпиляха върху рамото ѝ като водопад.

Нейните малки длани галеха лицето и раменете му. И двете. Но той не чувстваше болка, защото цялото му внимание бе съсредоточено към съвсем друга част от тялото му.

Нейното също. Прокара треперещи пръсти по нежното, деликатно очертание на челюстта ѝ, след това продължи надолу по шията до високата яка на вълнената рокля. След минута колебание премести длан върху покритата ѝ гърд и усети втвърдената плът под дрехата. Усети мигновения отклик на зърната и в него се надигна гореща вълна на триумф.

Внимателно, Уайлд, въпреки че е била вече с мъж, тя е все още съвсем неопитна!

Тежестта на ханша ѝ се притискаше към неговата възбудена, пламнала плът, но твърдят под, който причиняваше болка в гърба му, му подсказа, че той не е най-подходящото място за подобен род упражнения. Но как, по дяволите, би могъл да я повдигне и да я отнесе до леглото? Разходката из верандата бе изсмукала всичките му сили.

— Сара? — прошепна, допрял устни до шията ѝ. Тя трябваше да го почувства. Трябваше да усети възбудата му. Трябваше да знае по

какъв начин му въздейства. — Сара, мислиш ли, че бихме могли да се подпрем на ръба, така че да мога да легна на леглото?

Тя го погледна с порозовяло от страст лице. Или може би това беше от срам?

— Боже господи, какво правим? — промълви.

— Учудвам се, че изобщо питаш.

Преди да успее да направи следващото предпазливо движение, тя се изправи. Междувременно подпря ръка върху раната на рамото му и веднага я отдръпна, сякаш беше докоснала нещо горещо.

Той беше все още много възбуден, когато като истинска малка фурия тя се наведе над него и го сграбчи с две ръце под мишниците.

— Хайде сега, аз ще те повдигна, а ти се опитай да се подпреш на нещо, за да се изправиш на колене.

— Господи, както ти е известно, аз не съм инвалид!

Без да чува протеста му, тя продължи:

— Може би трябва да те подпра с няколко възглавници на пода, за да си починеш преди...

Да си починеш преди... Това не беше толкова лоша идея, но не беше сигурен дали ще успее да издържи толкова дълго.

Тя отстъпи назад, сложи ръце на кръста си и го изгледа гневно.

— Знаех си. Казах ти, че е твърде рано да ставаш от леглото. — След това отново се наведе и започна да го тегли и да го дърпа, задъхвайки се, а гърдите ѝ така предизвикателно се люлееха пред самото му лице, че Джерико започна да се поти. Ако само споменеше и една дума за някаква треска, щеше да я обладае така, както бе застанала в момента. Или пък на колене. Можеше да измисли хиляди други начини, при които нямаше нужда от дюшек.

Но преди да пристъпи към осъществяване на идеите си, някой почука на вратата.

— Рико? Аз съм, Рейф. Вътре ли сте? Проклятие!

— Върви по дяволите, Търнбайфил! Махай се!

— Добре ли си? Гласът ти звучи така, сякаш си вързан!

— Човек не може да си отпочине на това място! — измърмори Джерико. Сара го улови за лакътя и с върховни усилия той успя да се улови за табло на леглото. Отпусна се върху завивките и изръмжа: — Върви по дяволите, Рейфъл!

— Точно натам съм се запътил. Но преди да тръгна, би ли изпратил за малко Сара отвън? Трябва да поговоря с нея.

Джерико по-скоро би изтръгнал сърцето си и би му го поднесъл на сребърен поднос, но това нямаше да реши нещата. Пък и не искаше да моли.

— Вървете, ако искате, мадам. Аз не съм ви пазач — изръмжа той.

— Не, не си. Ти си просто едно голямо дете. Мислех, че аз съм много избухлива, но изобщо не мога да се сравнявам с теб.

Значи дете, така ли? Сви устни и я наруга само за да види как в очите ѝ избухват пламъчета. Кое то и стана. Без да си направи труда да му помогне да легне, тя се извърна и тръгна към вратата.

Джерико я проследи с поглед, докато всеки мускул по тялото му се разкъсваше от болка. Видя я как отваря вратата. За двадесетте години, прекарани в морето, бе преживял много бури. Бе станал свидетел на пожара, избухнал на борда на Сейнт Елмо. Но всичко това му изглеждаше като летен бриз в сравнение с начина, по който го привличаше тази жена.

Едва след като вратата се затвори, Джерико се отпусна и изстена. Значи дете? Не се чувстваше като дете. Чувстваше се прекалено възбуден, което го подлудяваше, защото беше твърде слаб, за да предприеме нещо по въпроса.

Истината беше, че се чувстваше съвсем безпомощен. Цялата горна част на гърба му тръпнеше от изгаряща болка. След като никога през живота си не беше боледувал, бе очаквал, че ще се възстанови само за една нощ. Или най-много за ден-два. Господ му беше свидетел, че онази ужасна жена го бе натъккала с достатъчно количество от дяволските си отвари, като не бе престанала нито за миг монотонно да реди безсмислици, което бе в състояние да вдигне дори мъртвец от гроба.

Наистина тя се бе грижила добре за него. Той бе принуден да прекара в леглото повече от седмица, половината от която по корем, докато и последните сили буквално се изцеждаха от тялото му. Беше убеждавал старата глупачка, че онова, от което има нужда, е малко бренди, на което тя бе отвърнала, че алкохолът няма да възстанови изгубената кръв. Смътно си спомняше няколко спора по този въпрос,

но след сиропите на принцесата и лауданума цяло чудо беше, че изобщо бе в състояние да си спомни собственото си име.

Тогава беше пристигнала Сара. Малката решителна жена бе заела мястото на другата.

Но поне бе накарала кръвта във вените му отново да се раздвижи.

Джерико бе зает със същите мрачни мисли, когато след около половин час дочу леките стъпки на Сара по коридора и видя дръжката на вратата да се превърта. Затвори очи и се престори на заспал.

Тя се приближи и се наведе над него. Той усещаше топлината ѝ и нейното ухание, което му подсказваше, че е наблизко дори когато не можеше да я види.

Господи, би могъл да разпознае дори дишането ѝ.

Точно в този момент то бе доста ускорено, което го накара да се запита какво ли бяха правила двамата е Рейф.

Може би щеше да ѝ направи услуга, ако просто я прегърнеше през кръста и я притиснеше до себе си. И сигурно щеше да го стори, ако беше сигурен, че ще е в състояние да предприеме следващото действие. Но проклет да бъде, ако я помоли да разкопчае и свали бричовите му. Сигурно щеше да свърши много преди тя да е успяла да го стори.

Слушаше как се движи из стаята и се опитваше да си представи какво прави в момента и как изглежда, докато го прави. После чу тихото шумолене на дрехите ѝ, докато тя се събличаше зад паравана. Най-после се унесе в сън.

Сара се питаше дали той няма да прекара в сън целия ден. Снощи, когато се бе прибрала, той бе буден, но се преструваше на заспал и по някаква необяснима причина Сара го бе оставила да вярва, че е успял да я заблуди.

Уверяваше се, че това е само защото е искала да избегне ново спречкване. В последно време двамата непрекъснато се караха. Но не това беше причината. По-скоро имаше нещо общо с целувката и всичко останало, което ставаше между тях.

Когато той бе докоснал гърдите ѝ, бе ѝ се сторило, че чувствата, които я бяха връхлетели, ще я накарат да припадне. Чувстваше се като чаша горещ чай, в която някой бе пуснал бучка лед. Цветът си

оставаше същият, но човек можеше да види малкия водовъртеж, който бушуваше на дъното.

Водовъртеж от сладост. Точно това бе усетила. А за жена, която винаги се бе гордяла със здравия си разум, това беше доста обезпокоително.

Тя беше съвсем наясно какво означава това. Може и да нямаше богат опит, но в края на краищата беше омъжена. Дори два пъти. Знаеше какво значи да спиш с мъж.

Впрочем то се беше оказало съвсем различно от онова, което бе очаквала. Не причиняваше болка или поне не там, долу, където ставаше. По-скоро беше срамно. Подобно на неудобството, което човек усещаше, когато натриваше голото си тяло с гъбата за баня. Всички почтени момичета се стремяха да мислят за други неща, докато се къпеха, и само понякога...

Е, във всеки случай Джерико не беше Арчибалд и със сигурност не беше гъба за баня.

— Искаш ли да поръчам да ти донесат закуската тук или ще се опиташ да слезеш до трапезарията? — осведоми се тя, щом забележа движение в леглото.

Джерико изстена и закри очи със здравата си ръка.

— Ако съществуват две неща, които не мога да понасям, то това са слънчевите лъчи върху лицето ми и бърбиви жени преди закуска!

— О! И колко бърбиви жени ти се е налагало да понасяш преди закуска?

Той отпусна ръка встрани и я погледна.

— Изразих се метафорично. Но ако действително искаш да знаеш...

— Ще пусна завесите, за да не те безпокои слънцето — бързо го прекъсна тя. След като бе станала рано, тя се бе изкъпала зад паравана и бе облякла най-хубавата си рокля. Впрочем втората от двете, които си бе донесла. И умираше от глад.

— Спусни завесите, виж дали има достатъчно вода в каната, поръчай ми кафе и след това можеш да вървиш. Ще се видим в трапезарията след половин час.

— Сигурен ли си? Бих могла да ти помогна...

— Сара!

— Ооо, добре! Има достатъчно вода, защото напълних каната, след като се... Значи — пълна е! Веднага ще поръчам да ти донесат кафето.

— Само още едно нещо — извика той, когато тя бе прекосила половината от разстоянието до вратата.

Сара погледна през рамо. Той бе седнал в леглото и върху гърдите му тъмнееха гъстите черни косми, които беше забелязала още първия път, когато го бе видяла без риза.

— Какво е станало с ризата ти? Снощи си легна облечен.

— С ризата ми ли? Това е най-странното нещо, което ми се е случвало, Сара. По някое си време през нощта дрехите ми просто изчезнаха. До последната. Имах намерение да стана, за да си потърся други, но се страхувах, че може да се събудиш и да се уплашиш, като видиш съвсем гол мъж да се разхожда из стаята ти. Затова реших да изчакам до сутринта. Нещата не са толкова страшни на дневна светлина.

Дъхът ѝ секна от блясъка на зъбите му в яркото утро. Почти бе забравила за невероятното чувство за хумор, което съпругът ѝ притежаваше, въпреки че рядко си правеше труда да го показва.

— Е, тази сутрин поне изглеждаш добре.

— Значи съм намерил достатъчно основателна причина, за да се чувствам добре.

— Разбира се, че имаш достатъчно основателна причина да оздравееш! Боже господи, като си помисля само за всичко онова, което трябва да се направи в Уайлд Оукс, ми се струва, че трябва да се върнеш там колкото може по-скоро.

— Хммм — измърмори той, без да престава да я изучава с тъмните си очи.

Добре, помисли си Сара, забързано затваряйки вратата след себе си. Добре!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейф придърпа един стол от съседната маса, седна и се облакът на масата.

— Добро утро, Рико. Радвам се да видя, че се чувстваш по-добре от снощи. Сара се тревожеше... Каза ми, че се страхува, че може би отново се разболяваш.

Джерико едва не се задави с кафето си.

— Ще ти бъда много благодарен, ако не говориш зад гърба ми.

Сара сви устни, но не отговори. Жената, която обслужваше масите, постави пред тях чинии с бисквити, бекон и царевична каша и тя бързо започна да се храни. Беше се събудила неразположена, но го отдаде на застоялата супа от костенурки, която бе яла предишната вечер. От лепкавата сива каша бе започнало да ѝ се повдига още през нощта.

— Направих план — заяви Рейф, докато атакуваше с ентузиазъм закуската си.

Джерико мълчаливо отпи от кафето си. Това беше първата му закуска на обществено място, а той дори не бе докоснал чинията си, раздражено си помисли Сара. Нима този заядлив човек не искаше да възстанови силите си?

— Искаш ли да го чуеш?

— Подозирам, че ще ми го изложиш — независимо дали искам да го чуя или не.

Без изобщо да се засегне, по-възрастният мъж намаза масло върху една бисквита и лакомо отхапа.

— Ммм, по-вкусно нещо не съм ял от години. Рико, ако няма да ядеш бисквитите си, с удоволствие бих ги взел от чинията ти.

— Няма нужда да вземаш нещо, което е мое.

Поради някаква необяснима причина Сара почувства как топлина се разлива по лицето ѝ. Рико не свалеше очи от лицето на Рейф, който имаше доволния вид на котарак, нахранен със сметана.

Тя смачка салфетката си, дръпна стола и се изправи, принуждавайки по този начин и двамата мъже да станат. Рейф изтърси трохите от жълтата си жилетка, подбрана специално да подхожда на синьото му палто. Изглеждаше много елегантен.

Джерико, както обикновено, бе облечен в черно.

— Бихте ли ме извинили — рязко каза жената. — Аз привърших закуската си.

— Но ти едва я докосна! — обвини я Джерико.

— Тя има предвид, че се е наситила на лошото ти настроение.

Джерико стисна челюсти — жест, който Сара се бе научила да разпознава, тъй като го бе виждала няколко пъти, откакто го бе срещнала.

— Не е необходимо да ми казваш от какво съпругата ми има или няма нужда!

— Сигурно и ти, както Соломон, имаш нужда от някой, който да те поддържа прав. Сигурен ли си, че искаш да се облегнеш точно на нея?

Сара не изчака да чуе отговора на съпруга си. Боеше се, че го знае. Захвърли салфетката върху масата, извърна се и напусна салона.

— Господи! — измърмори тя. Докато премигваше често, се блъсна в една мощна гръд.

— Защо, за бога, не гледате къде вървите? — запротестира жената и веднага промени тона: — Но вие плачете? Миличка, нищо не би могло да бъде толкова лошо!

Сара се втурна покрай нея и забърза към вратите, които водеха към крилото откъм Каролина. Жената я проследи с поглед. От трапезарията двамата мъже също я наблюдаваха. Рейф се обърна към Джерико:

— Предполагам, че наистина е бременна. Какъв срам! Последното нещо, от което имаш нужда, е кукувица в гнездото ти!

— Моето гнездо изобщо не е твоя работа! А сега, ако имаш да ми казваш още нещо — давай! — Джерико се държеше лошо. Отдаваше го на няколко причини: раненото си рамо, смъртта на Луиза, продажбата на кораба и това, че едва не бе изгубил живота си. Сара, разбира се, нямаше нищо общо.

— Като стана дума за гнезда, помислих, че трябва да ти кажа, че престоят ви тук струва близо двадесет долара за седмица. Сега, след

като си по-добре, бихте могли да се отправите на юг.

— Мога да реша това и без твоята помощ.

— Просто ти го споменавам. Имаш един кон в конюшната. Аз също разполагам с кон и файтон, в който могат да се качат двама. Значи аз мога да използвам двуколката си, а вие със Сара да яздите пред мен, но пътят е прекалено дълъг. Ще бъде много уморително за теб да яздиш, а и за жена ти също. Особено ако е бременна. Или пък мога да взема Сара при мен във файтона, а ти да ни следваш...

— Не! — Джерико се бе облегал на стола си и разклащаше голямата чаша от китайски порцелан.

— Не? Добре тогава. Какво ще кажеш, ако аз яздя, а ти пътуваш с нея във файтона? Проблемът е, че ти не можеш да го караш през целия път, а аз нямам представа дали Сара ще се справи. Ти случайно да знаеш?

— Откъде, по дяволите, бих могъл да знам?

Рейф сви рамене, сякаш искаше да каже: „Нали е твоя жена?“

— Има и пътнически кораб — с неохота каза Джерико.

Рейф се наведе напред и отново облегна лакти на масата.

— Как можах да не се сетя? — учуди се той и Джерико заподозря, че през цялото време е имал предвид точно това.

През първата си година като моряк, преди да стане собственик на двадесет и два тонна шхуна, Джерико бе пътувал много често по канала. С типичната за младостта арогантност, той бе стоял на палубата заедно с приятелите си и се бе надсмивал на малките пощенски корабчета, които плаваха по водата. Наричаха ги „дребосъци“. Господи, тогава му се бе струвало, че целият свят му принадлежи!

— Кажи ми нещо, Тюби. Не те ли поразява това как един човек може да се прави на глупак, без дори да се опитва?

Преструвайки се, че размишлява върху това, Рейф поглади брадата си, както винаги гладко избръсната. Колкото и безпътен човек да беше, винаги се бе гордял, че изглежда изрядно.

— Като помисля върху това, стигам до извода, че си напълно прав.

Сара бе приготвила целия багаж, докато Джерико изпуши една цигара и отиде да провери как е Боун в конюшната, преди да се върне в стаята им.

Застана до отворената врата и се намръщи, като забеляза куфара ѝ върху леглото.

— Вие вече сте планирали всичко, нали? Двамата с Рейф. Над това ли умувахте снощи?

— Не разбирам за какво говориш. Рейф ми спомена, че иска да се прибере вкъщи. Помислих си, че след като вече нямаш нужда от мен, аз също бих могла да си тръгна.

— Никога не съм имал нужда от теб. Не съм те викал тук!

Упоритата ѝ брадичка отново се вирна нагоре. Дори от другия край на стаята можеше да забележи яростните пламъчета, които заблестяха в очите ѝ.

— Ти никога не си искал да имаш нужда от мен! — поправи го тя. — Но все пак ти бях необходима. Ти не бе в състояние дори да се обърнеш в леглото без чужда помощ, а тази сестра — принцеса нямаше никакво намерение да отлага пътуването си до Либия...

— До Либерия.

— Докъдето и да е!

— Значи искаш да си поговорим за това кой на кого е нужен? — подхвърли Джерико. — А къде възнамеряваше да отидеш без пари, без съпруг, но затова пък с издут корем?

— Аз имам пари! Имам повече, отколкото мога да похарча! — Това не беше самата истина. Имаше достатъчно, колкото да преживява скромно. — И със сигурност не се омъжих за теб заради твоите!

— А, сега си спомням, че беше точно така. Ти се омъжи за мен, за да дам почтено име на копелето на Рикетс. — Джерико знаеше, че тя има собствени пари. Нейният проблем беше, че за своя беда бе прекалено независима. Може би бе дошло време да ѝ припомни как се бе омъжила за него.

Лицето ѝ пламна и веднага след това пребледня. Мина му мисълта, че от първия момент, в който я бе видял, облечена в онази грозна кафява рокля, тази жена го беше привлякла с нещо. Все още не бе наясно как се бе случило това. Облеклото ѝ я правеше съвсем обикновена. Но тя приличаше на онези екзотични птици, които се продаваха в клетки по пристанищата на Южна Америка.

Докато разсъждаваше върху това, тя бързо се скри зад паравана, свлече се на колене и като грабна гърнето, започна да повръща. След

кратко колебание той взе една чиста кърпа, намокри я в каната и се изправи, готов да ѝ помогне.

— Махай се! — изстена тя и заби поглед в ботушите му.

Джерико коленичи до нея и несръчно започна да бърше лицето ѝ.

— Не искам да ме виждаш такава! — С трепереща ръка отметна един паднал кичур. — Рико, моля те, махни се!

Рико. За първи път го наричаше така.

— На кораба винаги носехме отвара от джинджирил и изсушени ментови листа. Почти непрекъснато имаше някой, който страдаше от морска болест. Не знам дали това би помогнало в твоя случай, но си струва да опитаме.

Сара затвори очи и отново изстена.

— Просто ме остави да полежа няколко минути. Нали корабът няма да дойде до един час? — Сложи капака на гърнето и затърси с ръка опора в стената.

Джерико изгаряше от желание да я отнесе до леглото на ръце, но успя да се въздържа. Имаше причина, която го караше да мисли, че тя ще се съпротивлява, а точно сега нямаше достатъчно сили за това.

По съвсем друга причина той също нямаше.

Той изнесе гърнето отвън, за да бъде почистено, и ѝ наля чаша вода.

— Ето, изпий я, а аз ще намеря нещо, което да поуспокои стомаха ти. След като сервираш такава помия, ония от кухнята трябва винаги да имат нещо подръка.

Усмихна ѝ се и тя му отвърна със слаба, болнава усмивка.

— Лягай, Сара — каза той с променен глас. — Нека да развържа обувките ти.

Тя му позволи. Това беше доказателство, че наистина се чувства отвратително, още повече че се отпусна на възглавниците и го остави да разкопчае полата и наметката ѝ.

Пръстите на краката ѝ, усетили свободата си, се размърдаха и той се възпря точно преди да ги притисне между дланите си.

— Ще се върна веднага. Опитай се да поспиш.

— Благодаря ти, Джерико. Знаем, че съм много избухлива. Това е недостатък, който се опитвам да преодоля.

— Предполагам, че всички си имаме своите пороци. Зная как се чувстват жените в твоето състояние.

— Откъде би могъл да знаеш? О, сигурно си имал доста любовници.

Джерико замръзна на мястото си малко преди да стигне до вратата. Предположи, че това бе удар напосоки, но не бе далече от целта. Някога, в продължение на почти две години и половина, бе имал любовница, което не беше кой знае колко дълго, като се имаше предвид, че през по-голямата част от времето той бе в морето. Отношенията им се прекратиха след едно завръщане от Южна Америка, когато Люси го бе посрещнала с новината, че ще става баща, тъй като е бременна вече в петия месец, което налагало да се оженят веднага.

Бедата беше в това, че той бе отсъствал повече от половин година. Когато ставаше дума за любовница, Люси беше много добра. Но в сметките никак не я биваше. И така, тя се бе омъжила за един червенокос зарзаватчия и пет месеца по-късно го бе дарила с една също толкова червенокоса дъщеричка. Джерико бе изпратил за детето люлка, купена от западния бряг на Африка, и се бе заклел да се откаже от жените, още повече случайно срещнати, тъй като се боеше от сифилиса, който проститутките разнасяха из различните пристанища.

— Е, права ли съм? — запита тя, без да отваря очи.

— Мадам, държете се като досадна, ревнива съпруга.

— И съм точно това. — Сара очакваше той да отхвърли обвинението. Това не беше нейна работа. Всички мъже си имаха любовници — или поне така й бяха казвали. А и тяхната женитба не беше като останалите.

Но защо тогава това имаше такова голямо значение за нея?

Скръстил ръце пред гърдите си, Джерико я наблюдаваше хладнокръвно.

— Това се разбира от само себе си, мадам. Бременните жени винаги страдат от неразположение.

— Също като тези, които са яли престояла супа. И бих желала да престанеш да ме наричаш мадам с този отвратителен тон.

Сара стисна очи и се замоли той да я остави сама. Истината беше, че тя не знаеше дали състоянието й се дължеше на вечерята, или бе последица от първата й брачна нощ. Сигурно беше второто.

Дължеше се на онези няколко минути, през които всичко се бе случило и бе свършило още преди да бе успяла да разбере, че е

започнало.

Но, от друга страна, често ѝ се бе случвало да засади цяла леха със семена, от които само едно-единствено се хващаше, докато много, случайно попаднали, даваха повече плод.

— О, върви си! — извика тя.

Като се зарече да поспи не повече от час, след което да вземе нещата си и да отиде на кея, Сара затвори очи и се опита да си представи развята от вятъра завеса от черно кадифе. Завеса, която се вее... вее... вее. Когато бе притеснена, винаги успяваше да се приспи по този начин. Това обикновено помагаше. Която се вее... вее... вее...

Простена, сви се на една страна и преглътна новото повдигане.

— Моля ти се, Господи, нека да е от храната...

Отвън, до конюшната, Джерико чу парната свирка на пътническия кораб. По звука направи извода, че той се намира някъде между шлюзовете около Уолстън и канала. Тази сутрин движението беше доста натоварено.

След като даде на коня си моркова, който бе измъкнал от кухнята, се отправи към хотела, за да събуди Сара, но в този момент жената, в която тя се бе блъснала сутринта на излизане от трапезарията, го сграбчи за ръкава на палтото и го разтърси.

— Бих желала да ви кажа една дума, ако обичате, сър.

Той не обичаше, но подозираше, че дори да изрази несъгласието си, нищо няма да постигне.

— Мадам?

— Бог не обича мъжете, които карат беззащитните жени да плачат.

Въпреки че беше дребна, хватката ѝ бе силна като на хамалин.

— Простете, мадам, но...

Тя отново разтърси ръката му.

— Замълчете! Още не съм свършила! Онова малко, сладко момиче, което закусваше с вас тази сутрин, е само едно бедно, беззащитно създание...

Бедно, беззащитно създание?

— За ваше сведение, в Светото писание е казано, че всеки мъж, който вдигне ръка срещу съпругата си, ще гори...

Джерико не изчака да научи съдбата на такъв мъж. Изтръгна ръката си, забърза към хотела и затвори с трясък вратата точно когато

един пиян моряк залитна през летящите врати на бара.

Боже мили, какво местенце, помисли си той. Пияници, стари дами, които проповядват евангелизма, и мъже, които очакват утрото с намерението да се избият един другото с ножове.

Колкото по-скоро я отведеше у дома, толкова по-добре.

Когато на пръсти влезе в стаята, Сара все още спеше, а цветът се бе върнал върху страните ѝ. Няколко минути я наблюдава мълчаливо, опитвайки се да реши какво да предприеме. Дали да я отпрати у дома е пощенския кораб, или сам да я придружи? Това не беше място за жени, особено толкова крехки като неговата Сара.

Неговата Сара...

Отново чу сирената на корабчето. То се намираще на не повече от половин миля разстояние. Измъкна се от стаята толкова тихо, колкото бе влязъл. Как би могъл да вземе правилното решение, докато я наблюдаваше в леглото с разтворени устни, сложила малките си нежни ръце под брадичката?

Но това място не беше подходящо за дами — поне това му беше ясно. А каквато и да беше, Сара беше дама.

Неговата дама. Това също трябваше да премисли. Сега, когато се бе възстановил почти напълно и всичко, което му бе необходимо, за да предприеме едно пътуване, беше малко бренди и предпазливост, може би трябваше да обмисли отново обстоятелствата около женитбата си, преди да бе станало твърде късно. Добре, Сара имаше нужда от съпруг, но дали той имаше нужда от съпруга?

Разхождаше се отвън, потънал в размисъл. Един от тримата мъже, играещи карти на верандата, вдигна ръка да го повика, но бързо премисли. Други двама бяха клекнали до пейката и хвърляха зарове. Единият вдигна глава към него, понечи да каже нещо, но веднага сведе поглед.

Джерико изобщо не ги забеляза. Облегнат на огромен евкалипт, наблюдаваше един ястреб, който се стрелкаше над водата, и се опитваше да си обясни защо се бе оженил за Сара. Първата причина бе, че бе прекарал последната нощ, която според него му оставаше, в леглото ѝ и по този начин носеше отговорност за опетнената ѝ репутация.

Другата бе, че се бе провалил в усилията си да предпази сестра си и сега съвестта ужасно го измъчваше.

След това идваше решението му, че дори да оживее след дуела със Смитърс, ще се върне в морето. А Уайлд Оукс имаше нужда от господарка, щом не можеше да има господар.

Имаше достатъчно основания да се ожени, но над всичко се налагаше едно нещо: не се бе оженил за Сара, защото имаше нужда от нея.

Ястребът се стрелна надолу, отърси перушината си и най-сетне улови една риба. Някои същества умираха, за да живеят други. Това беше животът. А сега се бе случило така, че самият той бе оживял.

Но после бе станало това проклето нещо. Докато бе лежал ранен, слаб и ожесточен до крайност срещу съдбата, бе започнал да размишлява над всички неща, които щеше да пропусне, ако умре само на тридесет и три години.

Най-учудващото беше, че не мислеше за всички места, които нямаше да може да посети, а за Уайлд Оукс. За своя дом. За мястото, където беше живял като дете, наблюдавайки как полетата зеленееят година след година, без да отдава на това особено значение. Бе премислял всички истории, които някога бе слушал от стария негър на име Моузес, който бе прекарал целия си живот във фермата. Приказки за вожда Окиско и за това как слугата и дядото на Джерико бяха ходили на лов за мечки из тресавищата. Бе мислил как двамата с Тюби се бяха крили от Луиза, като се катереха по високите орехи, и как старият Винегър им се караше, че ще разбият главите си, защото клоните на дърветата били много крехки.

Странно, но не мислеше за жените, които очакваха да бъдат открити, които би могъл да преследва и да задоволява прищевките им.

Вместо това мислеше за Сара.

В крайна сметка реши да пътуват с файтона: първо — защото бяха изпуснали пътническия кораб, но най-вече — защото Рейф бе заявил, че Джерико не е достатъчно силен, за да го кара, и той естествено трябваше да докаже обратното. Двамата със Сара дълго бяха спорили с него, но най-сетне Рейф бе склонил да язди жребеца на Джерико до Уайлд Оукс, където да ги изчака. Ако не пристигнеха до вечерта, щеше да се върне, за да ги пресрещне.

Дори Сара беше наясно, че пътуването щеше да им отнеме много повече време при това състояние на пътищата. Ако фермерите и търговските пътници не бяха достатъчни, за да ги разровят при

ежедневните си пътувания от Норфолк към Елизабет Сити, то тежко натоварените с трупи коли ги превръщаха в кални, мръсни дупки.

Рейф не обърна никакво внимание на Боун, който се опитваше да го ухапе, а и конят не се съобразяваше много с него.

— Трябваше да те предупредя, че той не харесва много миризмата на рома — изсмя се Джерико.

Рейф изруга, но успя да усмири животното и да го изведе на пътя. Сара и Джерико наблюдаваха ездача, докато изчезна от погледите им, след това започнаха да се приготвят за тяхното малко по-удобно пътуване. Всички следи от неразположението на Сара бяха изчезнали. Тя се чувстваше много по-добре, отколкото през последните няколко дни.

Първото им спречкване започна, когато тя се настани и посегна да хване поводите.

— Аз ще карам, мадам.

— Това ще стане само когато оздравееш достатъчно, което, както добре ти е известно, още не е станало. Джерико, поне веднъж в живота си бъди разумен.

— По дяволите, Сара, поне веднъж в живота си ти бъди разумна! Жена в твоето положение не бива да кара файтон. За това са нужни здрави...

— Рамене? Моите са в доста по-добро състояние от твоите. След като съм вървяла след плуга зад Блосъм, значи със сигурност ще успея да се справя и с двуколка, теглена от един кон.

Джерико подкара файтона. Сара мълчеше гневно. Стомахът ѝ се бе оправил благодарение на сушени листа от мента, които той ѝ бе дал да дъвче, но след като я бе ядосал толкова, нищо чудно да имаше нужда от нови, преди да стигнат у дома.

Едва бяха изминали една-две мили, когато Сара усети, че очите ѝ започват да сълзят.

— Въобразявам ли си или пушекът наистина става по-гъст? Джерико внимателно заобикаляше една колиба, около която тичаха деца, прасета, кокошки и кучета.

— Погледни на югозапад. Това не са дъждовни облаци.

— Пожар? — прошепна тя.

— Изглежда, е някъде близо до конефермата на Лем.

— Къде се намира това? Налага ли се да минем през нея?

— Ще минем достатъчно близо — обясни той и потъна в мрачно мълчание. Сара реши, че е по-добре да не отвлича вниманието му. Щеше да се погрижи за раната веднага щом се приберат у дома.

Пушекът ставаше все по-гъст. Беше почти невъзможно да се види нещо.

— Потърпи малко, Сара — извика Джерико. — Ще видя дали няма да успеем да минем, преди огънят да стигне до пътя.

И тя търпеше. Държеше се с една ръка за страничната облегалка, а другата бе положила върху мускулестото му бедро. Ако това го притесняваше, той не го показва. Караше като луд, със сурово лице, целият покрит с пепел. Сара изпита съчувствие към малката кобилка на Рейф, която със сигурност не бе привикнала към такава скорост, но тъй като пушекът се сгъстяваше и всичко около тях се покриваше с пепел, скоро забрави за нея. Ала започна да се притеснява за Джерико. Раната му все още не беше съвсем заздравяла и едва ли щеше да издържи на такова напрежение.

— Може би трябва да се върнем — извика тя, за да надвие шума от колелата.

— Много е късно! — мрачно отвърна той.

Като придържаше шапката си с една ръка, тя се обърна и погледна назад.

— Милостиви боже! — прошепна задъхано. Огънят се бе прехвърлил на няколко места зад тях. Това не беше яростният горски пожар, тъй като в този район дърветата бяха предимно влажни — блатна хвойна, евкалипти и кипариси. Нивите наоколо бяха ожънати, така че нямаше какво да гори.

Сара знаеше за блатните пожари и торфените слоеве, които се бяха трупали в продължение на хиляди години — още от времето, когато пътят, по който сега се движеха, е бил океански бряг. Знаеше и за сухите площи, които имаха за цел да спират пожарите, понякога излизащи на повърхността и унищожаваци стотици акри гора.

Подминаха две фермерски каруци, натоварени с деца и покъщнина. Джерико повика каруцаря на втората, за да го попита дали пожарът е достигнал вече пътя.

— Стигнал е на половината разстояние до пътя откъм запад. Там са сухите площи и каналът, така че пътят няма да пострада, докато някой глупак не се задуши от пушека и не го блокира. — Мъжът изплю

струя тютюнев сок и без да се обръща, извика през рамо: — Я кротувайте, хлапетии, за да не ви напердаша!

Половин миля по на юг Джерико спря и скочи на земята. Докато Сара разтриваше изтръпналия си гръб, той намокри една носна кърпа в близката локва. Подаде я на жена си, свали палтото и отново седна на капрата.

— Покрий с това лицето си, ако положението се влоши — каза, като посочи кърпата, която миришеше на мръсотия и пушек.

Но хладината ѝ беше много приятна. Сара не беше забелязала колко се бе повишила температурата.

— Ами ти?

— Преживявал съм и по-страшни неща.

Тя бе уверена в това, но точно в този момент двамата започнаха да кашлят и тя забеляза болезненото изражение на лицето му, което издаваше разкъсващата болка.

Сара застана на колене, прегърна го през кръста и завърза мократа кърпа около устата и носа му. Той се опита да отблъсне ръцете ѝ, но вниманието му бе съсредоточено в управлението на файтона. Приглушено измърмори някаква благодарност.

Е, поне това бе казал. Можеше да я прати по дяволите. А ако се съдеше по гъстия, задушаваш пушек, нищо чудно и двамата да бяха поели натам.

Фермерът се оказа прав: пътят не беше засегнат. Тя разпозна удареното от гръм дърво — огромен черен евкалипт, чиито обгорели клони стърчаха сред тресавището, и разбра, че не бяха далече от Уайлд Оукс. Само още няколко мили...

И тогава всичко се случи изведнъж. Навсякъде се разхвърчаха искри. Една главня падна върху задницата на кобилата. Тя изцвили и се изправи на задните си крака, файтонът се наклони и Джерико се присегна да улови Сара точно в мига, в който тя падаше на пътя.

Фойерверките продължаваха, но сега лицето ѝ беше мокро, задушаваше се и ѝ се струваше, че главата ѝ всеки момент ще се пръсне.

— Исусе... Исусе... Исусе... — Думата сякаш отекваше в някаква мрачна пещера, която я повтаряше многократно с дрезгав, монотонен звук.

Дали пък не беше заспала и не се бе събудила в някаква църква?

Но защо беше мокра? Защо главата я болеше така, че едва понасяше болката? Защо някой се молеше за нея, сякаш бе положена в ковчег с букет бели лилии в ръце?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мъртва ли е?

Сара познаваше този глас. Опита се да вдигне глава, за да види говорещия, но болката я зашемети. Нещо притискаше корема ѝ. Някой я притискаше към нещо студено, мокро и твърдо. Отвори едното си око и видя на светлината на един фенер две отпуснати ръце — своите собствени, чифт ботуши — със сигурност не нейните, и познатите стълби на верандата на Уайлд Оукс.

Колко странно...

— Какво се е случило? — настоя гласът.

— Естер! — извика някой. — Ела бързо!

Познаваше и този глас. Гласът на Джерико, който идваше някъде над мястото, където се беше отпуснала. Но защо крещеше така, след като главата ѝ се пръскаше от болка?

— Мъртва ли е? — повтори първият глас. — Какво се е случило?

— Коя, по дяволите, сте вие? Къде е Естер?

— Тук съм, тук... О, боже, какво сте ѝ сторили? Зле ли е наранена? Да не би да е?...

— Не, дявол да го вземе, не е мъртва, но и това може да стане, ако продължавате да се мотааете цяла нощ!

Добре. Значи не беше умряла.

— Помогнете ми да я сваля.

Да я свали откъде? От рая? Ако това тук беше раят, то адът наистина трябва да е ужасно място.

От всички страни я сграбчиха ръце. Усети полъх на подправки и лимон — нейната собствена есенция, която със сигурност не беше използвала, защото дори не се бе сетила да я вземе, когато бе тръгнала към Джерико.

— Какво ѝ е? Капитан Уайлд? Не, не, чакайте... Нека да постеля нещо върху дивана, преди да я сложите отгоре, защото иначе ще го изцапа с кал.

Джерико изруга. Естер изскърца със зъби, изразявайки по този начин неодобрението си. Сара отвори очи.

Беше мокра, премръзнала, но най-после в хоризонтално положение. И съсипваше дивана. Смътно различавайки двете жени, които се носеха някъде над нея, тя се огледа като обезумяла за Джерико. „Не ме изоставяй!“, искаше ѝ се да извика. Каквото и да стане, не ме изоставяй!

Той стоеше зад дивана, блед като платно. Разтриваше с ръка дясното си рамо.

— Боли те, нали? Казах ти, че трябваше да ме оставиш да карам аз! — Нямахте намерение да се нахвърля така върху него, но по някаква причина, изглежда, не можеше да контролира мислите си, а още по-малко езика си.

— О, мис Сара, замълчете! Не се опитвайте да говорите! — скара ѝ се Естер.

— Най-добре да намеря ножица и да отрежа косата ѝ — предложи Айвидейл Мойер.

При тези думи Сара премигна изпод мръсотията, която покриваше лицето ѝ, и каза първите думи, които ѝ дойдоха наум:

— Още ли сте тук?

— Коя, по дяволите, е тази жена? Естер, къде е Тюби? Някой трябва да извика доктор Уитърс.

— Шшшт, той вече тръгна. Отиде преди близо час, като мислеше, че щом толкова закъснявате, сигурно имате проблеми с рамото или е пожара. А ето че се оказа мис Сара, бедното агънце. Обгорена ли е някъде?

Сара смяташе, че някой трябва да се погрижи за рамото на Джерико. Нали именно той я бе пренесъл в къщата! Последното, което си спомняше, бе как излита от двуколката, как бе ударила главата си в нещо твърдо и бе видяла дъжд от искри. След това бе изгубила съзнание.

Със затворени очи се опитваше да възстанови случилото се, но изобщо не можеше да мисли при това разкъсващо главоболие.

— Поне прояви достатъчно здрав разум да не напругаш рамото си — прошепна, без да е сигурна дали той е още до нея.

— Достатъчно здрав разум, за да не те оставя да паднеш на пътя, искаш да кажеш. — Джерико внимателно оправяше завивките върху

нея. — Доколкото знам, не е обгорена.

Сара отвори очи точно когато той протягаше ръка към челото ѝ.

— Не ме докосвай! Имам ли нещо счупено?

— Ще разберем веднага щом пристигне лекарят. А сега — тихо! Не се опитвай да говориш. Имаш доста голяма подутина, но не вярвам да имаш нещо счупено.

Естер се въртеше наоколо с влажни кърпи и вдигаше невъобразим шум. Айвидейл продължаваше да мърмори, че трябва да отреже косата ѝ и че изглежда ужасно, но Сара изпитваше прекалено силна болка, за да ѝ обръща внимание.

Тогава в стаята нахълта мъж, облечен в груб черен костюм, на чийто нос бяха кацнали очила, и избута всички настрана. Тя чу гласа на Рейф, който говореше нещо е Джерико, и внезапно потъна в благословена забрава.

Слънцето надничаше между пролуките на завесите, когато Джерико отвори очи. След като беше прекарал нощта на стола, всяка частица от тялото му го болеше. Или може би това се дължеше на необходимостта да я отнесе на ръце? Двуколката беше безнадеждно повредена, защото едното ѝ колело се бе изгубило някъде по пътя, а другото бе съвсем изкривено. Бе освободил кобилата на Рейф и бедното животно бе изчезнало, преди да успее да го хване, иначе то би могло да докара Сара въщи. Така щеше да е далеч по-лесно и за двамата, отколкото да я носи през здравето си рамо, като през цялото време я придържаше с ръка.

Междувременно единственото, за което можеше да мисли, бе, че тя може да умре и ако това се случеше, той нямаше да може да го понесе.

Или че може да изгуби бебето си, което не го притесняваше особено, но все пак не би могъл да пожелае на никоя жена подобно нещастие. Твърде болезнено му напомняше за Луиза.

Но беше открил, че жената, към която от първия момент бе изпитвал непреодолимо желание и която бе занимавала непрекъснато мислите му, го беше правила на глупак. При това на по-голям глупак, отколкото се мислеше той.

Не че някога щеше да ѝ позволи да разбере, че бе на път да се откаже завинаги от морето, преди доктор Уитърс да бе открил тайната

й. Бе готов да се откаже от онова, което обичаше повече от всичко на света, заради нещо, което бе започнал да обича дори повече.

Мисълта се плъзна през съзнанието му, преди да успее да я отпъди, и той изруга. Да обича Сара?

Господи, обичаше я до полуда!

Сара изстена. Без да отваря очи, тя усети ослепителната светлина, която падаше върху лицето й. Пръстите й сантиметър по сантиметър започнаха да изучават всичко, което я обкръжаваше. Това не бяха грубите хотелски чаршафи. Нито пък безформените хотелски дюшеци. Нямаше я и обичайната врява, вдигана от пияници и комарджии. Шумът, който идваше иззад прозореца, беше някак си странно познат, но не можеше да се сети откъде.

Главата я болеше жестоко, но поне най-последно беше суха, което й напомни за мокрите дрехи и за това колко ужасно се чувстваше неотдавна. И как се бе случило това.

Сега беше суха, но отново се чувстваше зле.

Сигурно бе издала някакъв звук, защото Джерико моментално застана до нея, сякаш бе чакал точно мига, в който тя щеше да се разбуди. Загледа се в лицето му. Той изглеждаше изтощен. Бръчките около устата му бяха по-дълбоки от всякога, бе започнал да брадясва.

— Изглеждаш ужасно! — промълви тя. — Цяла нощ ли беше тук?

— Естер те изми и се грижеше за теб известно време. Аз бях тук на вахта, но, изглежда, съм заспал.

Тя нямаше представа какво означава думата вахта, пък и не се интересуваше особено. За бога, нима всички бяха мислили, че ще умре?

— Да, изглежда, си проспал дежурството си. Раната ти не се ли отвори отново?

— Значи ти си спомняш? И какво друго си спомняте, мадам?

Мадам? Е, добре. И това не я интересуваше.

— Съжалявам, че създавам толкова неприятности. Съжалявам и за дивана. Задето го изцапах, имам предвид. Трябваше да оставиш Айвидейл да го покрие с нещо, преди да ме сложиш върху него.

В този момент вратата се отвори и въпросната жена влезе в стаята. Беше облечена в същата синя сатенена рокля, за която веднъж Сара й бе завидяла.

Сега ѝ завиждаше заради това, че можеше да се движи и да се усмихва, вместо да лежи с главоболие, от което главата ѝ заплашваше да се разпадне като счупена чаша.

— Както виждам, все още сте тук — каза Сара, което едва ли можеше да мине за любезност, но тази жена нямаше право да бъде толкова весела, щом двамата стопани се чувстваха зле.

— Което е много добре, след като двамата е капитана сте толкова болни. Ренегар не би могла да изкачва всички тези стълби по няколко пъти на ден. — Сърдитото ѝ изражение се смени със състрадание, когато се обърна към Джерико: — По-добре ли се чувствате, капитан Уайлд? Нали си спомняте, че ви предложих да постоя при Сара?

Джерико измърмори нещо и се изправи сковано. Сара погледна подноса, върху който бяха подредени две чаши с чай и една е нещо, което приличаше на мляко. Наистина имаше нужда от лауданум, но би предпочела чая.

Кракът я болеше. Защо, за бога, я болеше кракът? С усилие се опита да седне в леглото. Огледа обстановката и за първи път си помисли колко странно бе всичко това. Имаше някакъв смътен спомен, че се бе преместила в една от задните стаички...

Айвидейл се присегна и нагласи възглавницата във възможно най-неудобното положение, после се обърна към Джерико и лицето ѝ засия:

— Ето, струва ми се, че тази сутрин тя изглежда доста по-добре. Поне този ужасен оток върху челото ѝ е започнал да спада. Доктор Уитърс ни увери, че няма да остане никакъв белег. Съобщихте ли ѝ вече новината?

Джерико изръмжа. По никакъв друг начин не би могъл да бъде определен звукът, който се изтръгна от гърдите му и се процеди през стиснатите зъби. Също като огромен мечок, от онези, които живееха край тресавището и за които Сара много беше слушала, но никога не бе виждала.

— Ще се погрижа да си вземе лекарството. Кажете на Естер да приготви нещо подходящо за ядене. Ще слеза долу след минута. — Лицето на Айвидейл засия. Наистина, помисли си Сара, на нито една жена, която изглежда толкова хубава, не трябва да бъде разрешавано да влиза в стаята на друга, която никога не е могла да се похвали с подобно нещо.

— Да поръчам ли бекон, шунка, пържени домати и яйца?

— Поръчайте каквото искате, по дяволите, но веднага ми донесете купа гъста супа с подправки!

— Какво, за бога, представлява...

— Овесена каша! Естер знае!

— О, но...

— Изчезвайте! Да ви няма! — Той плесна с ръце и плясъкът се заби като пирон в мозъка на Сара и накара Айвидейл да заскимти като подритната котка.

Кое то в крайна сметка си струваше болката.

След като Айвидейл изчезна, до вратата застана Рейф, разнасяйки около себе си миризмата на пури, ром и пушек.

— Добро утро, мис Сара. Защо не свалите тази маска и не ни се усмихнете, както само вие можете?

При тази приятелска закачка очите на Сара заблестяха.

— О, Рейф, толкова се радвам, че все още си тук!

— Отново, миличка, а не все още. Прекарах нощта в собственото си легло, но дойдох при първия удобен случай. Нали тази сутрин не се чувстваш толкова зле?

Той влезе в стаята и като пренебрегна напълно намръщената физиономия на стопанина, в която нямаше и следа от гостоприемство, изненада стопанката с букет рози, очевидно поръчан чак от Норфолк.

Сара зарови зачервеното си подуто лице в букета и почувства как очите ѝ се насълзяват. Прокле се заради тази слабост.

— Ти поне няма да ме наричаш „мадам“ и няма да искаш да ми режеш косата, нали?

— Да отрежа прекрасната ти коса? Не, не бих казал. И ако не трябва да те наричам „мадам“, но пък отвратителният ти съпруг се мръщи всеки път, когато се обърна към теб с „мила“, значи трябва да измислим нещо друго. Какво ще кажеш за „петуния“? Някога познавах един мъж, който наричаше съпругата си така. Тя пък го наричаше „разцъфнал цвят“. Те бяха най-щастливата двойка, която съм виждал.

Въпреки болките, Сара се разсмя. Смехът ѝ обаче пресекна веднага щом забеляза реакцията на Джерико. Очевидно той не оценяваше усилията на приятеля си да я развесели, защото отново изпадна в мълчаливото си, мрачно настроение. Тя започна да подозира, че това е нещо обичайно за него.

— Сам ли ще си тръгнеш, Търнбайфил, или да ти помогна, като те изхвърля през прозореца?

— Ще мина през вратата, ако не възразяваш. Никога не съм се опитвал да излизам през прозорците на втория етаж. — Вдигна помирително ръка и продължи: — Ще се видим скоро, цветенце. Докторът каза, че ще се справиш. Доколкото разбрах, болките в стомаха са се дължали на нещо, което си яла.

— Само това ли научи? — притисна го Джерико.

— Е, не... След като отвори дума за това, чух всичко, което каза доктор Уитърс на онази русокоса дама, която се размотава наоколо. Има ли нещо, за което би искал да поговорим, Рико? Може би имаш нужда от някой и друг съвет?

Джерико присви очи. Сара сграбчи ръкава на Рейф и прошепна:

— Какво има? Какво каза докторът? Има ли ми нещо? Има ли нещо, което не си ми казал?

— Нещо, което и ти не си казала на Рико — предпазливо отвърна Рейф, като приглаждаше ръкава си. Очите му изглеждаха уморени, но в тях имаше някакъв блясък, което съвсем не би могло да се каже за съпруга ѝ.

— Махай се!

— Ако имаш нужда от съвет...

— Махай се! Изчезвай от дома ми!

Рейф тръгна към вратата, като се смееше, което изглеждаше съвсем неуместно.

— Тръгвам си, тръгвам си! Не е необходимо да бъдеш груб. А, да, Рико, по въпроса за моя...

— По-късно ще се разберем за това.

— Когато се прибрах у дома, кобилата ми беше на ливадата до конюшните. И с изгорено на задната...

— Вън!

— Като изключим тази дреболия, тя е в доста добра форма. Не бих могъл да кажа същото за файтона си. Изпратих шестима души на пътя, за да го...

— Вън! Веднага ще се разплатя с теб!

Рейф сложи ръка на дръжката на вратата. Отвори я леко и откъм коридора се разнесе лек шум, сякаш някой беше подслушвал зад нея.

— Точно това трябва да направиш, дявол да те вземе! Цветенце, не позволявай нищо да те разстройва. Ако този негодник те изхвърли, винаги можеш да дойдеш при мен, разбра ли?

Да я изхвърли?

Сара знаеше само, че всичко я боли — главата ѝ очевидно все още не функционираше както трябва — и че по някаква причина Джерико ѝ се сърди. Тя отново беше станала „мадам“.

Но да я изхвърли?

Движейки се предпазливо, тя се извърна на една страна, затвори очи и се опита да лежи неподвижно. Ако Джерико помислеше, че е заспала, може би щеше да я остави сама, докато успее да премисли нещата. Изглежда, бе извършила нещо ужасно, но за нищо на света не можеше да си спомни какво.

Но в момента това не я интересуваше.

Чу изскърцването на стола и разбра, че той все още е тук, но двамата продължаваха да пренебрегват взаимно присъствието си, докато накрая тя наистина заспа.

От кухнята се носеше тропането на съдове и миризма на пържен бекон. Чуваше се гласът на Айвидейл, която викаше на някого да изчезва. Един присмехулник изпълняваше целия си репертоар, а Бриг излая няколко пъти.

Сара продължаваше да спи. Спеше и сънуваше, че се опитва да измъкне съпруга си от тресавището. Едната му ръка беше изчезнала и докато я търсеше, застанала на колене между евкалиптите и секвоите, всичко около тях избухна в пламъци. Навсякъде се извиваха отровни змии и тя се опитваше да предупреди Джерико, но от устата ѝ не се изтръгваше дори звук.

Веднага щом се увери, че Сара наистина е заспала, Джерико излезе. Прекоси кабинета, където онази натрапница Мойер бършеше праха, и я прогони. Не обичаше никой да се рови из нещата му.

Най-после намери Естер в кухнята.

— Коя, по дяволите, е тази жена? И какво прави тук? — настоя той.

— Тая ли? Тя е сестрата на новия ти управител. А колкото до това какво прави тук — самата аз не знам. Твърди, че не можела да спи в таванското помещение. Затова се пренесе тук и заяви, че ще си тръгне само когато този пушек изчезне.

Премисляйки, Джерико си припомни, че управителят му имаше сестра. Имаше толкова много грижи, че новият му служител беше последната от тях. Бе предположил, че сестрата ще е някоя стара мома, която едва ли ще бъде забелязана на място като Уайлд Оукс.

Тази жена обаче съвсем не оставаше незабелязана. Тя предизвикваше не само леко поклащане на повърхността, а истинско вълнение! За нищо на света не можеше да разбере какво цели, но беше сигурен, че има нещо наум. Като че ли не му бе достатъчно, че все още не знае какво да прави със собствената си съпруга, ами сега трябваше да се оправя и с двете!

Трябваше да се върне в морето. Трябваше да се оправи със Смитърс, да превърже раната си и да се довлече до най-близкото пристанище, за да си намери работа дори като обикновен моряк, ако се налагаше.

Докато Естер сменяше превръзката и се тюхкаше за онова, което би могло да стане, ако острието бе попаднало малко по-надолу и бе засегнало дроба, Джерико продължаваше да задава въпроси:

— Какво правеше тази жена в стаята на майка ми?

— Мис Мойер? Жена ти се съгласи да си разменят стаите точно преди да хукне с Рейф при теб. Както вървят нещата, май ще ти остане голям белег.

— Сара ѝ е разрешила да се настани в стаята на майка ми?

Веднага щом бе пренесъл съпругата си у дома, той я бе настанил в господарската спалня. Мис Мойер бе настоявала, че тя е нейна и че Сара ще се чувства далеч по-добре в една от задните, където е доста по-тихо.

Той бе разрешил спора с няколко остри думи. Бе ѝ наредил веднага да освободи стаята заедно с целия си багаж. Това никак не ѝ бе харесало, но се бе подчинила, без да протестира повече, което бе много добре, защото само още една дума — и би се озовала в дома на брат си.

Час по-късно той продължаваше да снове из стаята си, с ръка, намазана с камфор и превързана към врата му с бинт. Това бе помогнало, защото бе облекчило болките му, но не беше в състояние да прогони тревогите.

Тя го беше излъгала. Неговата собствена съпруга го беше измамила. Не само че не беше бременна, но и никога не беше спала с

мъж. Той бе издърпал доктор Уитърс настрани и го бе попитал дали всичко с бебето е наред. Старият човек бързо се бе върнал в стаята, където двете жени продължаваха да се суеят около болната. Няколко минути по-късно се бе появил отново и го бе информирал, че момичето е девствено.

— Но аз предполагам, че това ви е известно, след като тя е ваша съпруга. — Лекарят изглеждаше много изненадан. И двамата се почувстваха неловко.

След това Джерико усети как у него се надига гняв.

Тя го беше излъгала. Той бе действал на доверие, за да спаси репутацията ѝ и да ѝ осигури дом. Бе ѝ вярвал, защото нямаше причина да не го прави, а тя го беше лъгала!

Старият човек си бе тръгнал, давайки му последен съвет:

— Ако искаш да знаеш дали ще може да има деца, бъди спокоен, момчето ми. Въпреки че е слабичка, може да забременее. Някои жени не могат. Мис Луиза не беше създадена да ражда деца, но тази тук може да ти народи повече, отколкото са семената в една диня!

Джерико все още не можеше да повярва.

— Вие твърдите... Казвате, че съпругата ми... че е...

Доктор Уитърс го бе разбрал погрешно.

— Здрава е като бик. Що се отнася до подутината на главата ѝ, тя съвсем скоро ще спадне. Охлузванията ще заздравеят по-бавно. Мокри компреси. За лицето използвайте пудрата, която оставих. А изкълченият глезен, с малко повече късмет, ще се оправи. Коварно нещо е това глезенът. Глезенът ѝ? Джерико не знаеше нищо.

— Аз имах предвид...

— Дай ѝ малко време, момчето ми. Тя ще се оправи и ще бъде в състояние да изпълнява задълженията си на съпруга.

— Но...

— А сега, ако послушаш съвета ми на стар човек, който е минал през доста тревоги през живота си, отпрати тази жена — Мойер. Накарай я да си събере багажа, преди да е оплескала нещата. Не е моя работа, но тя е от оня тип, който създава много проблеми. Повярвай ми, синко. Такива ги подушвам отдалеч, както усещам симптомите на треската.

Все още замаян от чутото, Джерико не бе обърнал внимание на думите му. Дори не бе забелязал кога старецът си е отишъл.

Исусе Христе! Девствена!

Добре, тя го беше направила на глупак. Той никога не би си помислил да се ожени за нея, ако не му бе казала, че е бременна. Ако не я бе съжалил. Ако не се бе промъкнал в леглото ѝ, докато тя спеше, за да бъде открит там от двете най-големи клюкарки на света, и не се бе почувствал задължен да спаси доброто ѝ име.

Ако нея бе разсъбличал отново и отново в мислите си и не се бе наслаждавал на всеки сантиметър от тялото ѝ... което, както се оказа, никога не е било докосвано...

Но тя го беше излъгала. Може би бе заложила примката в мига, в който бе разбрала, че Рикетс си има съпруга.

Ала инстинктът му говореше, че Сара не е от ония жени, които обичат да си играят с мъжете. Не и неговата Сара. Не и жената, която го бе дразнила, бе му се доверявала, бе се смяла с него и се бе грижила за него въпреки грубостта му.

От друга страна, тя беше сестра на Смитърс.

Не, не беше вярно. Той беше само неин доведен брат. Нямаха никаква кръвна връзка. Нали самата тя бе избягала от проклетото копеле?

Господи, каква каша! Джерико разтри врата си и прокара ръка през косата си, разпилявайки гъстите кичури на всички страни. Как бе допуснал да се замеси в това?

И което беше най-важно — как щеше да се измъкне от него?

Поне Смитърс беше мъртъв. Не че искаше да мърси ръцете си с нечия кръв, но ако съществуваше човек, който заслужаваше да умре, то това беше именно той. Не само заради Луиза, но и заради Сара.

Сара. Какво щеше да прави с нея? Знаеше какво иска да направи дори и сега, след като знаеше, че го бе излъгала.

Замисли се върху единствената си продължителна връзка е жена. С онази, която се бе опитала да му пробута детето на друг за негово само защото бе сметнала, че морякът има по-добро бъдеще от един зарзаватчия.

Някой почука на вратата и още преди да успее да отговори, усмивката на Айвидейл засия от прага.

— Надявам се, че нямате нищо против, задето ви безпокоя. Помислих си, че бихте желали чаша кафе.

Припомняйки си думите на стария лекар, Джерико огледа високата привлекателна жена. Беше ли тя наистина от онези, които създават проблеми?

— Не знаех дали го пиете със захар — сладникаво продължаваше тя.

Това беше сладост, от която човек можеше да започне да скърца със зъби. Тя беше прекалено сладка. Някоя жена не би могла да бъде такава, освен ако не искаше нещо. Господ знаеше, че Сара никога не се бе държала така.

Което означаваше...

Което означаваше, че когато ставаше въпрос за жени, той все още се намираше в морето.

— Случайно чух какво каза доктор Уитърс за бедничката Сара — свенливо каза тя. — Тъкмо бършех прозорците в съседната стая.

Не можеше да ѝ се отрече, че много прецизно изпълняваше задълженията си по разчистването, особено когато наоколо ставаше нещо интересно.

— Сега не изглежда много добре, но ще се оправи — измърмори той. Независимо каква беше, не можеше да допусне да бъде одумвана от друга жена.

— Не че някога е била голяма красавица. Все пак се надявам, че след няколко години белегът на бузата ѝ съвсем ще изчезне.

Джерико изпука пръстите си няколко пъти. Имаше чувството, че някой току-що е обидил жена му. Сара беше негов проблем — той щеше да прекарва с нея живота си.

— Някога познавах един мъж във Файетвил, който анулира брака си след две години. Чували ли сте за такава възможност? Твърдеше, че жена му отказвала да изпълнява съпружеските си задължения, и съдията го освободи. — Тя се усмихна, сякаш очакваше да ѝ благодари заради възможността, която му бе подхвърлила.

— Благодаря ви за кафето, мис Мойер. Предайте на брат си, че бих желал да го видя в кабинета си утре сутринта. Това ли е всичко?

Усмивката ѝ се промени.

— Е, аз просто исках да бъда сигурна, че не съм забравила нещо в стаята на Сара. Настаних се там заради пушека, но Ренегар каза...

Лицето на Джерико придоби изражение, което Сара би могла да разпознае веднага, тъй като го беше виждала многократно.

— Ако забележа нещо ваше, веднага ще ви го предам — отсече той.

Наблюдаваше я, докато тя пренасяше нещата си, сред които имаше сребърна четка, огледало и шишенце за парфюм, които много му напомняха за Сара. Но имаше прекалено много проблеми, за да обърне внимание на някакви женски дрънкулки.

И един от тях беше какво трябва да прави с лъжливата си девствена съпруга.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чувствайки отсъствието на Молси повече от когато и да било, Сара остана да лежи. Беше свикнала да става рано. Да бъде прикована към леглото никак не ѝ подходеше, когато имаше да урежда толкова много неща. Айвидейл Мойер беше все още тук. Естер никак не я харесваше, но не разполагаше с достатъчно власт, за да я отпрати.

А що се отнасяше до Джерико...

Е, добре, това беше нещо съвсем друго. Той беше много добър към нея, но ѝ се сърдеше за нещо, а тя не можеше да разбере защо. Освен ако не беше забелязал Айвидейл в прекрасната ѝ синя рокля и не бе решил, че щом така или иначе е решил да се ожени, би могъл да си избере нещо по-добро от облечената в кафяво жена, която никога не бе имала усет към модата. Колкото и да беше тъжно, това бе самата истина. Никога не бе имала усет към това. А може би той цял живот щеше да ѝ липсва.

Обладана от гордост, тя се изправи в леглото толкова рязко, че затаи дъх, щом светът се завъртя около нея. Подутината на челото ѝ беше наистина ужасна, но, изглежда, болкоуспокояващото лекарство имаше и някакъв страничен ефект. Нищо чудно, че Джерико бе отказал да го взема.

Като се движеше много предпазливо, спусна крака от леглото, докато пръстите ѝ докоснаха дебелия килим. Изправи се и едва не падна отново от болката, която прониза крака ѝ.

— Боже мили, сега пък какво? — измърмори, повдигна полите на нощницата и огледа стъпалото си. От едната му страна имаше оток, но нищо друго. Ако беше счупено, лекарят щеше да го превърже.

Съобразявайки това, тя залитна към умивалника, търсейки опора в мебелите. Спомни си, че бе разменила стаята си с тази на Айвидейл, но сега се бе озовала в предишната. Дали пък само не си бе въобразила, че бе преместила нещата си, за да може сестрата на управителя да се настани тук? Като се имаше предвид как работеше мозъкът ѝ, цяло чудо беше, че изобщо можеше да си спомни името си.

А като си помислеше колко много се беше гордяла със здравия си разум!

Над умивалника имаше голямо овално огледало. Внимателно отклони поглед от него. Първо щеше да се измие, да се срещне и да смени нощницата е най-хубавата си рокля. Може би тогава щеше да събере смелост да се погледне в огледалото. Естер бе направила всичко, на което бе способна, но никой не можеше да премахне подутината на челото и грозния белег на бузата ѝ.

Опипа с пръсти тежката плитка, която се спускаше през едното ѝ рамо. Някой бе споменал, че трябва да се отреже. Сега тя разбираше защо. При тази пулсираща болка в главата ресането щеше да бъде истинско наказание.

Водата беше студена. Потръпна, опитвайки да се убеди, че щом студените компреси бяха чудесен лек против подутината на главата ѝ, то студената баня може би щеше да облекчи болките по цялото ѝ тяло. Така че се изкъпа, подчинявайки се на навика, изграждан години наред. Първо надолу, докъдето можеше да стигне, като започне от ушите, а после нагоре, като започне от пръстите на краката. Така я бе учила Молси, след като бе пораснала достатъчно, за да позволи на някой друг да я къпе. Тогава бе започнала да се реше сама.

След като приключи, цялата ѝ нощница беше вир-вода, но поне най-после бе престанала да се притеснява, че мирише като блатото отвън.

В коридора се разнесоха нечийи леки стъпки.

— Бриг! — измърмори тя и за момент се поддаде на желанието да го пусне вътре. Той може би нямаше да отиде толкова далеч, че да оближе пръстите ѝ, но поне нямаше да я нарича „мадам“. Почти се бе обърнала към вратата, когато улови отражението си в огледалото. — Милостиви боже! — задъха се тя. Не можеше дори да се познае!

Забравила моментално мисълта за компанията на кучето, Сара се взираше в лицето си. Червено, синьо и виолетово. Без да се говори за драскотините. Следи от някакъв сивкав прах. Единственото познато в него бяха очите ѝ, но и те сякаш бяха започнали да се зачервяват.

Сега поне никой не би могъл да я нарече обикновена, мрачно развеселена си помисли тя.

По ресниците ѝ се стекоха сълзи, които, като капак на всичко, образуваха солени бразди по лицето ѝ и я накараха да се разхлипа

шумно.

Втречена в образа си в огледалото, Сара плака, докато усети болки в гърлото, и не забеляза, когато вратата се отвори.

В огледалото се появи още един образ. Джерико.

— З-защо н-не ми к-каза, че из-зглеждам т-толкова ужасно? — изхлипа тя, без да откъсва очи от непознатото изранено лице пред себе си.

— Ще се справиш. — Джерико постави ръце върху раменете ѝ, сякаш искаше да ѝ влее от своята сила, и тя си помисли колко пъти бе копняла да се облегне на него поради същата причина. — Ще изглеждаш същата, както преди.

Тя се засмя, но смехът ѝ прозвуча по-скоро като ридание.

— Същата? Това не е кой знае какво успокоение.

Той започна да гали раменете ѝ и Сара се облегна на него. Сигурно го бе измокрила целия, но това сега не я притесняваше. Поне не я беше нарекъл „мадам“ е онзи чужд, студен тон.

— Шшшт, не плачи. Ще те заболи главата.

— Вече ме боли — усмихна му се през сълзи тя.

— На страничната масичка има още от лекарството.

— Не, благодаря. Предпочитам да понеса болката, отколкото лауданумът отново да замъгли мислите ми.

Ръцете му се вдигнаха към слепоочията ѝ и тя усети как главата ѝ се отпусна върху гърдите му. Усети пръстите му да масажират главата ѝ и въздъхна.

— Мога да те среща, ако не те боли.

— Мммм. По-добре да ме подстрижеш. Така ще бъде много по-лесно.

Лицето му се зарови в косите ѝ и той измърмори:

— Рози.

— Рози ли? О, сапунът ми. Рози и лимонена есенция. Молси ми го приготвя. Или поне ми го приготвяше преди...

Джерико веднага разпозна аромата. Беше го доловил от онази Мойер. Запита се какво ли друго тази жена бе измъкнала от стаята и реши да накара Естер да прерови нещата ѝ, след като ѝ каже да си върви. Щеше да го направи колкото може по-бързо, без да обиди управителя си.

Надяваше се, че човекът ще се справи с фермата по-добре, отколкото със собственото си семейство. Трябваше да се отремонтират къщите на арендаторите, да се осигурят работници за полето и прислуга за къщата. Не искаше да кара Сара да се заема с това толкова скоро, независимо от всичко, което стоеше между тях.

По този въпрос още не беше взел решение. Щеше да мисли върху него едва след като уреди закупуването на още животни. Според Естер в момента разполагаха само с една стара крава, две мулета и два коня, включително и Боун.

Почувствал тежестта ѝ върху гърдите си, Джерико въздъхна.

— Искаш ли нещо? — запита Сара е твърдост, каквато съвсем не изпитваше вътрешно. В огледалото той проучваше следите от сълзи по лицето ѝ. Тя наистина изглеждаше обърквана. Но бе начело в списъка на отговорностите му. Потрепери при мисълта за това, че бе могъл да я изгуби завинаги.

Не че я искаше. Как един мъж би могъл да иска жена, на която не можеше да вярва?

Някакъв циничен глас в него говореше, че тя можеше да счупи врата си. Точно в този момент той можеше да копае нов гроб на хълма. Ала вместо това, слава богу, тя бе жива и топла, отпусната в ръцете му, докато той се опитваше да разбере защо нещата между тях не бяха наред. Нещата, свързани с тяхната женитба.

Когато срещна погледа ѝ в огледалото, Джерико не можеше да не забележи колко крехка и нежна изглеждаше тя до неговото сурово, грубо отражение. Когато шумът го бе привлякъл в стаята ѝ, видът на стройните ѝ бедра под тънката ленена нощница го беше покорил.

А сега гърдите ѝ. Опитваше се да се убеди, че зърната им бяха твърди и напрегнати, защото дрехата ѝ е мокра, а не защото е възбудена. Тя не беше в състояние да сподели леглото му дори ако той имаше такова намерение.

А той имаше точно такова намерение. Макар и да знаеше, че не може да ѝ има доверие, бе на път да пръсне бричовете си. Колкото и пъти да си повтаряше, че тази жена е една малка, лъжлива вещица, очевидно не можеше да забрави, че тя е негова съпруга.

Той я желаше и това беше една простичка истина, която не би могъл да отрече. Въпреки че не можеше да си обясни защо, беше я пожелал от първия миг, в който я бе видял. Тя не беше една от най-

красивите жени, които бе виждал. Съвсем не. Точно сега изглеждаше по-скоро страшна и все пак, без дори да го осъзнава, гледаше как ръката му се спуска от слепоочията към стройната шия и се откроява ярко върху кожата ѝ.

Усещаше пулса ѝ под палеца си.

— Сара — дрезгаво прошепна Джерико и дланите му се спуснаха към гърдите ѝ.

Усети как жената застина в ръцете му.

— Моля те! — прошепна тя толкова тихо, че той не успя да разбере.

Притискайки ханша ѝ към себе си, почувства как възбудата му нараства. По дяволите! Как бе успявал да командва цял кораб, след като не можеше да контролира собственото си тяло? Преглътна с усилие и потърси у себе си някакви останки от здрав разум, но, изглежда, не му бе останало нищо такова.

— Сара, аз не дойдох за това.

— Знам — отвърна тя с тъжна усмивка. — Дойде да ме наричаш „мадам“.

— За какво съм дошъл? — Понечи да я обърне към себе си, но навехнатият ѝ крак не издържа тежестта ѝ. Тя се облегна отново на него и потърси опора в рамото му. Не бе имал намерение да я наранява. — Сара, съжалявам.

Тя се поизправи, вдигна към него израненото си лице и го погледна с големите си кафяви очи. Едно от незасегнатите места бяха устните ѝ. Нежните, сладки, треперещи устни. Джерико се взря в тях жадно, докато горната започна да трепери.

Каквато и да беше, разсъждаваше Джерико, тя беше способна да прелъсти дори светец, а той съвсем не бе такъв. С тежка въздишка той се предаде на неизбежното.

И преди я беше целувал. Сара обичаше целувките му. Но този път всичко беше различно. О, желанието беше същото, ако това пулсиращо, отнемащо дъха вълнение можеше да се нарече желание. Но имаше и нещо друго.

Поставил ръка от едната страна на главата ѝ, той я придърпа отново към гърдите си и сведе лице към нейното.

Палецът му погали бузата ѝ и тя затаи дъх, защото устните му вече покриваха нейните. После забрави всичко друго, освен целувката

му. Неговият вкус. Неговият език... Неговият език. Мили боже...

А той ѝ се сърдеше за нещо. Не знаеше за какво, но можеше да го усети по начина, по който я целуваше, сякаш имаше намерение да я погълне. Но и тя искаше същото. Ръцете му я притискаха плътно към него и се движеха по тялото ѝ, разнасяйки из него топлина и обещания.

Големите длани обхванаха ханша ѝ и го притиснаха към най-чувствителното му място. После отново погалиха страните ѝ и тя се предаде на усещането. Той изстена, без да откъсва устни от нейните, и тя помисли, че краката ѝ ще се подкосят.

Чувстваше някаква слабост, която нямаше нищо общо със злополуката.

— Всички кости ме болят — прошепна тя без дъх, когато устните му се плъзнаха по шията ѝ.

От резкия му смях нервите ѝ сякаш се свиха на топка в стомаха ѝ.

— Аз имам достатъчно и за двамата — отвърна, но тя не разбра какво точно има предвид, тъй като отново...

— О, господи! — прошепна Сара, усетила зъбите му върху втвърдените си зърна. — Мили боже!

— Недей! — каза той. — Не говори!

Отново почувства езика му през тънкия лен и не бе в състояние да продума — дори ако земята под краката ѝ бе започнала да гори.

То съвсем не бе невероятно. Джерико я вдигна на ръце и Сара скри лице в гърдите му. Грубата материя на ризата му ѝ причини болка, но тя бе нищо в сравнение с всепоглъщащото чувство, което я заливаше.

Впрочем не искаше да я гледа. Не и сега, с това лице!

— Бих предпочела да е нощ — прошепна, докато той я отнасяше към леглото.

Дори да я бе чул, не даде да се разбере. Беше се заел с копчетата на ризата си, а ръцете му трепереха, сякаш беше болен от треска. Страните му пламтяха и ѝ се стори, че чертите му се бяха изострили.

Едва когато захвърли ризата си на пода и се зае с колана, Сара осъзна какво щеше да се случи. Извърна глава и приглади нощницата по бедрата си, пожелавайки си да бе от по-добра материя. Искаше ѝ се да е красива. Искаше ѝ се главата да не я боли толкова, за да може да се наслади на всички прекрасни чувства, които я бяха обзели.

— Сара... — дрезгаво изрече той и точно в този момент иззад вратата долетя един познат глас:

— Мис Сара? Там ли сте?

Джерико сновеше из кабинета, мрачен като сянката на ореха, който бе израснал в Уайлд Оукс преди повече от седемдесет години. Не беше в навиците му да пие толкова рано сутринта, но закуската още не беше сервирана и той вече бе намалил съдържанието на бутилката бренди с няколко сантиметра.

Все още не можеше да прецени дали боговете му бяха изиграли някаква лоша шега, или му бяха спестили нежелано затруднение. В края на краищата тя беше негова съпруга. Независимо дали я искаше или не, тя му принадлежеше.

Не, не беше вярно. Замалко не бе станала негова.

Изруга топлината, която все още се разливаше из слабините му, и си помисли колко ли комично бе изглеждал, когато бе сграбчил дрехите си от пода и се бе промъкнал в спалнята си почти гол, докато през другата врата бе нахълтала възрастна негърка, облечена в рокля от черна коприна.

Прокара пръсти през косата си, вдигна чашата, погълна съдържанието и я постави обратно.

Тя трябваше да си отиде, това беше. Онази Мойер, а не Молси, старата прислужница на Сара. Стоеше долу, на стълбището, и бършеше праха, когато бе излязъл от стаята си.

— Сара все още ли се чувства зле? Чудесно е, че онази стара жена дойде да се погрижи за нея, нали? Изпратих я горе веднага щом пристигна, като си мислех, че сигурно бихте желали да ви отмени за малко.

Джерико много добре знаеше какво си бе мислила и то никак не му харесваше.

— Благодаря ви! — рязко каза той.

Айвидейл престорено се усмихна и забрави парцала.

— Това е най-малкото, което можех да сторя, след като зная, че Сара не ме харесва особено. Но болнавите жени никога не харесват жизнерадостните и здрави хора.

— Сара не е болнава. Тя претърпя злополука, която би могла да се случи с всеки. — Чувстваше се задължен да защити съпругата си.

— О, зная, че не е болна. Предполагам, че просто иска да стои по-далеч от вас, докато превъзмогнете разочарованието си.

— Разочарование? — Само ако знаеше какво го бе разочаровало, тя сигурно нямаше да стои там, изпъчила малките си гърди и оголила дребните си зъби.

— Имам предвид бебето и всичко останало. Трябва да си призная, че не съм съвсем наясно какво става между вас двамата, но съм убедена, че Сара никога не е имала намерение да ви измами. Но пък женитби са се разтрогвали и за доста по-дребни неща.

Прекалено разгневен, за да й отговори, Джерико се бе извърнал. Малко преди да стигне до кабинета, гласът ѝ го настигна отново:

— О, впрочем, когато мистър Търнбайфил доведе онази стара негърка, с тях дойде и един сакат старец, който, изглежда, няма да бъде в състояние да изкарва прехраната си. Каза, че бил слуга на Сара. Струва ми се, че ще бъде прекалено тежко бреме дори за вас. Жената все още може да бъде полезна, но на ваше място бих помолила Айръм да се отърве от стареца по възможно най-бързия начин. Ако не следите внимателно разходите си, тези могат да ви докарат до просешка тояга.

Глупачка, глупачка, глупачка! Нищо чудно, че управителят я бе изхвърлил от дома си. Тази жена бе в състояние да накара дори и маймуна да се пропие.

— Благодаря ви за съвета, но този старец е моят нов иконом — заяви той и се наслади на начина, по който челюстта ѝ увисна.

— Вашият нов какво?

Но Джерико вече си бе отишъл. Скърцайки по излъскания като стъкло под с кожените си ботуши, той се питаше как домакинството му за кратко време бе станало толкова голямо и трудно за управление. Беше наел само един човек, а сега къщата бе пренаселена. Чудесно бе, че Бриг беше мъжко куче, иначе нищо чудно скоро всичко да се бе изпълнило и е малки кученца.

Час по-късно продължаваше да размишлява върху положението. По дяволите, бе започнал да се проваля още от мига, в който бе напуснал пристанището! С един кораб и с добър екипаж — дори да бе останал някъде по средата на морето без компас или карта, със сигурност щеше да намери пътя към най-близкия пристан.

Но в едно домакинство, състоящо се само от жени, Джерико Уайлд се чувстваше като удавник.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Молси и Големия Саймън бяха вече тук. Но Джерико!... Обзета от противоречиви чувства, Сара се хвърли към Молси, която, шумолейки с копринената си рокля, изучаваше новия си дом. Надничаше в скриновете и гардеробите, отваряше всяко чекмедже, душеше всяко шише с лекарство и изразяваше неодобрението си със сумтене. Младата жена хълцаше и подсмърчаше, надявайки се, че сълзите ѝ ще бъдат приети като проява на радост.

— Не обръщай внимание на бъркотията. Все още не съм привършила с разопаковането на багажа си — каза тя, за да отвлече вниманието на старицата, която я познаваше прекалено добре.

— Тоз мъж те прави нещастна, нали?

Сара кимна, изтри сълзите си и се опита да промени темата. Молси обаче настояваше да узнае как се бе случило така, че след като бе напуснала Норфолк, нейното момиче се бе озовало в Паскуотанк, омъжено не за този, за когото трябва.

— Просто направих глупост. А сега ми разкажи как успяхте да се измъкнете. Норийн не направи ли скандал? Беше ли съкрушена от смъртта на Тайтс?

— Онуй момче е умряло? Божке, божке! Значи затуй мисис изчезна тъй набързо. Накара ме да ѝ стегна нещата и си замина с няква черна карета. После туй чудесно момче дойде за нас, тъй че Саймън залости вратата, изведе мулето и тръгнахме. В Елизабет Сити срещнахме едно много мило семейство и докато оня адвокатин гледаше книгата ни, аз си купих ей таз рокля, пък Саймън — едни топли чехли. И ей ни сега тук.

И те наистина бяха вече тук. Саймън бе спечелил одобрението на Естер, тъй като веднага щом се бе огледал наоколо, се бе заел с поправката на оградата. Молси обаче нямаше намерение да остави на мира Сара, докато не разбере всички подробности за внезапната промяна в плана ѝ. Така че, притиснато до гърдите на старицата, момичето ѝ разказа цялата история. След като със задоволство

установи, че Джерико няма нищо общо със сегашното състояние на любимката ѝ, негърката веднага се засуети около жената, която бе отгледала от бебе.

За кратко време Сара се остави на грижите ѝ. Дори даде воля на въображението си, фантазирайки, че майка ѝ и баща ѝ са някъде наблизо и всичко е спокойно и приятно, точно както бе било някога.

За беда тя не притежаваше примирението на инвалид. Щом раните зараснаха и силите ѝ се възвърнаха, разумът ѝ надделя и тя се зае с всичките си задължения, които до този момент беше пренебрегвала. Всичко, което ѝ се бе струвало така просто, сега ѝ изглеждаше толкова трудно и объркано, че не знаеше нито откъде да започне, нито какво се очаква от нея.

В главата на Джерико бе влязла някаква муха, а тя нямаше представа за какво става въпрос. Знаеше, че той иска да се люби с нея. Веднъж ѝ бе споменал, че е последният от рода Уайлд.

Добре, тя също го искаше, но не толкова, за да го дари с наследник, колкото заради факта, че постоянно мислеше за него. Всеки път, когато я докоснеше, сърцето ѝ започваше да тупти лудо.

О, тя го желаше, това беше истина, но първо трябваше да изясни нещата между тях. Ако не успееше да го направи, трябваше да си отиде. Сега, когато беше материално независима, не искаше да живее в дом, в който не я уважаваха. Нито една жена е малко здрав разум не би пожертвала свободата си заради нещастията.

О, Джерико, защо не можеш да се научиш да ме обичаш поне малко?

Под строгия надзор на Молси Сара почти не видя съпруга си през следващите няколко дни. Всеки път, когато го чуваше да се движи в съседната стая, тя затаяваше дъх и сърцето ѝ започваше лудо да бие. Но вратата си оставаше затворена. Убеждаваше се, че така е по-добре, поне докато раните по лицето ѝ заздравеят. Да бъдеш съвсем обикновена е едно, но да си грозна бе нещо съвсем различно. В крайна сметка и ти имаше гордост.

Но ако имаше намерение да остане в Уайлд Оукс, рано или късно трябваше да уредят нещата помежду си.

Междувременно Сара се опитваше да се успокои с мисълта, че притежава всичко, за което една жена би могла да мечтае. Със сигурност то бе много повече, отколкото се бе надявала, когато бе

избягала от дома си, за да се омъжи за мистър Рикетс. Беше се сдобила с прекрасен дом. Молси и Големия Саймън най-после бяха в безопасност. А и тоалетните принадлежности, някога притежавани от майка ѝ, се бяха появили отново. Бяха изчезнали за известно време, но тогава това беше най-малката ѝ грижа.

Сега лицето ѝ заздравяваше бързо, драскотините избледняваха, а отокът на челото бе почти спаднал. Естер и Рейф ѝ правеха компания, а често я навестяваше и Бриг — кучето на Луиза. За голямо отвращение на старата си прислужница, Сара го пусна няколко пъти в стаята си. Голямото животно само душеше наоколо, след това се свиваше на кълбо до леглото ѝ.

Истината беше, че имаше всичко. Но защо тогава то се бе оказало изведнъж недостатъчно?

Едната страна на проблема ѝ беше, че ѝ бе омръзнало да я третират като инвалид. Това ѝ осигуряваше прекалено много време за размисъл. Често си мислеше за къщата — за това как би могла да сложи своя отпечатък върху нещо, което вече бе съвършено. Няколко изсушени цветя в рамки не бяха достатъчни. Нужно ѝ беше по-широко поле за действие и тя подозираше, че това имаше нещо общо с липсата ѝ на сигурност.

Което винаги я отвеждаше към друга мисъл — онази жена.

Айвидейл Мойер. Тя бе тук, когато Сара беше пристигнала, и продължаваше да живее в къщата. Никой не знаеше защо, освен ако Джерико имаше нещо наум, без да го бе споделил с някого. Естер се кълнеше, че тази нахалница си бе наумила да си хване съпруг, но на Сара това ѝ изглеждаше малко вероятно, защото единственият мъж наоколо беше Джерико, а той вече бе женен. Въпреки че Айвидейл не би могла да знае това, когато бе пристигнала.

Дали пък не преследваше Рейф? При редките им срещи Рейф бе наблюдавал жената със своя весел, всеразбиращ поглед, на който Айвидейл бе отвръщала сърдито, но все пак той имаше предимството да е ерген. Джерико бе все зает.

Сара прекарваше цели часове, размишлявайки върху това. Дали Джерико вече не съжалева за женитбата им? Всичко беше станало толкова набързо. Може би сега, в присъствието на Айвидейл, с нейните руси коси и сини очи, той вече кроеше нещо? Какво гласеше

онази стара поговорка? Който се ожени бързо, бързо започва да съжاليا за свободата си!

Добре, Джерико наистина се беше оженил набързо. Толкова набързо, че бе поел функциите на свещеника, бе дал съгласието от нейно име и ги бе обявил за съпруг и съпруга, след което едва ли не я бе избутал на борда на пътническия кораб.

Е, онова, което не можеше да се промени, трябваше да се понесе. Още една стара поговорка.

Тъй като никога през живота си не беше боледувала, Сара бързо се възстанови и изгуби търпение да наблюдава как други се грижат за нея. Можеше да си позволи не повече от един ден в леглото, а ето че вече бяха изминали пет. Молси категорично бе й забранила да стъпва на стълбището без разрешение.

Но тъй като старата негърка бе твърде заета в кухнята, Сара си даде разрешение сама. Стана от стола, където бе разглеждала скицата на градината, отметна шала и започна да заплита косата си.

Десетина минути по-късно припряно обличаше жълтата рокля, която ярко контрастираше с порозовялото ѝ от белезите лице, но пък беше много по-хубава от кафявата. Не за първи път си пожела да не бе бързала толкова много и да бе посетила някой шивач.

Но по онова време си бе мислила, че съвсем наскоро ще ѝ бъдат необходими жалейни дрехи, а тази перспектива съвсем не я бе вдъхновявала.

Пожела си също да си бе купила чифт удобни пантофки. Жълтите бяха прекалено тесни, а кракът ѝ още не бе напълно заздравял. Лекарят я бе предупредил, че отсега нататък винаги ще трябва да се съобразява с него. Опита се да обуе черните обувки с високи токове, направи няколко несигурни крачки и ги събу отново.

— Господи, ама че ужас! — Ако Молси забележеше, че накуцва, насила щеше да я принуди да се върне в леглото.

Сара огледа лицето си в огледалото, свали черните чорапи и кимна със задоволство. Онова, което не бе известно на Молси, нямаше и да я нарани. Пък и кой ли ще погледне към краката ѝ?

Преди да стигне до стълбите, чу познатите гласове и почти се отказа от намерението си. Айвидейл отново се беше развилняла. Това се случваше доста често, когато Джерико не беше наоколо. В

присъствието му ставаше толкова лепкаво сладникава, сякаш дъвчеше захарна тръстика.

— Някой ден ще стъпча тази жена и ще я изхвърля от дома си като отвратителен голям паяк — закани се Сара.

Тримата стояха в пространството между входната врата и стълбището. Джерико беше облечен в обичайните си черни дрехи. Рейф изглеждаше великолепно в новото си синьо палто. А що се отнасяше до Айвидейл, най-цветното у нея беше лицето ѝ. То беше яркочервено.

Боже мили, нещата наистина трябва да са доста напечени, щом тази лицемерка показваше истинското си лице пред двамата мъже. Сара изпита някакво странно задоволство.

Усмихна се весело и се спусна грациозно по стълбите. Дебелите килими поглъщаха шума от босите ѝ крака. Спря по средата, за да се наслади на възможността поне веднъж да гледа на света отгоре. След това си пое дълбоко дъх и каза бодро:

— Добро утро на всички.

Разговорът секна. Трите чифта очи се вдигнаха към нея. Погледът на Айвидейл помръкна, сякаш беше видяла нещо много неприятно. На Сара не ѝ бе необходимо да пита какво точно бе то.

Рейф беше в едно от своите дяволски настроения. Този човек обичаше да дразни хората, но то беше част от неговия неотразим чар.

Но усмивката ѝ бързо угасна, когато очите ѝ се спряха на Джерико. Той изглеждаше мрачен. Напоследък винаги изглеждаше така.

Освен при някои незабравими мигове.

Сара почти изгуби куража си под погледа на тези тъмни, непроницаеми очи. Изобщо не можеше да го разбере. Докато бе размишлявала, лежейки, бе стигнала до извода, че той е далеч по-неразгадаем, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Не обичаше да споделя. Под мрачната красива външност тя многократно бе забелязвала болка, тъга, дори несигурност и самота.

Но знаеше, както знаеше собственото си име, че до края на живота си той би отричал всичко това.

За него то беше слабост.

От погледа му разбра, че още ѝ се сърди. Усмивката ѝ отново се промени, но не слезе от лицето ѝ. Спомни си последния път, когато

бяхме заедно, искаше ѝ се да извика. *Ти дойде в стаята ми, докато се къпех, за един миг забрави, че ми се сърдиш и аз бях започнала да се надявам...*

Добре.

Без да обръща внимание на погледа на Айвидейл, който не се откъсваше от Джерико, Сара си придаде най-господарския вид, на който бе способна, и вдигна приветствено ръка.

— Рейф! Прекрасно е, че те виждам отново! Знаеш ли, твоите рози изтраяха почти седмица. Естер всеки ден подрязваше дръжките им, а сега Молси събира всяко паднало листенце!

Съвсем очевидно бе какво се е случило. Рейф бе дразнил Айвидейл, което не беше нищо ново. Той обичаше да я вбесява, при това винаги с голям успех.

Но какво ставаше с Джерико? Той не беше човек, който обичаше да се заяжда, нито пък да се наслаждава на неудобството на някой друг. Бе почти уверена, че той ревнува.

Айвидейл? От Рейф? Със сигурност не нея.

Това се случи, когато Рейф се обърна към нея и я запита дали не иска да му помогне да организира прием. Джерико изглеждаше готов за битка. В първия момент тя си помисли, че той просто не иска да се претоварва още при първото си излизане от стаята.

— Господи, никога не съм организираща приеми — засмя се Сара. — Майка ми го правеше понякога, но беше доста отдавна, а пък мащехата ми не е човек, който обича да се забавлява.

Въпреки че в думите ѝ нямаше зъл умисъл, тя си пожела да не ги бе изричала. Все пак горката жена съвсем наскоро бе изгубила единствения си син.

— Сара вече изчерпа запаса си от учтивост, Търнбайфил. Нали не си забравил, че днес за първи път става от леглото?

Уплашена, че Рейф може да се засегне от думите на Джерико, Сара се опита да заглади нещата, но с това само още повече ги влоши:

— О, но аз нямам нищо против. Наистина съм много отегчена.

— В такъв случай, мадам, смятам, че трябва да се заемете със задълженията си в собствената ви къща. Онези двете в кухнята непрекъснато се карат.

— Молси и Естер? О, но...

— Няма нищо, мила, аз ще се погрижа за това. — Айвидейл сложи успокоително ръка върху ръкава на Джерико. — Рико, това бедно дете изглежда наистина ужасно. На твое място бих го отпратила веднага обратно в леглото, докато се почувства достатъчно добре, за да се покаже пред хората. Честно казано, ако не се броят белезите от раните по лицето ѝ, то е безкръвно.

Разгневена от това, че бе лежала цяла седмица, Сара бе готова веднага да избухне. Отвори уста, за да хвърли в лицето ѝ някои истини, но точно в този момент ръката на Айвидейл се плъзна към едно увиснало копче на ризата на Джерико.

— Боже мой, ти имаш нужда от някого, който ще се грижи за теб, не мислиш ли? Цяло щастие е, че умея да си служа с конеца и иглата. Съмнявам се дали малката ни Сара някога е правила дори един бод, нали, миличка?

Сара отново отвори уста, за да ѝ каже, че често ѝ се е налагало да шие и владее това умение до съвършенство, което щеше да си бъде чиста лъжа, но забеляза как погледът на Джерико се плъзна по увисналото копче и веднага си спомни как съвсем неотдавна го беше разкопчавал. Стисна зъби, защото се уплаши, че може да се изпусне и да каже на другата жена какво може да направи с конеца и иглата. Вместо това, обърна се усмихната към Рейф:

— Направи ми списък с подробностите: колко гости смяташ да поканиш, тяхната възраст и интереси, дали искаш да се забавляват или не и колко прислуга ще наемеш. Смятам, че можем да обсъдим всичко заедно и да вземем решение.

След това вирна глава и си тръгна, преди да се почувства неудобно или да нарани някого. Очевидно все още не се бе възстановила толкова, колкото си мислеше.

Двамата мъже я наблюдаваха как се отдалечава към задната част на къщата. Както винаги, лицето на Джерико беше непроницаемо. Лицето на Рейф имаше изражение, което при друг човек би могло да мине за мъдро. Айвидейл стоеше неподвижно, докато Джерико не я отпрати, и тя си тръгна неохотно.

— Не ми ли беше споменал нещо за намерението си да построиш още една стая към къщата на управителя? На твое място, приятелю, не бих отлагал тази работа повече.

Джерико забеляза, че Сара е боса. Простичката ѝ рокля бе закопчана чак до брадата, косата ѝ бе пристегната на опашка, но не носеше обувки.

Няколко минути по-късно Джерико изпрати Рейф и се отправи към кабинета си, което беше единственото място в къщата, където не се допускаха жени. Сара можеше да почака. Наистина възнамеряваше да уреди нещата с нея, но в момента имаше много по-важни неща за решаване.

По негово нареждане тази сутрин се бе отбил дърводелецът, когото бяха наели за поправката на покривите, и двамата бяха обсъдили пристрояването на още една стая зад дома на управителя. Когато бе съобщил новината на Айвидейл с надеждата да я зарадва, жената се бе разфучала като дива котка. Но на какво се бе надявала тя? На собствен замък? А и Рейф бе пристигнал и бе долял още масло в огъня, с което само бе усложнил нещата.

И сякаш всичко това не беше достатъчно, ами тази сутрин бе получил писмо от свой познат, собственик на пет търговски кораба, който му предлагаше да поеме капитанската длъжност на единия от тях. Господи, беше толкова примамливо!

Като се разхождаше от единия до другия прозорец, той се взираше в многобройните акри плодородна земя, които поколения наред бяха спасявали от тресавищата. Какво знаеше за фермерството? Единственото нещо, от което разбираше, бе морето.

И все пак не можеше да отрече, че бе започнал да чувства повика на родната земя. Към земята, която, ако не се стопанисваше добре, щеше да се върне към първоначалния си вид. В крайна сметка тези поля носеха неговото име.

За беда обаче не само те носеха името му.

Съществуваше още Сара. Съпругата, за която се бе оженил набързо поради причина, която сега бе изгубила смисъла си. И най-лошото бе, че не успяваше да открие в женитбата си логиката, която му бе помагала да се справя с всички останали неща в живота.

Трябваше да се изправи лице в лице с нея и с лъжата, благодарение на която се бе омъжила за него. Ала онова същество, Молси, се навърташе около Сара като квачка около единственото си пиле.

Преди пет дни той бе взел твърдото решение да се изправи срещу нея само за да се отдалечи от онова, до което се бе озовал толкова близо. Бе имал късмета да успее да избяга с дрехите си, от което бе пострадало достойнството му.

Оттогава бе стигнал до няколко заключения. Ако Сара се бе омъжила за него само от страх за бъдещето си, но всичко останало, което му бе разказала, се окажеше истина, дълбоко в сърцето си той би ѝ простил.

Но ако му бе поставила капан само за да си намери съпруг, щеше да ѝ стегне багажа и да я изхвърли толкова бързо, че подметките ѝ щяха да запушат. Онази Мойер му бе подхвърлила идеята за анулиране на брака. Ала тази мисъл не му бе харесала. Нещо повече — беше го вбесила. Бе заплатил твърде висока цена, за да спаси името на Сара, за да си позволи сега да го опетни, независимо от това какво бе направила тя.

Истината, която правеше нещата още по-нелогични и сложни, бе, че той я харесваше. Без значение какво беше или не беше извършила, тя притежаваше воля, по-силна от тази на всички мъже, които бе познавал през живота си. Една обикновена жена, която имаше осигурен покрив над главата си, щеше да си мълчи и да понася последствията. Но не и неговата Сара. Тя беше прекалено горда.

Беше също много мила и — той беше уверен в това — много вярна. И към всичко това се прибавяше и желанието, което го изгаряше всеки път, когато си помислеше за онова, което се криеше под простичките ѝ, обикновени дрехи.

Анулиране.

Дали това имаше същите последици като развода? Не беше сигурен, тъй като не познаваше никой, който бе прибегвал към един от двата начина, за да възвърне свободата си. Във всеки случай, преди да вземе решение, трябваше да я накара да го изслуша. Така щеше да бъде честно. А никой не би могъл да обвини Джерико Джеферсън Уайлд, че е нечестен човек.

Взел това разумно решение, Джерико си наля от френското бренди, за да го отпразнува. Дори се замисли как би постъпил, ако все още беше капитан на собствения си кораб. Тогава щеше да реши, да обмисли всичко и едва тогава да пристъпи към действие. Винаги бе бил човек на реда.

— Но тогава как, по дяволите, се забърках в тази каша? — измърмори той. За беда с всеки изминал ден все повече се убеждаваше, че светът, в който живееше, съвсем не е подреден.

Погълна съдържанието на чашата, без да оцени качеството на питието, изруга и си наля още едно, едва потискайки желанието си да си стегне багажа и да се отправи към най-близкото пристанище.

След като категорично заяви, че вече е напълно здрава, Сара без повече отлагане се залови с домакинските си задължения. По време на едно кратко събиране при затишие на войната в кухнята бе решено, че Естер ще продължава да изпълнява задълженията си на икономка. Щяха да ѝ бъдат осигурени две помощнички и един мъж, който да поеме по-тежката работа.

Молси щеше да се разпорежда в кухнята с помощта на едно или две момичета. Сара мислено си отбеляза да поговори съвсем скоро с Джерико за необходимата помощ.

Големия Саймън не представляваше проблем. Мистър Мойер, с когото тепърва ѝ предстоеше да се запознае, бе упълномощен да надзирава полските работници, но тъй като старецът притежаваше някои особени умения и можеше да върши доста неща, тя реши да поговори с управителя в най-скоро време.

Но първо трябваше да се разбере с Джерико.

Искаше ѝ се да отлага колкото може повече.

След като се бе срещнала с Айвидейл, тя се бе признала за победена. Беше ли тази жена гостенка? Или бе прислужница? Или може би нещо друго? Беше ли се установила тук за постоянно?

Сара не бе сигурна дали иска да разбере истината, но този проблем трябваше да бъде разрешен. Бе възпитавана да уважава по-възрастните и цял живот го бе правила. С Норийн се бе провалила, а ето че сега и Айвидейл го правеше невъзможно. Сара не можеше да седи в присъствието на тази жена повече от две минути, без да се почувства непохватна, глупава или непривлекателна.

Човек можеше да си помисли, че прави това умишлено.

Докато тихо прекосяваше коридора, тя си шепнеше:

— Не оставяй за утре това, което можеш да свършиш днес. — Заклинанието не ѝ помагаше. Точно когато стигна до вратата, се сети, че е боса. Но ако изтичаше до стаята, за да се обуе, навярно изобщо нямаше да събере кураж да слезе отново.

Така че почука на вратата и я отвори, преди Джерико да успее да я отпрати, както правеше винаги с Естер, щом икономката предложеше да почисти кабинета му.

— Джерико, трябва да поговоря с теб. Би ли ми отделил няколко минути?

Обезпокоен точно докато наблюдаваше нивите, Джерико изгълта пиетието си. Още когато бе прекалено млад, за да си пусне брада, а вече бе поел командването на кораба си, бе открил, че този жест е много ефектен.

— Човек не може да се усамоти в собствената си къща! — изръмжа той. — Добре, не стой там. Влез и седни. Щом трябва, нека да поговорим.

Исусе Христе, тя беше забележителна! Дори облечена в тази мръсножълта рокля и с незаздравяло още лице, притежаваше някакво излъчване, което не подлежеше на описание. Екзотично, нарече го той, защото не може да намери по-подходяща дума. То имаше нещо общо с формата на очите ѝ, с цвета на кожата и с начина, по който светлината сякаш се процеждаше през нея.

— Тук, вътре? Но Естер ми каза...

— Естер ли се разпорежда тук?

— Не, но...

— В такъв случай влизай по-живо! — Посочи ѝ един стол и със задоволство забеляза как тя забързано се подчини.

Все още беше боса. Малката вещица! Беше по-безочлива и от британски адмирал!

— Давай, говори! Не разполагам с цял ден — сопна се той.

— Да, добре... Става дума за Естер — започна тя и замълча. — Имам предвид мисис Ренегар.

— Знам името на икономката си. — Не успя да потисне веселите пламъчета в очите си и тя ги долови. Той разбра, че бе усетила настроението му. Малкото хитро същество не пропускаше нищо! — Какво е направила пак? Кръстосала е шпага е онази твоя бойна кобила? Казвам ти веднъж завинаги, че Естер ще остане. Тя е тук още отпреди да се родя и доколкото зависи от мен, ще остане тук, докато заеме мястото си на хълма.

Хълмът, съобрази веднага Сара, беше семейното гробище. Веднага след пристигането си и тя бе отишла там, за да отдаде почит

на семейството. Джерико също ги бе посетил. Бе го забелязала от прозореца си да крачи натам, следван от ленивия Бриг.

— Е, още не се е стигнало чак до хълма — отвърна тя, чудейки се как да насочи разговора в желаната от нея насока. За момент ѝ се стори, че той малко поомекна.

— Права си. — Този път не бе сгрешила. Атмосферата се беше позатоплила.

Продължи бързо, преди да е успял да я прекъсне отново:

— И така — първо за Естер. Тя има нужда от помощ. Тази къща е прекалено голяма за една жена, без да се брои прането и готвенето. Бих желала да наема две жени, за да ѝ помагат, и едно момиче за Молси в кухнята. Молси е великолепна готвачка, а Естер не обича да готви.

Очакваше да ѝ възрази, но тъй като не го направи, премина към следващия въпрос:

— А сега за Големия Саймън...

— Можеш да го прескочиш. Той знае задълженията си и е напълно доволен от условията. Освен това трябва да си наясно, че аз наемам хора, а не ги купувам. Освободените негри и робите не се спогаждат много.

— О! Добре, съгласна съм. И така, както казах...

— Имаш нужда от помощ в кухнята. Това не е неразумно. Тя е доста голяма и през последната година за нея не са се грижили така, както трябва. Сестра ми не можеше да си го позволи. Наеми колкото работници искаш. Сигурно ще трябва да изпратим някого до Елизабет Сити за тази цел. Ще уредя нещата. Това ли е всичко?

— Не съвсем. — Сара събра всичкия си кураж. — А Айвидейл, Джерико... Колко време?...

Той се отдалечи от прозореца и Сара успя да огледа добре лицето му. То изглеждаше по-уморено и по-състарено от всякога.

— Остави Айвидейл на мен, ако обичаш.

Е, нямаше смисъл да спори. Това беше съвсем ясно.

— Свърши ли?

Сара кимна, след това премисли.

— Не, не съм свършила. Бих искала да ти благодаря за това, че ме измъкна от тресавището, когато паднах от файтона. — Прехапа долната си устна и след малко продължи: — Не си спомням дали вече

не съм ти благодарила. А също и за това, че толкова се грижеше за мен. Благодаря ти.

— Естер е възрастна жена. Не би могла да дежури край леглото ти непрекъснато.

— Не. Да. Искам да кажа, разбира се. — *Махай се оттук, преди да си станала за смях, Сара!*

— Това ли е всичко?

Не, не беше всичко. Искаше да го попита какво мисли за последния път, когато бе влязъл в стаята ѝ и едва не я бе любил. Какво бе онова? Нима беше само грешка?

— Предполагам — отвърна тя и стана. — Благодаря ти, че ми отдели от времето си. — Не посмя да добави „сър“. Мисълта да се държат така един към друг я плашеше. Беше се омъжила за него доброволно, а сега той се отнасяше към нея като към улична котка.

— Седни, Сара. Ти ми каза каквото искаше. Сега е мой ред.

Сара замръзна на половината път до вратата. Вдигна глава, сякаш искаше да задържи върху нея някаква невидима корона.

— Мога да изчакам, ако не е спешно. Сигурно имаш да вършиш още много неща...

— Седни! — заповяда той и тя веднага се подчини.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Най-после щеше да разбере всичко. Из съзнанието ѝ преминаваха хиляди причини, които биха могли да предизвикат гнева на Джерико. Но над всички се налагаше една. Той никога не бе имал намерение да се връща у дома. В случай че не бъде убит в дуела — което едва му се бе разминало, — той бе планирал да се върне в морето и при онези жени, които посрещаха всеки кораб, пристигащ в пристанището. А тя трябваше само да поддържа дома му в ред.

Беше слушала за тези жени. Всяка почтена дама, живееща на разстояние стотина мили от пристанището, знаеше за тях и за онова, което правеха мъжете, прекарвали в морето седмици, а понякога дори месеци наред.

Но първо трябваше да се убеди, че се е настанила добре. След това едно нещо бе довело до редица други и ето ти сега, обвързани от задължението, поето така прибързано в хотел „На половината път към дома“.

— Защо го направи? — настойчиво запитва той.

Озадачена, тя повтори въпроса:

— Защо го направих?

— Толкова ли много искаше да си намериш съпруг?

Но за какво говореше той? За Арчибалд?

— Обясних ти защо съм избягала. И че Арчи...

Джерико я прекъсна с рязък, нетърпелив жест.

— Защо ме излъга?

Стиснала ръце в скута си, Сара се опитваше да проумее за каква лъжа говореше той. Доколкото ѝ бе известно, бе му разказала самата истина. Не че не би могла да излъже, ако обстоятелствата налагаха, но в този случай просто не бе необходимо да го прави. Сведе поглед към ботушите му на лъскавия дъбов под. Мачкаше полата си с ръка и се мъчеше да си припомни какво от казаното от нея би могло да предизвика гнева му.

— Е? Или ще ми кажеш, че доктор Уитърс е сгрешил? Това вече беше абсурдно.

— Да е сгрешил за какво? Той каза, че ще оздравея и аз наистина се оправих. Здрава съм и мога да поема задълженията си вкъщи. Ако се оплакваш, че изгубих близо седмица, то трябва да ми имаш доверие...

— Да ти имам доверие?

По-озадачена от всякога, Сара се питаше дали той не бе ударил главата си, когато Тайтърс го бе ранил. Това бе единственото обяснение за бурята, която се надигаше в тъмните му дълбоки очи.

— За бога, Джерико, цяла седмица вече се мръщиш и сумтиш. Ако съм направила нещо, с което съм те обидила, защо просто не ми го кажеш, за да се опитам да поправам нещата?

Той застана толкова близо до нея, че почти докосна пръстите на краката ѝ. Тя ги сви под стола и го погледна с открито лице. За цял живот се бе наситила на намеци и недомлъвки.

— Добре, ти се ожени много прибързано и сега се разкайваш! — възкликна тя. — Но моя ли е вината за това?

Никога не бе била агресивна, но сега ѝ се искаше да запрати по него първото тежко нещо, което ѝ попаднеше подръка.

За нещастие наоколо нямаше нищо подходящо.

— Какво?

— Разкайваш се! Съжаляваш! Наречи го както искаш. Съжалявам, ако не си получил онова, което си очаквал, но ако си спомняш, аз не съм ти обещавала нищо друго, освен... — Задъха се, но продължи: — ... да те уважавам, да ти се подчинявам и да се грижа за дома ти.

Гъстите вежди се присвиха и почти закриха очите му, но тя нямаше намерение да му позволи да я прекъсне.

— Когато се ожени за мен, ти вече знаеше, че не съм красавица, така че сега не можеш да твърдиш, че си измамен в това отношение. Казах ти, че съм разумна и наистина съм такава, само че не съм свикнала да се излежавам цяла седмица. Освен това съществува и Айвидейл...

Той стисна устни. Не бе имала намерение да споменава нещо за Айвидейл, но тази жена беше като трън в петата ѝ.

— Да? Какво за Айвидейл? — Джерико се бе облегнал на камината и си играеше с един свещник върху поставката ѝ. Лицето му беше в сянка и не можеше да го види ясно, но инстинктивно усети, че съпругът ѝ изпитва някакво задоволство.

Защо ли, за бога, се чувстваше толкова доволен?

— Айвидейл? Ами тя... След като вече наехме чистачка, смятам, че нямаме нужда от нея. Това е. Ако питаш мен, тя от всичко най-малко се занимаваше с чистене.

— Не си спомням да съм те питал, но Айвидейл не е тук, за да чисти.

— Така ли? А за какво тогава? Не, не ми отговаряй. Не искам да знам.

Сара изправи рамене и съжали, че изобщо бе повдигнала този въпрос. Искаше ѝ се изобщо да не бе идвала в Уайлд Оукс. И никога да не се бе срещала с Джерико Уайлд.

Не, не искаше това. Независимо по каква причина съдбата бе пресякла пътищата им, тя не съжаляваше за нито един миг оттогава насам.

— Е, добре. Можеш да продължаваш в този дух и да си построиш любовното гнезденце. Не ме интересува какво правите двамата, стига да не се налага да налитам на нея всеки път, когато се обърна. — За да подсили думите си, тя вирна брадичка, което беше голяма грешка, защото тона ѝ даде възможност да види лицето му и...

И той се смееше!

Сара скочи на крака. За беда обаче настъпи подгъва на роклята си, залитна и щеше да падне по очи, ако Джерико не се бе пресегнал мигновено и не я бе уловил за раменете.

Продължаваше да се смее, но когато тя понечи да се отдръпне от него, смехът му заглъхна.

— Сара — каза той и ръцете му я обгърнаха по-плътено. — Защо ме излъга? Щях да се оженя за теб при всички случаи, тъй като и аз бях толкова отговорен за съсипаната ти репутация, колкото и Рикетс.

Тя вече имаше проблеми с дишането и с говора.

— Из-лъгала с-съм те? Но нали ти обясних всичко. Никога не лъжа, освен ако не се налага да пощадя чувствата на някого. Но в този случай не съм лъгала, защото наистина не знаех за жена му. В противен случай никога не бих...

— Ти ми каза, че си бременна. Доктор Уитърс твърди, че това е невъзможно.

— Е, значи всичко е наред. Няма да се наложи да даваш името си на детето на Арчибалд, а пък аз няма да надобелея като балон, което със сигурност щеше да ми попречи да си гледам работата.

Пръстите му се забиха в нежната плът и ѝ причиниха болка. Когато започна да я разтърсва, тя понечи да го ритне и изстена, защото босите ѝ пръсти се удариха в кожените ботуши.

— Престани! — запротестира Сара. — Известно е, че ти си по-силният от двамата, така че не се налага да го доказваш. Това, че си мой законен съпруг, не ти дава правото да се отнасяш с мен като е...

— Като с лъжлива малка кучка! А как един мъж трябва да се отнася с жената, която го е примамила да се ожени за нея с твърдението, че е била в леглото с мъж и носи детето му? — Очите му бяха пълни с укор, но ръцете разхлабиха хватката си.

— Откъде бих могла да знам, че не съм заченала? Както ти е известно, това би могло да се случи. Точно сега можеше да си изправен пред необходимостта да се грижиш за неколцина дребни Рикетсчета и нямаше да можеш да обвиниш никого, освен себе си.

Джерико бавно, с недоверие поклати глава.

— Ще си направиш ли труда да ми обясниш мотивите си?

Сара отчаяно се опитваше да измисли някакъв хаплив отговор, но нищо не ѝ идваше наум. Никога не бе използвала остроумието си по този начин.

— Не — прошепна тя.

— И аз така си помислих. Мадам, ако изобщо забременееш, то, кълна се, ще бъде с моето дете.

Тя преглътна с усилие и се загледа в копчето на ризата му. То все още висеше. Беше убедена, че дрехата е била прана след онзи незабравим ден, но очите на Естер вече не бяха толкова силни. Дори да липсваха всички копчета, едва ли би забелязала.

Дали пък нямаше предвид, че да спи с него беше едно от задълженията ѝ като съпруга?

От една страна, това я плашеше. Но пък, от друга, този човек, който доскоро ѝ бе съвсем непознат, я изпълваше с трепетно очакване.

Насилвайки се да изглежда спокойна, тя каза:

— Е, поне най-болезнената част мина.

— Моля? — Той се облегна на библиотеката и плъзна ръце по раменете ѝ, притискайки я опасно силно към слабините си.

Сара едва не се задуши. Усети, че лицето ѝ пламна, но успя някак си да запази хладнокръвие. В края на краищата вече не беше неопитно момиче.

— Може би нямаш представа за това — започна тя, — но когато жените... Ами по-различно е. Или така поне мисля. Може би и мъжете първия път усещат болка. С теб беше ли така?

Сега беше негов ред да се изчерви.

— Сара, майка ти някога... Хммм... Обяснявала ли ти е тези неща?

— Имаш предвид за мъжа и жената?

Той кимна мълчаливо.

— Бях само на единадесет години, когато тя почина, а дълго време беше болна, така че естествено не сме говорили за... такива неща. Когато пораснах, там вече беше Норийн. С нея никога не сме говорили за нищо, но аз имам приятелка, която се омъжи в Илиной. Тя ми писа за тези неща. — Облекчена, че отново има контрол над положението, Сара запита меко: — Ти сигурно си го правил много пъти, нали? Достатъчно си възрастен за това, а пък и аз зная как стоят нещата с моряците.

— Така ли?

— И не само с моряците. Чувала съм, че повечето мъже си имат любовници. И тъй като сега търсиш къде да настаниш Айвидейл...

— Това ли наистина искам да направя?

— Ами да. Нали сам го каза.

За момент той изглеждаше така, сякаш се бе задавил е нещо.

— Остави Айвидейл на мен, ако обичаш.

— Точно това се опитвам да кажа — търпеливо обясни Сара. — Аз вече не съм дете, Джерико. Знам как се правят тези неща. Ти сигурно искаш да имаш наследник, което е съвсем естествено, но това е мое задължение. Исках само да знаеш, че разбирам...

— Да? Какво си мислиш, че разбираш, Сара?

— Ами, след като вие с Айвидейл... но смятах, че трябва първо ние двамата...

— Трябва да се погрижа първо за наследници от теб, това ли се опитваш да ми кажеш? И след това мога да си имам толкова

любовници, колкото мога да задоволя?

Да задоволя. Изразът предизвика взрив от емоции, повечето от които Сара не можеше да разбере. Но онова, което разбираше, бе, че след като веднъж бе дала дума, трябваше да я удържи. Когато една жена няма нищо друго, освен гордостта си, нейната честна дума бе за нея всичко.

— В такъв случай можем да смятаме, че сме се разбрали по този въпрос — каза Джерико и преди тя да има време да разбере какво имаше предвид, той вече я носеше към вратата.

Сара сграбчи с ръце касата на вратата и се опита да го спре.

— Сега?

— А защо не?

— Ами защото още не се е стъмнило.

— От сигурен източник знам, че наследници могат да се правят по всяко време на денонощието.

— Да, но... Какво ще стане с вечерята? Трябва да поговоря с Молси за храната, която най-много обичаш.

— В това отношение никак не е трудно да ми се угоди.

— Така ли?

Тя му хвърли пълен с отчаяние поглед и Джерико бе готов да отстъпи. Жената или бе шокиращо невежа, или продължаваше да го мами. За нищо на света не можеше да проумее какво си мислеше, че ще спечели с това, че се прави на толкова опитна. Той можеше да открие истината веднага щом успееше да свали тази широка рокля и да вдигне краката ѝ.

Значи я беше боляло, така ли? Нямахше представа какво бе успял да ѝ направи Рикетс, но със сигурност знаеше какво не бе направил.

— Естер! — извика Сара, докато той забързано я дърпаше през коридора.

— Няма значение, Естер! — каза Джерико, когато икономката надникна през вратата на салона. — Двамата със Сара имаме да свършим една работа. След това веднага ще слезем долу.

— Защо трябваше да казваш това? — яростно прошепна Сара. — Сега всички ще разберат какво правим!

— Да не би да предпочиташ да го направим пред публика?

— Джерико, за бога!

— Естер ще намери начин да задържи останалите двама долу — дори ако ѝ се наложи да ги върже за печката.

Сара отпусна рамене и въздъхна. Вдигна поли и затича боса нагоре по стълбата, следвана плътно от Джерико, който бе вперил поглед в равномерно движещите се бедра и жадно вдишваше аромата на цитруси и подправки, който сякаш я следваше навсякъде.

Ентусиазмът му растеше. Най-после щеше да се люби с нея. Отначало по стандартния, общоприет начин. Поне първите няколко пъти. Веднага щом я накараше да забрави какво бе правила с Рикетс, щеше да ѝ предложи да опитат някои по-вълнуващи пози. Бе научил как да задоволи една жена от онези, за които удоволствието беше професия.

Сара очевидно нямаше представа как да достави удоволствие на един мъж, което правеше още по-любопитен факта, че така силно го привличаше. Без да прави каквито и да било опити да бъде съблазнителна, тя стъкми огъня, затвори завесите, след това се наведе над леглото и грижливо отметна завивките, сякаш беше най-обикновена прислужница, а не жена, която за първи път ще се люби със съпруга си.

Развеселен, но и е растяща възбуда, Джерико се облегна на вратата, за да я наблюдава как се движи из стаята, как проверява дали каната е пълна е вода. Вдигна едно одеяло и го разгъна. Точно смяташе да ѝ каже, че няма да има нужда от него, защото и бездруго ще ѝ стане горещо, когато видя, че тя покрива с него огледалото.

Отдръпна се от вратата и запита:

— Защо правиш това?

— С одеялото ли? — Лицето ѝ пламна. Дори на слабата светлина можеше да се забележи неудобството ѝ. — О, ами моята приятелка... от Илиной... Нали си спомняш, че ти говорих за нея? — Той кимна и се запита каква ли още глупост му предстои да чуе. — Тя чела в една книга за... ами за онези домове... ти знаеш кои... в Лондон. Сигурно няма да повярваш, но имало един, в който леглата били оградени от всички страни с огледала. Можеш ли да си представиш нещо по-срамно?

Джерико беше вече убеден, че жена му се нуждае от опитна ръка, която да я отърве от шокиращото невежество и от невярната информация, пристигнала от Илиной.

— Сара, ела тук! — прошепна той с глас, нетърпящ възражение. Тя се приближи покорно и застана пред него, все още закопчана чак до брадичката и с ръце, покрити до китките. — Сама ли ще се съблечеш или искаш аз да го направя?

— Да се съблека? — Вдигна към него пламналото си лице и той ѝ намигна, за да я окуражи. — Сигурен ли си, че искаш да го направим точно сега? Искам да кажа, че винаги бихме могли... Можем да отидем да се разходим или нещо друго. При това слънце навън сигурно е доста топло...

— Сара?

— Да?

— Бъди така добра да замълчиш. Сега се обърни и ми позволи да те разкопчея. След това, ако искаш, можеш да направиш същото с мен.

Никога преди не си бе давал сметка колко е неопитен е жените. Или поне с почтените жени. През целия си живот на възрастен човек бе живял сред мъже. Неговият опит се изчерпваше с това, че в такива ситуации мъжът просто правеше избора си, плащаше, след това отиваше с жената до стаята, където природата си взимаше своето, без в това да бъдат влагани никакви чувства.

Жените, с които бе имал работа, разбираха от занаята си. Обикновено носеха само няколко дантелени дрехи, които лесно можеха да бъдат свалени. Когато се налагаше да разсъбличат мъжа, пръстите им бяха сръчни и опитни.

С тежка въздишка, която издаваше колко много се страхува от онова, което ѝ предстоеше, Сара се обърна с гръб към него. Джерико беше непохватен, но и копчетата бяха много дребни. Като се мръщеше, бавно разголи гърба ѝ и с всеки сантиметър гола кожа си припомняше как бе изглеждала тя, когато я бе отнесъл на ръце по стълбите и я бе положил в леглото.

Деликатни. Нямаше друга дума, с която да опише раменете ѝ. Тя му напомняше за онези инкрустирани нефрити, които някога бе виждал в Китай — нежни като дантела, но изумително здрави.

Ухаеше много приятно. Когато се наведе и зарови лице във врата ѝ, усети как бричовите му болезнено се впиват в слабините. *Спокойно, капитане, не бива да я плашиш...*

С разтреперани пръсти най-после успя да откопчее и последното копче и смъкна роклята през раменете. Ръцете ѝ се притиснаха да

задържат предницата към гърдите, въпреки че беше все още с гръб към него.

Джерико погледна към огледалото в другия край на стаята. Представи си как би изглеждала съвсем гола. Почти я бе видял така през онази нощ, когато я бе отнесъл на ръце вкъщи и Естер бе свалила мръсната мокра рокля.

Господи, никога през живота си не се бе плашил така. Едва не бе умрял, когато я бе видял легнала по лице в тресавище то. Дори след като я бе отнесъл в къщата, уверен, че все още е жива, не бе могъл да се отдели от нея. Цяла нощ и цял ден бе докосвал ръката ѝ, за да провери дали е още топла, и бе наблюдавал бавното повдигане и отпускане на гърдите ѝ, търсейки доказателство, че все още е жива.

Искаше да ѝ каже колко му е скъпа, защото — въпреки всичко, което бе сторила — това беше самата истина. С всичките си чудатости, с цялата си упоритост и странни схващания, тя бе успяла да влезе под кожата му. Понякога му се искаше да бе имал повече време, за да се научи как трябва да разговаря с жените. Наистина да разговаря с тях, но не за това колко сръчно е поднесла храната или колко взема за услугите си.

С нежно шумолене роклята се плъзна по бедрата и се свлече около краката ѝ. Чудеше се дали първо да разкопчае корсета, или да разплете плитката ѝ.

Тя стоеше, неподвижна като статуя. За какво ли мислеше? Дали се страхуваше от онова, което той щеше да направи с нея? Искаше да ѝ каже да не се бои, но може би тя наистина имаше причина за това. Никога не беше отнемал девствеността на някоя жена. Беше чувал да се говори за това, но не смяташе, че е способен да причини такава болка на някоя жена. Знаеше също, че за други жени актът не беше по-болезнен от ухапване от комар.

Надяваше се, че Сара е от втория тип, защото в противен случай никога нямаше да успее да го направи. Всичко би свършило в мига, в който тя покаже, че усеща болка. Беше уверен в това. Тя разплете косата си. Все още стоеше с гръб към него, без да смее да го погледне в очите.

Ръцете му трепереха, дланите му бяха изпотени. Изтри ги в бричовите и се зае с копчетата на фустата. Тогава тя се изправи пред него само по корсет и дълги дантелени гащи, е тънката долна риза,

която едва покриваше раменете. Косата ѝ се стелеше по гърба като водопад от кафява коприна.

Джерико усети, че трепери като лист. Ако продължаваше така, нищо чудно да свърши още преди да започнат.

— Искаш ли... Искаш ли да ти помогна с копчетата? — запита го тя е едва доловим глас.

— Не... Не, благодаря ти. Върви в леглото, Сара.

Тя погледна през рамото си точно в мига, в който той затвори очи. Имаше вид на човек, който изпитва силна болка, но тихо ругаеше.

Или поне забеляза устните му да се движат и долови една дума, която беше чувала само веднъж през живота си, когато момчето, което бе помагало на Саймън, бе изпуснало брадвата и бе отсякло върха на ботуша си.

Покорно тръгна към леглото, но преди да бе направила и две крачки, Джерико я улови и я притисна към себе си. Устните му намериха нейните в една нежна целувка и само за секунда от главата ѝ се изпари всяка трезва мисъл.

Езикът му изучаваше устата ѝ. Той имаше вкус на бренди и на нещо още по-опияняващо. Нещо тъмно, тайнствено и съблазнително.

Много бавно я пусна на пода. Тя се облегна на него и усети сковаността на тялото си.

— О, Сара, бих искал да не ти причинявам болка, но...

Тя вече изпитваше болка, която ѝ беше позната, защото се връщаше всеки път, когато той я докосваше. Нещо средно между болка и сладостно удоволствие. Нещо между глада и преситеността, което беше абсурдно. Искаше ѝ се да се потърка в нещо, както котка в крака на масата. Но в Джерико, а не в някаква мебел. И тъй като вече бе изгубила всякакъв контрол върху действията си, тя направи точно това.

С помощта на устните, езика и ръцете си той продължаваше да я отдалечава все повече и повече от земята и да я води към някакъв нов, непознат и вълнуващ свят. Притисната до него, извиваше тялото си и усещаше как неговото все повече се сковава.

— Господи!

— Сара, не мога да чакам... — изстена той.

— Искам... Моля те! — Не знаеше какво точно иска, но беше сигурна, че Джерико и само Джерико може да ѝ го даде, а ако не го направи, тя щеше да умре.

— Нека да... — Той се отдръпна и започна да дърпа дрехите си. На всички страни се разхвърчаха копчета, но нито единият от двамата не обърна внимание.

Сара се зае да разкопчава панталона му и смътно си припомни, че бе правила това и преди. Разбърза се инстинктивно, страхувайки се, че някой може да дойде и да им попречи.

— Как се?...

— Така — прекъсна я той и постави ръката ѝ върху предната част на панталона.

Сграбчвайки вълнения шевиот с ръка, тя го смъкна от слабините му. Кокалчетата на пръстите ѝ се допряха до пламналата, втвърдена плът, оградена с гъсти косми, и тя се наведе, за да погледне онова, което бе открила.

Боже господи!

— Не ме гледай! — прошепна той.

— Но аз искам да те гледам. Искам...

— Аз също. Любов моя, аз също!

Двамата изведнъж се оказаха голи и обзети от свян, какъвто не бяха изпитвали преди. Това продължи само няколко секунди, но бе достатъчно за Сара да си помисли: Няма да стане. Трябва да има някакъв друг начин да се...

Мислите на Джерико бяха по-различни. Тя е прекалено миниатюрна. Господи, наистина е най-красивото нещо на света, но е прекалено мъничка. Там, вътре в нея, няма да има място за мен!

— Мила, не искам да ти причинявам болка... Никога не бих го направил... — Гласът му беше напрегнат, дрезгав и изпълнен е копнеж.

— Не ме е страх. И сега ме боли. Направи нещо! Накарай това чувство да изчезне. Моля те, Рико!

Можеше да направи това за нея. Можеше да задоволи копнежа, който я изгаряше. Беше изненадан, че тя изпитва подобно чувство, защото за всички други жени, с които бе спал, това беше само част от представлението. Част от онова, за което мъжът плащаше: преструвката, че и тя, наета само за час, изпитва същата страст, както жадният за сексуално облекчение клиент.

Простата логика му доказваше, че това не е така. През годините няколко жени го бяха учили как да ги задоволява, но времето струваше

пари, а той се съмняваше, че някоя от тях би заменила златото за удоволствието.

— Цялата трепериш — прошепна той.

— Ти също.

Ние сме чудесна двойка, помисли си Джерико. Вдигна я леко в прегръдките си и каза:

— Не се плаши, Сара. Ще те сложа в леглото, а след това ще направя... Всъщност няма точно... — Господи, как можеше да обясни подобно нещо на една толкова невинна жена, без да се изрази вулгарно?

Той не беше покварен. Искаше само да ѝ достави удоволствие. Искаше да направи това, което предстоеше, за нея красиво. Искаше да ѝ покаже колко много означава за него.

Но как би могъл да ѝ го обясни? Как да намери най-подходящите думи? Господи, та той беше само един недоद्याлан моряк!

— Сара, опитвам се да ти обясня, че има начини... — Положи я на леглото и изруга наум. — Няма да ни отнеме много време. Ще се опитам да облекча болката ти, а после ще те оставя сама да решиш, обещавам ти.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отначало се чуваше само тежко дишане и тихи въздишки.

— Това ли е начинът? — започна Сара, но устните и ръцете на Джерико я накараха да се задъха. Едва сега осъзна колко малко знае. Тя беше интелигентна и разумна. Как можеше да не знае? Всяка жена трябваше да бъде наясно с тези неща, защото как иначе щяха да се появяват бебетата?

— Един от начините — отговори той е дълбок и суров глас. Обсипваше гърдите ѝ с целувки и усещаше как плътта се втвърдява под устните му.

Част от него искаше да разбере какво точно ѝ беше направил Рикетс, защото очевидно ѝ бе направил нещо. Той обличаше дрехите си, когато законната му съпруга бе пристигнала, за да го отведе.

— Сара, кажи ми какво искаш — прошепна Джерико.

Тя го погледна безпомощно и отвърна:

— Но аз мислех, че ти знаеш.

Около него се носеше ароматът на тялото ѝ. Той бе застанал на колене до леглото, макар че хиляди пъти би предпочел да бъде в него, върху нея или под нея, между разтворените ѝ бедра.

Но всичко това можеше да почака. Беше ѝ обещал, че ще ѝ достави удоволствие, без да ѝ причинява болка, без да я отвращава. Без да повтаря всички перверзни, които бе правил Рикетс. Освен ако те не ѝ бяха харесали.

Не беше прието да се говори за такива неща. Дори за мъж е неговия ограничен опит това беше ясно. И все пак в него надигаше глава червеят на любопитството и непрекъснато глождеше мозъка му.

— Целуваше ли те тук? — запита и засмука втвърденото зърно.

Тялото ѝ сякаш се надигна от леглото и тя бързо поклати глава.

— Не е правил това, но непрекъснато се ровеше в пазвата ми.

— Тогава ли те заболя?

— Не. Всъщност не. — Лежеше сковано, с плътно стиснати едно към друго бедра и мачкаше чаршафите с ръце. — Нощницата ми се бе

омотала около гърдите и той не можеше да ме нарани.

Значи той дори не я бе съблякъл. Стар глупак!

— Къде точно те нарани, Сара? Ако ми кажеш, ще се опитам да не го правя... — Никога през живота си не се бе чувствал толкова непохватен. Тя бе толкова мъничка, толкова уязвима! Самата мисъл, че някой си бе позволил волности е нея, го вбесяваше. А това, че самият той се канеше да направи същото, го притесняваше още повече. — Ти си моя съпруга, Сара — напомни той на себе си и на нея.

— Знам. — Взираше се в тавана, сякаш се срамуваше да го погледне. — Щом толкова искаш да знаеш, в пръстите ми.

Пръстите?

— Как така в пръстите?

— Разбираш ли, коленете на Арчибалд... Неговите колене и нейните пръсти?

Исусе Христе, струваше му се, че слуша някоя монахиня, токущо напуснала светата обител.

— Съжалявам, Сара. Това не беше моя работа. Искях само да бъда сигурен, че няма да те нараня по същия начин и да те отвратя от... от това. — Знаеше, че не би могъл да използва пред нея грубия език, с който бе свикнал на кораба, щом се заговореше по този въпрос.

— Да, сигурно не би го направил. Имам предвид, че ти дори не си до мен в леглото, нали? Сигурна съм, че Арчибалд нямаше намерение да ме нарани. Но леглото не беше много широко, а той непрекъснато се въртеше насам-натам... Мисля, че беше прекалил е пиенето. Нощницата ми се беше омотала и когато му предложих да се отместя, за да му направя място, коляното му затисна пръстите ми и... и доста ме заболя. — Тя все още се взираше в тавана, но брадичката ѝ беше вирната, сякаш искаше да каже: „Ако искаш, присмей ми се!“

Ала вместо да се разсмее, Джерико облегна чело върху завивките. И последната част от загадката му се бе разкрила. Беше се оженил за идиотка. За глупава малка наивница, която вярваше, че бебетата идват от притиснати пръсти. Не беше го излъгала. Въпреки че беше престъпно невежа, поне не го бе излъгала.

В следващия миг усети, че тя гали косите му. Замръзна. Членът му, който се беше отпуснал по време на обяснението, започна да се втвърдява отново. Пръстите ѝ се движеха предпазливо, сякаш не бе сигурна, че малката волност, която си бе позволила, ще му хареса.

Господи, наистина му харесваше! Мисълта, че тя желае да го докосва, го разтърси. Предстоеше му да я учи на много неща, но изведнъж разбра, че понякога да обучаващ абсолютно начинаещ можеше да се окаже и неочаквано лесна задача.

Седна на леглото и взе ръката ѝ в своята. Започна да гали пръстите ѝ един по един.

— Сара, сега ще легна до теб. Правил съм това и преди, ако си спомняш. Тогава не те нараних, нали?

— Не — замислено отвърна тя. — И този път никой няма да стреля по нас.

Много предпазливо той се настани до нея и се обърна така, че кракът му да докосва нейния. Кожата ѝ беше гладка като коприна. Той беше много окосмен. Това беше една от разликите помежду им, която го вълнуваше невъобразимо.

Като се увери, че може да говори спокойно, той каза:

— Ако се приближиш малко, ще можеш да сложиш главата си на рамото ми.

— Мммм — измърка тя и се приближи.

Джерико се насилваше да бъде търпелив и да премисли всичко, преди да предприеме следващото действие. Но това не му се удаваше лесно. Слабините му отново се бяха напрегнали и се притискаха плътно към дюшека. Това го караше да се радва, че не ѝ бе разкрил всичко наведнъж, защото му бе прекалено приятно, за да рискува да я уплаши.

Трябваше да я целува. Един мъж никога не бърка, когато целува жената. Надигна се на лакът и целуна устните, след това очите и слепоочията ѝ. Позволи си да плъзне уста към малката вдлъбнатина на шията ѝ.

Докосна я с език и се наслади на соления вкус на кожата ѝ, което го накара само да закопнее за още. Окуражен от ускорения ѝ пулс, плъзна длан надолу по корема ѝ, като я разтвори така, че пръстите да докосват малките меки къдрици между бедрата ѝ. Ръката му беше голяма. Но проблемът беше, че и някои други части на тялото му също бяха големи. Беше се заклел, че няма да я нарани, но все пак...

— Сара, можеш ли да разтвориш краката си?

Тя понечи да заговори, но се отказа. Започна да изпълнява молбата му, но внезапно притисна краката си плътно един към друг.

Той дочу как дъхът ѝ излиза със свистене между зъбите и изпита вълна на задоволство, защото разбра, че и тя изпитва същото вълнение.

Миризмата на възбудени тела се смесваше с аромата на косите ѝ, на кожата, с неговия собствен аромат и това го зашеметяваше.

Търпение, повтаряше си отново и отново. Вече беше съвсем близо. А сега — бавно...

Плъзна ръка между стиснатите бедра.

— Хайде сега — прошепна, за да я успокои, докато продължаваше да я изучава. Очите ѝ бяха затворени, сякаш искаше да прикрие някакво чувство, и той внезапно изпита съжаление към всяка девствена девойка, която поемаше това пътуване без компас и без опит.

Един Господ знаеше какво ѝ бе разправила онази нейна приятелка от Илиной, но то със сигурност не я бе подготвило за простата истина. Рикетс изобщо не се броеше. Старият глупак сигурно дори не бе успял да протегне ръце към най-интимното ѝ място.

Тя бе мъничка и топла и тялото ѝ беше готово, въпреки че тя дори не го осъзнаваше. Намери мястото на удоволствието и започна да гали пламналата плът около него, като се стараеше да не го докосва, независимо че то упорито настояваше да му бъде обърнато внимание.

Влезе в нея само с единия си пръст и усети уплахата ѝ като своя собствена. Спокойно, момче... Пригответи я бавно и след това я обладай...

Бавно се наведе над нея, остави я да почувства тежестта на тялото му и се настани отгоре ѝ. Това му беше познато, защото го беше правил много пъти през изминалите години.

Но това тук беше Сара. Неговата собствена съпруга, а не едно от онези тела, които можеха да бъдат купени евтино, да бъдат използвани и забравени веднага след това.

Сара започна да се задъхва. Отблъсна назад раменете му, като в същото време притисна тялото му между краката си. Джерико разбра движението като защитна реакция, която имаше за цел да му попречи да влезе в нея. Това едва не го доведе до края. Тя започна да се извива под него и той проникна в нея. Отначало внимателно, само за да я накара да остане неподвижна. Едва бе усетил топлината ѝ, когато чувствителният връх на члена му докосна девствената ципа. Затвори очи и прошепна някакво обещание, борейки се е изкушението да я разкъса рязко.

Ти обеща, повтаряше си той. Закле се, че няма да я нараниш.

Сърцето му биеше толкова силно, че би могло да разтърси цялото легло. Насили се да се въздържи така цяла кратка вечност с надеждата, че няма да се изложи, като свърши прекалено бързо.

Тогава Сара буквално взе нещата в свои ръце. Той не можа да разбере дали искаше да му помогне, или да му попречи да влезе по-дълбоко в нея, но тя плъзна ръка между допрените им тела и докосна с пръсти члена му. Това го накара да изгуби и последната си трезва мисъл. С див вик нахлу в нея, влизаше все по-дълбоко и по-дълбоко, все по-бързо и по-бързо, забравил всичко друго, освен желанието за незабавно облекчение.

Краят беше невъобразим. Още от първия миг бе усетил, че го обзема опиянение. Искрящо. Пулсиращо като северното сияние. Най-сетне избухна в него и го заля със следващи една след друга горещи вълни.

Поемайки си дълбоко дъх, той се привдигна на ръце. Постепенно започна да забелязва онова, което го заобикаляше. Жената под себе си, почти смазана от тежестта на преситеното му тяло, потта, която обливаше и двамата, очите ѝ, които го гледаха така, сякаш го виждаха за първи път.

— Това... Това ли беше? — най-сетне запита тя и гласът ѝ се смеси е тежкото му дишане.

Джерико изруга. Притисна я силно и се обърна на една страна. Все още беше в нея и отново усети възбуда, но знаеше, че тя не е готова да започне отначало.

Може би никога вече няма да бъде, като се имат предвид обстоятелствата.

Съвестта му го караше да ѝ се извини, но не можеше да намери подходящите думи.

— Предполагам — каза, което не беше нито извинение, нито обяснение, но беше единственото, което му дойде наум.

— Добре — отвърна тя и тази единствена дума отнесе онова, което беше останало от душата ѝ.

Сара не знаеше дали трябва да се чувства горда или обидена. Това значи е истинският акт, мислеше си тя. Кери бе напълно права за болката, но не бе споменала нищо за всички останали чувства. За

усещането да бъдеш част от друго човешко същество, да бъдеш свързана с него, без това да има нещо общо с тялото.

Беше фантастично. Сара не бе човек, който се отдава на фантазии. През целия си живот се бе гордяла със здравия си разум, но дори да имаше нещо разумно в това да не се отделяш от мъжкото тяло, докато мъжът прави с теб неща, които не можеха да бъдат нито описани, нито разбрани, дори да имаше нещо разумно в това да искаш той да го прави отново и отново, то тя не можеше да го намери.

Така че се сви в прегръдките му и се унесе в сън с чувството, че е в безопасност, затоплена и желана.

С чувството, че е желана. А това беше следващото най-хубаво нещо след това да бъдеш обичана... нали?

Джерико цепеше дърва. Не го биваше особено за тази работа, която не влизаше в задълженията на един моряк. Но беше тежък физически труд, а той се нуждаеше точно от това.

Времето беше прекалено топло за ноември. Променливо, но все още топло на слънце. Без вятър, пушекът от постоянните торфени пожари почти не се усещаше. Можеше да долови аромата на разораната земя и сладникавия мирис, който се носеше от хамбара, и смолистия дъх на боровете, на кедровите дървета и прашните орехи, които опасваха алеята редом е огромните дъбове, дали името на имението. Едва сега бе започнал да осъзнава колко много му бе липсвало всичко това през изминалите години, които не беше прекарал у дома.

У дома...

Още една мисъл, която беше пуснала корени в съзнанието му. Беше ли негов дом фермата, където бе прекарал първите тринадесет години от живота си, или бе морето, сред което бе изживял следващите двадесет?

Или може би домът беше жената, чието легло бе напуснал съвсем наскоро, за да открие изненадано, че навън все още е светъл ден?

Сара. Всичко бе изглеждало толкова просто, когато бе започнало. Тя беше почтена жена. И имаше нужда от него. А той се нуждаеше от някой, който щеше да се грижи за Уайлд Оукс, след като Луиза я нямаше вече. Не беше мислил по-далеч от дуела. А ето че сега имаше съпруга.

Избърса потта от челото си и погледна към прозореца на спалнята, питайки се дали тя все още спи. Дали не се бе отворила от него? Не би могъл да я обвини, ако бе така. Той беше груб, недодялан човек, който не знаеше как да се държи с жените. Липсваше му уменията да си избира красиви жилетки, пъстри вратовръзки и всякакви украшения, което Рейф притежаваше. Целият му гардероб се изчерпваше само с два костюма — и двата черни, две вратовръзки — също черни, и пет ризи, от които две бели и три от груба черна вълна.

Имаше два чифта ботуши, които не бяха изработени от лъскавата разноцветна кожа — като на тези, които носеха контетата от двете страни на Атлантика.

Много го биваше да се разбира с мъжете. Умееше да разговаря с тях. Беше си извоювал уважение сред онези, които го познаваха, и другите, които само бяха слушали за него. Разбираше от кораби, от пури и уиски.

Ала когато станеше въпрос за жени, беше съвсем безпомощен. С изключение на онези от публичните домове. Знаеше какво очакват от него те. И те знаеха какво се иска от тях, така че без много суетене и сладникави приказки вършеха работата си.

Но този опит не можеше да му бъде от полза сега. Как един мъж трябваше да се отнася с жена като Сара? Не можеше да отрече, че тя го възбужда много по-бързо от всяка проститутка, облечена в модни френски дрехи, но едва ли можеше да я третира като една от тях. Тя беше почтена жена. Освен това бе упорита като муле.

От друга страна, разсъждаваше той, упоритостта ѝ можеше да се приеме за добродетел, щом означаваше дадената дума да бъде изпълнена. Ако означаваше вярност, каквато тя проявяваше към двамата стари освободени негри, които я бяха отгледали от дете. Ако в нея се включваше настървението, с което се бе хвърлила да спасява съпруга си, който бе допуснал да бъде ранен на дуел и отначало нямаше никакво желание да приеме грижите ѝ.

Упоритостта, заключи той, съвсем не беше лошо нещо, когато се отнасяше до толкова важни в живота неща.

Леко движение привлече вниманието му. Като заслони очите си с ръка, вдигна отново поглед към прозореца точно навреме, за да забележи как завесите се разтварят. Тя се показа с разпуснати по

раменете коси. Погледите им се срещнаха и Джерико не за първи път си помисли, че съпругата му е красива жена.

Или поне красива за него — дори когато беше облечена в онази кафява рокля, която толкова често носеше. Деветима от десет мъже сигурно биха минали покрай нея, без дори да я забележат, тъй като тя беше дребничка и не правеше нищо, за да привлече вниманието им като повечето жени.

Десетият обаче — и в този случай той имаше предвид себе си — щеше да се вгледа в дълбините на тъмните ѝ очи и да забележи как светлината струи през тях. Да забележи как брадичката ѝ се повдига, когато е разгневена. Как устните ѝ потрепват, преди да се разсмее, и как...

Въздъхна, без да откъсва очи от жената, която беше негова законна, а сега вече и обладана съпруга. Тя щеше да остане до него, това беше сигурно, защото беше човек, който никога не се отказва от дълга си.

Но внезапно осъзна, че иска от нея нещо много повече, отколкото да изпълнява задълженията си. Искаше и тя да изпитва същото, което изпитваше и той. Лекомислие. Вълнение. Искаше и нейните слабини да изгарят от огън, когато си помислеше за него в леглото... и дори за тяхно дете.

Сара се отдръпна от прозореца, без дори да му се усмихне, и Джерико продължи да реди дърва. Ако продължаваше, сигурно съвсем скоро щеше да осигури подпалки за всички печки в окръг Паскуотанк.

На следващата сутрин Айвидейл сложи четката си за коса в джоба на най-хубавата си рокля, наметна раменете си с копринен шал и се отправи към страничния прозорец на втория етаж. Къщата гледаше на изток. Слънцето скоро щеше да се премести към южния ъгъл и да го направи подходящо място да изсуши косите си.

Веднага щом разбра, че Рейф ще дойде да поговори с Джерико за покупката на една кобила и чифт мулета, тя накара оня стар прилеп да ѝ стопли вода за къпане, преди съдовете от закуската да бъдат измити.

Айвидейл беше много практична жена. След като вчера Джерико бе отнесъл на ръце в спалнята невзрачната си жена посред бял ден, тя най-после трябваше да приеме истината, че той ще остане при нея.

Независимо че нямаше нищо против женените мъже, Айръм щеше да я убие, ако отново се забъркаше в скандал.

Впрочем защо трябваше да отнема съпруга на друга жена, след като е малко повече усилия можеше да се сдобие със свой собствен?

Седна на перваза на прозореца, разстла копринените си поли и започна да се реше. Изобщо не одобряваше тази глупост с миенето на косата. Да изсипе малко пудра върху главата си и да я разреши вършеше абсолютно същата работа, но нямаше нищо романтично в това един мъж да забележи белия прах върху раменете на жената.

Така че се бе измила, използвайки един от ароматните сапуни на Сара, избирайки подходящо време, за да е сигурна, че никой нямаше да забележи. Какво можеше да бъде по-невинно и по-съблазнително от една жена, която суши косите си на утринното слънце? Не беше като да замъкне стол пред парадния вход, където може да бъде забелязана от всеки случайно минаващ по пътя. Страничният прозорец на къщата беше нещо далеч по-дискретно, при това се отваряше към вътрешния двор.

Рейф не беше мъж по нейния вкус нито за съпруг, нито дори за любовник. Джерико беше съвсем друго нещо. Силен като бик, привлекателен и вълнуващ, той беше безпомощен като малко дете, когато ставаше въпрос за жени. Можеше да го улови в мрежите си за нула време, ако междувременно той не се бе оженил за онази безцветна, смачкана пикла.

Когато Айръм ѝ бе описал мястото, всичко ѝ се бе сторило съвършено. Съвсем близо до града, но доста усамотено и поделено само между двама съседни. Двете ферми — тази на Търнбайфил и Уайлд Оукс, се простираха на цялата площ от пет мили във всички посоки. При това и двамата собственици бяха ергени. За всяка жена това беше шанс, който нямаше да ѝ бъде предоставен втори път.

— Ще разполагам с абсолютна свобода на действие — бе обяснил Айръм на жена си и сестра си по време на вечерята, след като се бе върнал от срещата с новия си работодател. — Уайлд е прекарал по-голямата част от живота си в морето и няма никакво понятие от фермерство, но това е още по-добре. Имам няколко идеи, които бих искал да приложа на практика.

Бес бе пожелала да разбере повече подробности за дома. Айръм подробно ѝ бе описал господарската къща и тази, определена за

управителя. Айвидейл веднага бе решила в коя предпочита да се настани.

— Мога само да ти кажа, че трябва да се радваш на възможността да напуснеш този град. Не обичам да давам ухо на слуховете, но когато човек не може да мине по улиците, без да чуе какво се приказва за жените от семейството му, значи е дошло време да си събере багажа и да се премести.

Без да се обръща към жена си, която по нещо напомняше на Айвидейл за Сара, той бе отправил пълен с укор поглед към сестра си, сякаш тя беше виновна за всичко.

Ако имаше някой виновен, гневно си мислеше Айвидейл, то това беше именно Бес. Снаха ѝ непрекъснато ѝ бе натяквала да си намери съпруг още от момента, в който се бе настанила в дома на брат си, след като леля им Марта бе починала и бе оставила къщата на разхайтения си син вместо на племенницата, която се бе грижила за нея по време на боледуването ѝ.

— Е, как бих могла да зная, че Едуард е женен? Моя ли е вината, че жена му прекарваше лятото при познатите си в Нова Англия, а той просто пропусна да спомене за съществуването ѝ?

Тя бе обичала Едуард и се бе надявала, че той също споделя чувствата ѝ. Поне така ѝ бе казал. И тя му бе позволила да се възползва от тялото ѝ по начин, за който нито една почтена жена не би си позволила дори да помисли, като при това се бе наслаждавала и бе изпитвала удоволствие, карало я да крещи от екстаз.

Съвсем естествено целият град бе научил за това и Айръм я бе заплашил, че ще я изгони през няколко щата и ще я омъжи за първия срещнат, който прояви достатъчно глупост, за да я вземе.

Разбира се, в действителност той нямаше такива намерения. Въпреки това, онова време беше истински кошмар за нея. Съпругата на Едуард се бе върнала и бе предизвикала нова вълна от клюки, така че брат ѝ бе приел набързо работата, която му бяха предложили доста далеч от мястото, където можеше да се разчуе за безнравствената му сестра.

В мига, в който Айвидейл разбра, че собственикът на Уайлд Оукс е ерген, тя реши да се омъжи за него и да стане господарка на замъка, който Айръм беше описал. Само че нещата не се бяха развили така, както ги бе планирала. Къщата действително приличаше на

замък, но имаше нужда от доста поправки. Всички тези махагонови и орехови мебели трябваше да изчезнат. Точно бе решила да започне с промените, след като Айръм ѝ осигури достатъчно средства и прислуга, когато бе пристигнала тази малка, безлична натрапница и бе заявила, че е съпруга на капитан Уайлд.

Отначало Айвидейл бе помислила, че жената лъже. Бе искала да лъже. Всичко се бе провалило точно след като бе уговорила Айръм да ѝ разреши да се настани в господарската къща.

Разбира се, Бес бе помогнала. Двете жени още от самото начало изпитваха взаимна неприязън една към друга.

За известно време Айвидейл се бе надявала, че нещата все още могат да се наредят. Тази женитба ѝ изглеждаше много странна, след като съпругата се бе прибрала у дома два дни след венчавката, при това без мъжа си.

След това Сара беше заминала. Само след седмица оня глупак, който ѝ беше съпруг, я бе донесъл вкъщи, метната през раменете му, сякаш не беше нищо друго, освен елен, прострелян по време на лов. Но най-лошото беше, че отказваше категорично да се отдели от леглото ѝ.

Ала ударът беше дошъл, когато най-последно бе спал с малката наивница. При това посред бял ден, когато всички можеха да ги чуят и да разберат какво става.

Съдейки по своя опит, Айвидейл знаеше, че тези неща отнемат само няколко минути. Вярно, че когато го правеше с Едуард, винаги се бе налагало да бързат. Бе спала с него три пъти, преди да открие, че е женен, но тогава вече го бе обикнала така силно, че можеше да го направи дори сред пътя в някоя пазарна събота.

Каква глупачка се бе оказала! Тя, която би могла да има всеки мъж, бе направила грешката да се влюби в женен мъж!

Вниманието ѝ бе привлечено от тропот на конски копита по алеята и тя моментално се зае да разресва светлорусите си коси. Погледни ме, замоли се мислено. Тук, горе, мистър Търнбайфил, ти, с тоя всезнаещ поглед и модни дрехи! Може и да не си мъж като Джерико, но се обзалагам, че дори и такъв, знаеш какво трябва да правиш с жените. На твоята съпруга няма да ѝ се наложи да те удари с нещо по главата, за да ѝ обърнеш внимание.

Мистър и мисис Търнбайфил. Защо пък не? Ако застане зад гърба му, нямаше причина той да не стане доста по-влиятелен в този нещастен, затънтен край на страната.

Джерико се опитваше да се съсредоточи върху всичко онова, което искаше да обсъди с управителя си тази сутрин. Отвън Бриг залая. Изглежда, Айръм беше подранил. Кучето предано охраняваше хората, които смяташе за близки. Проявяваше поносимост към Рейф, но все още не можеше да определи отношението си към семейство Мойер. С изключение на Айвидейл. Но стопанинът си имаше прекалено много други грижи, за да обръща внимание на това как кучето на Луиза се отнася към неканените гости.

Помисли си, че то все пак бе успяло да се сприятели със Сара и това го изненада. После помисли за самата Сара и моментално забрави за Рейф, за Бриг, за управителя, спомняйки си само онова, което се беше случило в спалнята вчера.

Бе объркал всичко. Като непохватен новобранец бе връхлетял с насочено оръжие, бе изстрелял патроните си и след това бе свил знамето още преди битката да е започнала.

Нищо чудно, че тя не бе останала във възторг от брачния акт. На нейно място и той би се чувствал по същия начин. Бе започнал много предпазливо, бе я възбуждал бавно, докато я бе подготвил да го приеме. И след това бе избързал.

И двамата имаха още много да учат. Но във всеки случай той щеше да бъде учителят, а тя — ученичката. Нали в края на краищата той беше по-опитният? Но, от друга страна, едва ли щеше да сбърка, ако започнеше да я ухажда. Макар че изобщо не го биваше в това отношение.

Вино... Би могъл да ѝ поднесе вино. Жените обичат сладки вина.

И цветя. Рейф не беше единственият, който можеше да поднесе букет на една жена. Щеше да накара Естер да поръча някакъв. Тя сигурно знаеше как да го направи.

И трябваше да говори с нея, да я опознае. Да ѝ казва неща като: „Харесва ми как ухаеш.“ Или дори: „Обичам косите ти.“

Не, най-добре да започне с нещо по-малко интимно. „Харесва ми начинът, по който се движиш.“ Или: „Харесва ми да гледам как се

поклащат бедрата ти, когато се изкачваш по стълбите, въпреки че зная, че не го правиш умишлено.“

„Харесва ми нежността ти, силата ти. Начинът, по който защитавах приятелите си. Харесва ми начинът, по който приемаш нещата такива, каквито са, вместо да се окайваш за това какви биха могли да бъдат.“

Той ѝ се възхищаваше заради това. Тя бе стабилна като стар дъб, но това едва ли бе подходящ начин да се ухажва една истинска дама.

Дали трябваше да ѝ каже, че му харесва как въздиша, когато я целува, и за кратко време забравя да затвори очите си, а след това ги стиска толкова силно, че ресниците ѝ хвърлят тежки сенки върху страните ѝ? Че той едва не се разпада на части, когато усети върху себе си ръцете ѝ като птици, изпуснати от клетка?

Трябваше да обмисли всичко това, дори да си го запише, за да го запомни.

Докато я бе наблюдавал как спи, обърната на една страна, с ръка под бузата си, той бе усетил как отново се възбужда и се бе запитал какво ли би отговорила тя, ако ѝ кажеше как се чувства, когато е вътре в нея? Сякаш стои над целия свят и се готви да скочи надолу.

Бе обзет от изкушението да се отпусне до нея и да опита отново, но тя бе прекалено уязвима.

Навън се чу гласът на Рейф, последван веднага от този на Айвидейл, и това му напомни за още нещо, което трябваше да бъде уредено. Преди да започне да ухажва съпругата си, трябваше да махне тази жена от къщата си. Трябваше да я откара до Елизабет Сити и да я настани в хотел „Индианската кралица“. Вчера, когато бе излязъл от спалнята, естествено бе налетял направо на нея. Изразът върху лицето ѝ беше...

Не можеше да определи какъв точно беше. В момента разбираше само, че поради една или друга причина тя си отиваше.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

На около тридесетина мили по-далеч, в спалнята на вдовицата Джемърт, Тайтърс Смитърс отпиваше от своето бимбо — смес от бренди, лимонен сок и захар, и обмисляше отмъщението си. На масичката до него имаше купа с изстинало варено свинско и няколко резена царевичен хляб.

Храната не го интересуваше. Откакто беше разбрал, че няма да умре, той правеше планове за бъдещето, за които пиенето бе далеч по-полезно от яденето.

Продължаваше да се преструва на полуинвалид, който трябва да възстанови силите си. Ако вдовицата знаеше, че е вече напълно здрав, тя щеше да го замъкне в леглото си много по-рано. Алис, подобно на последния си съпруг, беше известна с гостоприемството си, но рано или късно на човек му се налагаше да заплати за него и Смитърс знаеше, че и на него няма да му се размине.

Той не бързаше. Умът му бе зает с много по-важни неща, но щеше да си понесе последиците, в случай че някога пак му се наложеше да играе по нейната свирка.

Поне майка му си бе заминала. Щеше да полудее, ако бе принуден да понася мърморенето и заяждането ѝ още един ден. След дуела, при който Уайлд го бе ранил в корема, Лейдимор бе толкова убеден, че земните му дни са свършили, че го бе докарал в дома на Джемърт, където и двамата бяха прекарвали много весели дни, вместо да си направи труда да го откара у дома.

Лейдимор беше глупак. Винаги си е бил такъв.

Тайтърс наистина беше в много тежко състояние. Беше по-скоро мъртъв, отколкото жив. Алис не бе харесала вида му повече от приятеля му, но поне бе засвидетелствала повече лоялност към младежа, който често бе споделял леглото ѝ. Така че бе изпратила да извикат личния ѝ лекар, а след това бе съобщила на майка му да дойде, за да прибере тялото.

Само че той ги бе измамил. Не беше умрял. Наистина бе прекарал треска, която бе в състояние да подпали дори леглото, но се бе оправил въпреки бульоните, сиропите и блудкавите отвари. Най-много му бе помогнало брeндитo. То беше най-доброто лекарство за един много болен мъж.

При това стимулираше мисленето. Дори докато изгаряше от треската, той си мислеше, че главата му никога не е била по-бистра.

Замисли се за бъдещето си: за онова, което трябваше да направи най-напред, и всичко, което идваше след това.

Още само един ден, пресметна той. Най-много два. Най-сетне бе се отървал от майка си, като я бе убедил да се прибере у дома и да приготви всичко за завръщането му. Бе й наредил да продаде двамата безполезни негри и да използва парите, за да наеме някаква млада прислужница, за което й даде името и адреса на един търговец на роби, с когото някога бе имал общи дела. Попаднала в добри ръце, информацията струваше пари, а Тайтърс винаги бе имал нужда от тях.

Що се отнасяше до двете стари отрепки, те години наред бяха живели за негова сметка. Дължаха му нещо в отплата. Нямаше да е за първи път да бъдат продадени освободени роби. Дъртаците едва ли щяха да струват много на пазара, но бяха единственото, останало за продан.

Нищо друго не му бе останало. До този момент Тайтърс само бе мечтал за живот, в който няма да му се налага да цепи на две всеки цент. Нито един джентълмен не заслужаваше това.

Но всичко съвсем скоро щеше да се промени. Веднага щом пуснеше в ход брилянтния си план, щеше да стане много богат. По-богат от Рейф Търнбайфил, по-богат и от президента Джаксън, и то благодарение на някакъв си стар глупак, чието име дори не знаеше, но който бе проявил неблагоприятното да остави цялото си състояние на глупавата си внучка, без изобщо някога да я бе виждал.

Тайтърс изгълта питието си, протегна се към каната, за да напълни отново чашата си, но откри, че е празна. Запрати я към вратата. Това трябваше да накара старата кучка да се дотърти дотук. Тя бе длъжна да се грижи да е винаги пълна.

Жени! Не можеше да ги понася повече. Дори от самата мисъл за тях започваше да му се повдига и да му се вие свят.

Търнбайфил трябваше да го предупреди за онази Уайлд. За онази повлекана — Луиза ли ѝ беше името? Тя беше тъпа като умряло куче. Не, по-скоро мъртва като умряло куче. Ухили се на остроумието си. Нали заради това Уайлд го беше предизвикал? Защото сестра му беше гушнала китките. Понякога му беше трудно да си спомни. Друг път всичко оживяваше в съзнанието му. Всичко, което се беше случило, след като тя му бе казала, че е бременна и той трябва да се ожени за нея. Как бе вързал проклетото ѝ куче и я бе поканил да се поразходят заедно в гората...

Бе изпитал много по-голямо удоволствие, когато я бе пребил, отколкото когато бе спал с нея. Тя си го заслужаваше, тази тъпа кучка, задето го бе излъгала за... задето го бе накарала да повярва...

За всичко, което го бе накарала да повярва. Често мислите му се объркваха. Сигурно се дължеше на продължителното време, прекарано на легло. И ето че бе станало отново! Защото без съмнение той бе много умен мъж.

А, да, къщата. Парите и прекрасната ѝ голяма къща. Тя го бе впечатлила още първия път, когато бе успял да се отърве от Търнбайфил и да я огледа от гората. Изглеждаше като огромен замък.

Не беше обърнал никакво внимание на състоянието ѝ, нито на това на фермата. Това бе задължение на слугите. На разните управители и всички останали. Къщата беше дворец, който бе покорил сърцето му, и той си представяше как ще се забавлява с всичките си приятели, които досега се бяха радвали на гостоприемството на Рейф. Щеше да кани и него. Така му се падаше заради...

Заради едно нещо. За нещо неприятно, което някак си все не можеше да си спомни.

Спомняше си и срещата с Луиза. Тя беше мълчалива и бледа. Но той умело бе успял да я въввлече в разговор и бе научил колко акра земя притежава, че е все още неомъжена и след смъртта на родителите си живее само с икономката.

Сара... Такъв шанс човек срещаше само веднъж в живота си. Още същия ден той бе решил да се ожени за нея заради състоянието ѝ.

С нея всичко бе станало прекалено лесно. Беше девствена, разбира се. Много досадна, но поносима. Представяше си как веднага щом се добере до парите ѝ, ще я затвори в таванската стая и ще заживее така, както си струваше да живее живота си. Ако се държеше

добре, може би понякога щеше да ѝ позволява да слиза долу и да го гледа. Жените толкова обичаха да го гледат. Да гледат дрехите му, косата му, лицето му. — Толкова се възхищаваха от него. Бог да благослови простодушieto им!

О, да, беше планирал всичко. Ако Търнбайфил си бе въобразил, че неговите приеми са фантастични, той щеше да позеленее от завист, като видеше какви празненства може да предложи Уайлд Оукс.

Бързо премисляше как да промени името на Уайлд Оукс на нещо, в което се съдържа Смитърс, но не можеше да измисли подходящо. Но както и да е. Имаше достатъчно време. Предостатъчно...

Време. Докато установи, че единственото, което Луиза би могла да му донесе, е самата себе си, защото има брат, който е собственик на всичко останало, той бе стигнал твърде далеч в ухаждането си. Опитвайки се да се измъкне, бе изпратил един от слугите на Рейф със съобщение, че спешно го очакват вкъщи.

Ала вместо у дома, бе отишъл за няколко дни в къщата на Джепърт. Точно по това време — спомняше си съвсем ясно — майка му го бе известила за наследството на Сара. Писмото го бе преследвало от място на място и най-сетне го бе заварило в дома на вдовицата точно когато се чудеше дали не е най-добре да се ожени за нея.

Или дали да не опита още веднъж с момичето на семейство Джеймс? Състоянието на бащата можеше да компенсира рибешката ѝ физиономия.

Проклятие, проклятие, проклятие! Искаше му се мислите му да не препускат толкова бързо. Едно нещо беше да си умен, но съвсем друго бе да си толкова умен, че да не можеш да настигнеш собствените си мисли.

След това се бе прибрал у дома. И точно тогава всичко бе започнало да се разпада. Спомняше си много добре. Сара му се беше присмяла. Беше му се присмяла!

След това бе отишъл да се види с Рейф. Луиза бе разбрала, че е пристигнал и му бе казала за бебето. Бе настояла веднага да се ожени за нея.

Дали пък не бе станало по друг начин? Проклетата глава! Като че ли все още не беше в състояние да мисли разумно.

Проклетото й куче! Сара също някога бе имала едно малко паленце. Ха! Само че не за дълго!

Едно от първите неща, които щеше да направи, след като завладее Уайлд Оукс, бе да върже един камък на врата на проклетия помияр и да го удави в блатото.

Имаше нужда от едно питие.

— Алис! Къде, по дяволите, сте всички? Може ли човек да се надява на някаква помощ тук?

Отпуснат върху дебелия пухен дюшек, той проклинаше несправедливата съдба. Никога, никога не бе получавал онова, което бе заслужавал. Собственият му баща бе провалил живота му, а след това онова лъжливо мекотело, за което се бе омъжила майка му, бе проиграло всичко и бе умряло. После пък Луиза го беше измамилла...

Търнбайфил. Обвиняваше Търнбайфил, задето се бе забъркал с Луиза. Задето не го бе предупредил, преди да стане твърде късно.

И Уайлд. Не можеше да си припомни всички причини, поради които най-много мразеше Уайлд. Този проклет дявол не само бе собственик на Уайлд Оукс, но и се бе оженил за Сара и бе присвоил състоянието, което по право принадлежеше на Тайтърс. Лейдимор услужливо му бе донесъл тази новина.

— Алис! — изкрещя той. Проклетата кучка, и тя не беше по-добра от останалите. Сара бе прекалено надменна и си бе въобразила, че го превъзхожда. Момичето на Джеймсови. Луиза и нейната превзетост. Алис, отпуснатата върху него, докато той бе почти мъртъв, Алис, която го възбуждаше и го повеждаше към ада и обратно, приемайки соковете му, като че ли имаше право върху тях.

И майка му. Проклетата да е алчната й душа, тя също трябваше да отговаря за някои неща! Ако си бе въобразила, че ще се премести в Уайлд Оукс, след като той се ожени за Сара, значи я очакваше една малка изненада.

Или пък много голяма.

Сара бе просто неуморна, за да си остане вкъщи, въпреки че по всичко личеше, че ще завали. От три дни не беше разменила с Джерико повече от няколко думи. Той я отбягваше, което я смущаваше и я караше да стои далеч от него.

Дали не съжаляваше за онова, което бяха направили? Но, за бога, какво се очакваше да правят един съпруг и съпругата му? Тя все още не беше много добра в това, но изгаряше от желание да се научи.

Очевидно той нямаше никакво желание да я обучава.

— Естер, излизам за малко навън — провикна се Сара и се присегна да откачи износеното старо палто, което висеше на пирон до вратата, в случай че на някого му се наложи да притича до градинката, до кокошарника или до бараката за въглища.

Денят бе подходящ за садене. Можеше да изкопае нещо подходящо от двора и да го пресади на гроба на Луиза. Може би така щеше да достави удоволствие на близките ѝ.

— Да се прибереш, ако завали, чу ли? — извика след нея Естер и Сара обеща. Поне някой въкъщи се притесняваше за нея. Вместо една жена, която постоянно да се суети около нея, сега разполагаше с две. Естер не беше по-добра от Молси. Единственото нещо, за което и двете бяха единомушни, бе, че Сара не умее сама да се грижи за себе си.

— Вземи и туй животно — посъветва я Молси и момичето се съгласи. Подозираше, че прислужницата иска да се отърве от него. В последно време голямото куче постоянно обикаляше из къщата.

Истината беше, че то се навърташе винаги там, където беше и Сара. Това я радваше.

— Хайде, Бриг, момчето ми. Да вървим да се поразходим. — Поне някой се радваше на компанията ѝ.

Според Естер, Джерико бе излязъл веднага след закуска с Айръм Мойер. Сара огледа горите и широките полета, редицата къщи за прислугата, чиито покриви съвсем наскоро бяха подменени, и обора, подготвен за нови млечни крави и няколко говеда.

Всичко върви чудесно, помисли си тя. Очевидно Айръм Мойер не бе направен от същото тесто като безполезната си сестра.

Въздъхна и обърна поглед към къщата на управителя. Дори пред себе си не би признала, че се надява да зърне съпруга си, яхнал огромния си жребец. Напоследък той яздеше така добре, както правеше и всичко друго, защото раната му беше съвсем заздравяла.

По-точно казано, той се движеше с повече грация и сила, отколкото бе допустимо за нормален човек. Особено за такъв, който бе

прекарал по-голямата част от живота си на палубата на кораба, а не върху гърба на коня.

Господи, толкова е красив! Тази мисъл бе минала през съзнанието ѝ още първия път, когато го бе видяла. И след това, когато бе принудена да се грижи за него, бе изцяло пленена от излъчването му.

Не че се бе възползвала от безпомощността му. Никога не би...

Впрочем Рейф винаги бе бил наоколо, за да се грижи за поинтимните му нужди. Ала тя бе тази, която бе изтривала с гъба гърба му — широк, мускулест и невероятно гладък при допир. Веднъж дори бе изтрила и бедрата му, след като той ѝ се бе оплакал, че се е схванал от продължителното лежане в едно положение.

Тя не беше изненадана. Под мургавата кожа се очертаваха силни мускули. Бе споменала колко здрави изглеждат и веднага се бе изчервила от дързостта си, което не бе убягнало от погледа му.

— Дължи се на многото години, прекарани върху люлеещата се палуба — бе ѝ обяснил той. — Тялото се научава да компенсира.

Сега, преметнала през рамо лопатата, която бе взела от навеса с инструментите, тя се чудеше как ли тялото би могло да компенсира липсата на нещо, за което току-що се бе научило да копнее.

— С тежка работа — измърмори, спомняйки си как бе обуздавала темперамента си с цепене на дърва или разоравайки с помощта на Блосъм лехите в зеленчуковата си градина. — С тежка работа и полезни мисли.

Избра един храст, който бе обсипан с малки розови плодове, но напролет щеше да се покрие с красиви бели цветове. Щеше да бъде подходящ за долния край на гроба. През пролетта, когато всичко разцъфне, би могла да подбере нещо и за горния.

Би могла, ако до пролетта все още е тук.

От разстояние Джерико наблюдаваше дребната, усърдно работеща фигура, която отгъпкваше земята около корените на храста, който очевидно току-що бе посадила. Повдигнала леко полите си, тя се движеше така, сякаш танцуваше. Никога преди не беше виждал жена, която така всеотдайно се залавя с работата си. Щом веднъж вземеше някакво решение, вече нищо не можеше да я спре.

Очите му се стоплиха от усмивка, която изчезна толкова бързо, колкото се бе появила. Какво щеше да прави с нея? Или по-скоро, какво щеше да прави със себе си? Почти от двадесет години не бе усещал такава неувереност. Двадесет години, през които се бе пазил от чувства. Любвеобилната му майка открито бе показвала тревогата си от буйния му характер. За баща си винаги бе бил истинско разочарование, но тогава бе прекалено млад, за да промени нещо, дори да знаеше как. Единствено Луиза го бе приемала такъв, какъвто е, и в крайна сметка я беше изгубил.

А сега съществуваше Сара. Щеше ли и тя като другите да започне да мисли, че е груб дивак, който няма място сред цивилизованите хора? Отдавна беше надраснал буйния младежки дух, който го бе отдалечил от майка му, но все още си оставаше недодялан и рязък. Баща му беше наистина много образован. Джерико бе на петнадесет години, когато се научи да чете и пише. Мъж в неговото положение не виждаше никакъв смисъл в музиката, сладникавата поезия и изисканите салонни маниери — нещата, които правеха впечатление на дамите.

А Сара беше дама. Бе му казала, че е орала след мулето си. Бе заявила, че може да бръкне в дупката на невестулката и да я измъкне оттам с голи ръце. Ала си оставаше дама. Мъничка, изящна, деликатна, е нежно сърце, невинна и вярна до мозъка на костите си.

Щеше ли да допусне да му нанесат рана, която можеше да се окаже фатална? Какво щеше да стане, ако след като тя го опознае по-добре, реши, че не го иска? Той не умееше да се държи с дамите — или поне не така, както го правеше Рейф. Приятелят му без всякакво усилие я наричаше „мила“.

Езикът на Джерико не можеше да се обърне, за да изрече подобна дума. „Мила“. „Любов моя“. „Съкровище“. За бога!

Рейф ѝ бе поднесъл букет рози. За сватбата им Джерико бе набрал някакви полски цветя, поникнали край канала.

Сара, помисли си мрачно. Тя заслужаваше някой джентълмен, който щеше да я оцени. Някой, който щеше да е в състояние да ѝ даде всичко необходимо за една дама, за което Джерико не знаеше нищо.

Какво щеше да прави с нея? Колко време щеше да продължава да се пребива от работа, докато капне от умора, и да пие вечерта, за да се пребори с изкушението да се върне в леглото ѝ?

— Я виж, та това е мистър Търнбайфил — каза Естер и отвори широко вратата. — Можеш да влезеш и да поседнеш, защото тях ги няма. Джерико излезе някъде с управителя, а Сара отиде да се поразходи с Бриг.

— Съвсем скоро дъждът ще ги подгони към къщи — каза Рейф и поласка икономката, като млясна с устни набръчканата ѝ буза. — Всъщност аз дойдох да се видя с Айвидейл. Не ми казвай, че и тя е излязла.

Естер изсумтя. Рейф се разсмя. Айвидейл се появи на вратата, насилвайки се да изглежда колкото може по-спокойна, след като го бе забелязала да пристига, яхнал коня си. Забързано бе пригладила косите и полата си и бе предизвикала според възможностите си малко розовина върху страните си.

— Вие искате да ме видите? И за какво, за бога? — Айвидейл почувства, че отново започва да се превзема. Бе прекалено възрастна за това, но не можеше да се въздържа. Присъствието на мъж я караше да се държи като петнадесетгодишна девица на първия си бал.

В очите му отново заискри познатият присмех. Искаше ѝ се да може да го изтрие завинаги от лицето му, но той ѝ беше прекалено необходим.

— Как се чувствате в тази прекрасна сутрин? — започна да любезничи жената.

— Мокър. Дъждът ме хвана точно по средата на пътя.

— О, боже, бихте ли желали... Искам да кажа, да стъкмя ли огъня? — Ръцете ѝ литнаха встрани за миг, но под всезнаещия му поглед отново се отпуснаха край тялото ѝ. Този мъж никога не пропускаше да се вмъкне под кожата ѝ. И като че ли го правеше съвсем умишлено. — О, но вие не сте чак толкова мокър!

Рейф реши, че с малко повече упражнения би могла да се научи да се държи добре. Харесваше я много повече, когато не се преструваше на нещо, което не е. Една жена, която е все още красива, но отдавна не е млада и е съвсем наясно с това. Жена, чиято снаха ѝ бе отнела възможността да живее със собственото си семейство. Жена, чиито планове да си намери преуспяващ съпруг бяха завършили с провал.

— Дойдох да ви направя едно делово предложение. Преди да ми отговорите, бих желал да ме изслушате.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сара беше цялата кална. При това и далеч по-уморена, отколкото очакваше, но това беше първият ѝ ден, прекаран на открито, откакто се бе възстановила. Слънчевото и топло време се бе обърнало в дъжд.

Като хвърли последен поглед към храста, който бе посадила, тя си тръгна към къщи под ситния дъжд, замислена за жената, която никога не беше виждала, но която бе изиграла толкова важна роля в живота ѝ.

Луиза бе умряла млада. От малкото, което бе чула, Сара знаеше, че горкото момиче едва бе започнало да трупва житейски опит.

Така и не помисли, че самата тя е много по-млада, отколкото е била Луиза, и също ѝ липсва житейски опит. Нито пък че няма как да го придобие, след като се бе омъжила за човек, който очевидно не знаеше какво да прави с нея.

Влезе в къщата и спря, за да закачи палтото зад кухненската врата. Косата ѝ беше мокра, тъй като бе излязла без шапка, а обувките ѝ бяха фатално повредени.

— Естер, имаш ли нужда от нещо от града? — провикна се Сара, докато развързваше жалките кални дрипи. — Реших да отида да купя някои неща. — Обувките бяха само извинението, от което се нуждаеше. Откакто бе огледала къщата, копнееше да направи нещо с тъмните стени, мебели и подове в този мавзолей. Домът беше прекрасен, но щеше да стане още по-уютен, ако внесеше в него няколко по-свежи краски.

През кухненската врата долиташе тънкото хихикане на Естер и плътният, наситен смях на Молси.

— И кое е толкова смешно? — Още щом влезе в затоплената стая по чорапи, долови аромата на супа и кафе.

— Тя си отиде — изхихика Молси.

Озадачена, Сара местеше поглед от едната жена към другата.

— Онази жена — засмя се Естер. — Събра си багажа и си тръгна, без дори да каже „довиждане“. Това не е ли срамно? —

Набръчканото лице бе сдържано, както винаги, но избледнелите старчески очи святкаха като два сини ахата.

— Но защо? Да не би... Да не би Джерико да я е отвел някъде?

Сара седна на дървената пейка и разпусна косата си върху раменете, за да изсъхне, докато Молси ѝ наливаше чаша кафе. Обикновено никога не разпускаше косите си извън стаята си, а още по-малко в кухнята, но в този дъждовен ноемврийски ден това ѝ се стори съвсем приемливо.

— Ммм. Имах нужда от това — каза тя е въздишка, като обхвана горещата чаша е длани, за да се наслади на топлината и аромата.

Бриг отвори вратата и Естер замахна с престилката си към него.

— Да не си посмял да влезеш тук! Марш! Отивай вън, където ти е мястото!

Сара с усилие потисна усмивката, когато старата жена хвърли след него една бисквита, останала от закуската.

— А сега кой ще ми каже какво се е случило с Айвидейл?

— Ще ти кажа. Тя си отиде. Тюби дойде и я отведе преди не повече от половин час.

— Тюби?

— Мистър Търнбайфил. Той беше Тюби, когато се промъкваше в килера ми да краде шунка за стръв.

Сара не можеше да си представи Рейф Търнбайфил да краде шунка с каквато и да било цел, но далеч повече я интересуваше защо бе отвлякъл Айвидейл, ако изобщо я беше отвличал.

— Къде отидоха те? Какво ще прави с нея?

— А кво прави един мъж с таква жена? — Молси извъртя очи към тавана.

— По този въпрос нищо не мога да добавя — каза Естер и двете отново избухнаха в смях. Сара се запита дали не се бяха почерпили с брендите на Джерико.

— А сега какви са тези приказки за пазаруване? Мис Сара, пак ли си боса? Кълна се, че ще хванеш треска и ще си докараш някаква беля. — Молси поклати глава, сякаш искаше да каже: „Аз направих каквото можах, но ето резултата!“

Сара почувства как из тялото ѝ се разлива топлина. Това беше нейният дом. Тук ѝ бе мястото. В тази кухня. Тук трябваше да пие кафето си и да се остави на грижите на Естер и Молси. Протегна се да

си вземе бисквита. Ако само и Джерико се отнасяше по същия начин към нея...

Джерико се прибра точно когато Сара допиваше втората си чаша кафе. Масата още не беше сложена, но супата бе готова. Беше малко след дванадесет. Ръцете и косата му бяха мокри и с него в кухнята нахлу мирис на студен дъжд, пушек и коне. Естер напълни един леген с вода, досипа в нея и тази от чайника, след това му подаде сапун и кърпа. На Сара ѝ се стори странно, че някой може да се мие в кухнята, но като размисли, реши, че това е много по-разумно, отколкото да се мъкне всичко до умивалника в спалнята на втория етаж.

Той бе събул калните си ботуши на задната веранда. Там имаше място точно за тази цел. Закачи горната си дреха на един пирон до вратата, тя падна на земята, но нито една от трите жени не отрони и дума в знак на протест.

— Отиде ли си? — запита той и Естер кимна. — Ти ли ѝ помогна да си събере нещата?

Икономката отново кимна.

— Не открих нищо, освен една носна кърпичка, поръбена с дантела и с бродерия на сини цветя.

Сара стисна устни. Тя имаше такава кърпичка, която някога бе принадлежала на майка ѝ. Като се замисли, откри, че напоследък не я бе виждала. Отвори уста, за да попита за нея, но размисли. Изгубеното си оставаше изгубено. Нямаше нужда от излишни проблеми. Носната кърпа бе прекалено ниска цена за настъпилото спокойствие.

Молси напълни две дълбоки купи и ги подреди върху масата. Сара допиваше изстиналото си кафе и се преструваше, че не забелязва присъствието на съпруга си, който нави ръкавите и започна да плиска с вода лицето си.

Всъщност той не бе толкова ужасно красив и не по начина, по който бе красив Тайтърс. Носът му бе прекалено голям, веждите — гъсти и прави, което придаваше на лицето му строг израз, а устата му...

Е, стига за устата му.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Джерико, питах се дали не бих могла... хммм, да направя нови завеси за прозорците на салона? И може би няколко възглавници?

Естер каза, че имаме достатъчно пух, за да ги напълним, така че мога да купя и малко плат, като отида за обувки.

Той я погледна, сякаш му бе говорила на чужд език.

— Обувки?

— И завеси, и възглавници. И може би малко бяла боя за дървената част и няколко килима, които да освежат стаите. — Имаха достатъчно килими, но всички бяха в мрачни кафяви тонове.

Сърцето ѝ се сви. Може би той беше от хората, които не обичат промените. Доколкото бе чувала, имаше такива мъже. Не обичаха да сменят дори покривките върху креслата, когато старите се скъсаха.

Докато сплиташе вече сухата си коса, тя открито изучаваше мъжа, за когото се бе омъжила толкова набързо; непознатия, който можеше да я смрази само с поглед, а след това да я накара да се разтопи от едно докосване. Тяхната женитба вече не беше само сделка. Независимо дали я искаше или не, тя му принадлежеше. Това беше нейният дом.

Само че ѝ се искаше той да ѝ даде някакъв знак, че признава правото ѝ да бъде тук. В последно време непрекъснато я отбягваше. Наблюдаваше я, когато мислеше, че не го забелязва — точно както правеше и тя. В този момент имаше вид на човек, който не може да реши дали да я задържи, или да я отпрати.

— Мистър капитан, туй дете иска да иде в града. Дали да не кажа на Саймън да я закара? — попита Молси.

— За какво? — Джерико гледаше ту към Молси, ту към Естер, но не и към жена си.

— Тя каза за кво. Взела, та съдрала обуцата на майка си.

Сара се размърда на стола и се наклони напред. Нямахше нужда от говорител. Можеше да обясни всичко сама.

— Така и не намерих време да си купя нещата, които бях набелязала, и съвсем забравих за чифт удобни всекидневни обувки. Взех тези жълти пантофки, но те не са моят номер, а след това Тайтърс... Трябваше...

— Искане да каже, че оная змия щеше да хукне след нея и тя избяга — завърши вместо нея старата негърка. — Нямахше време да мисли за парцали и обуца. Ама сега мисли.

Джерико се пресегна през ръба на масата и повдигна полите на роклята ѝ.

— Престани! — плесна го през ръката тя.

— Пак си боса, а? — Той се разсмя и тя си помисли колко различен изглежда, когато се усмихва. — Предполагам, че мога да отделя малко време, за да те закарам до града. Мойер ще продължи работата по наемането на работници, по поправката и разчистването.

— Наел си ми момиче? — нетърпеливо запита Естер.

Джерико кимна:

— Две за теб и две за кухнята. Ще живеят в бараките в задния двор.

Значи мъжете им ще работят на полето. Сара знаеше, че съпругът ѝ няма никакво намерение да купува работници. Нямахше представа дали това беше заради Молси и Саймън, защото освободените негри не се разбираха с робите, или пък изобщо е против робството. Все още имаше толкова много неща, които не знаеше за него.

— Ще можем ли да отидем утре? — попита тя, връщайки се отново на темата за обувките.

— А защо да не отидем още днес? Ако тръгнем до час, ще пристигнем малко след като се стъмни и ще можем да използваме целия ден утре, за да пазаруваме.

Целия ден утре. Което означаваше, че тази нощ няма да бъдат у дома. Сара с усилие се въздържа да не се разкреши от радост при мисълта да бъде насаме със съпруга си цял ден и една нощ — без Айвидейл, бършеща праха точно зад гърба им, без Рейф, който всеки момент можеше да подаде глава иззад вратата, и без опеката на Молси и Естер.

— Сигурна съм, че Саймън може да ме откара, ако си зает — хладно каза тя.

— И къде ще спи? Във фойтона? Имах намерение да наема стая в хотел „Индианската кралица“.

И, разбира се, в най-добрия хотел на града нямахше място за негри. Имаше частни квартири, където би могла да го настани, но не ѝ допаднаше мисълта да остави стария човек сред чужди хора на съвсем непознато за него място.

— О, много добре, щом смяташ, че това няма да те затрудни — съгласи се тя, сякаш с неохота се подчиняваше на съдбата си. Бе далеч по-добре, отколкото да затанцува около масата, както ѝ се искаше. — Предполагам, че трябва да се приготвя, щом искаш да тръгнем веднага.

— Ама не и преди да си изядеш супата. Сядай там, дете, и се заемай с купата, да не те нашибам с пръчка през краката.

Сара въздъхна. Молси я бе тормозила постоянно, след като майка ѝ се бе разболяла прекалено сериозно, за да може да се грижи за нея. Погледна късовете свинско, които плуваха в доматения сос заедно с граха и зеленчуците, разгъна салфетката върху скута си и се опита да покаже апетит. Но беше прекалено развълнувана, за да яде.

В мига, в който Молси и Естер напуснаха кухнята, за да подредят стаите на втория етаж, тя се извини, отиде на задната веранда и изпразни купата си в паничката на Бриг.

Очевидно Джерико не беше по-гладен от нея. Той разсеяно бъркаше яденето, като я наблюдаваше, докато тя изми купата си и я остави да съхне.

— Какво ще ми дадеш, за да не те издам? — подразни я той.

Сара го погледна. Боже, днес беше в много странно настроение. Никога не бе виждала очите му да блестят така дяволито, нито да се усмихва така само с ъгълчетата на устните си.

— Какво ще кажеш, ако ти обещаю да не падна от файтона отново? — бързо отвърна тя.

— Ще се постарая да изпълниш обещанието си. — Очите му казваха много повече, но тя внезапно се почувства прекалено смутена, за да се опита да разчете посланието им.

Щом излезе от кухнята, Сара се затича нагоре по стълбите, без да обръща внимание на болките в разранените си крака. Отиваха в града! Само двамата — Джерико и тя! Той щеше да я заведе в хотел „Индианската кралица“, където във всяка стая имаше вана и неограничени количества топла вода, и сигурно щяха да се настанят заедно.

Но дали щяха да споделят и едно легло?

Разбира се, че ще спите в едно легло, глупачка такава. Ти ще намалиш осветлението така, че той да не може да те вижда, и ще намажеш тялото и косата си с есенцията, която ти приготвя Молси, така че той няма да може да ти устои.

Този път, след като вече не беше толкова неопитна, щеше да направи всичко както трябва. Може би тогава той щеше да пожелае да го направи с нея отново.

Преди да успее да се облече, Сара долови движенията на Джерико в съседната стая. За момент ѝ се прииска да отиде при него и да му предложи да му помогне, но знаеше, че той ще ѝ откаже. Много самостоятелен човек беше този неин съпруг: обичаше да прави всичко сам. Беше имала възможност да се убеди в това, когато ѝ се бе наложило да се грижи за него повече от седмица. Ако бе в състояние да сменя сам превръзките, докато лежеше по корем, щеше да го прави.

Облече жълтата си рокля, която не беше много подходяща за сезона, но беше най-хубавата, която имаше. Шапката в жълто и зелено бе подбрана така, че да подхожда на тоалета ѝ, но жълтото беше толкова малко, че почти не вършеше работа. Тя никога не бе обръщала внимание на модата. Приятелката ѝ Кери винаги ѝ го бе натяквала.

Това не беше единственото, което ѝ бе казала Кери. Но сега, мислеше си развеселена Сара, тя също би могла да ѝ разкаже някои неща.

Внимателно постави шапката върху навитата си на кок коса и я закрепил с една игла. Сложи най-хубавия си вълнен шал с напразната надежда да се предпази от дъжда. Жълтите пантофки бяха единственото, което можеше да обуе, така че плъзна крака в тях. Бе направила истинска глупост, като ги бе купила, но те бяха толкова красиви, а в магазина имаше само два чифта — единият бе прекалено голям, а другият — твърде малък. Тогава си бе помислила, че може да ги носи, ако държи пръстите си свити. Е, сега беше по-голяма и по-разумна.

О, да, ти наистина си много разумна. Потискайки смеха си, Сара се хвърли по гръб на леглото.

Как не можа да се досети, че Джерико ще избере точно този момент да влезе?

Той не каза нито дума. Сара приседна, сякаш нямаше нищо нередно в това една голяма жена да се търкаля върху завивките, напълно облечена. Стана, пооправи колана на роклята си и намести шапката, килнала се на една страна.

— Готова ли си да тръгваме? — запита той и дрезгавият му глас потрепери подозрително.

Като се насилваше да изглежда спокойна, тя кимна. У нея вече не бе останала и капка от здравия разум, с който се беше гордяла винаги.

Докато прекосяваха града, тя имаше възможността да се увери, че той не е нищо повече от едно голямо село, но за жена, живяла в провинцията, видът на толкова много светлини на едно място и мисълта, че има няколко магазина, които я очакваха, беше доста вълнуваща. А да бъдеш въведена във фойето на хотела от един толкова елегантен джентълмен правеше магията още по-голяма.

А Джерико наистина изглеждаше много елегантен. В сравнение с останалите мъже, които пушеха пури в разноцветните си жилетки, той ѝ се струваше като орел, кръжащ над ято канарчета.

Той е мой, искаше ѝ се да изкрещи на целия свят. Може би още не го осъзнава, а и аз не зная как да го накарам да го разбере, но той е мой!

След като размени шепнешком няколко думи с чиновника, който очевидно можеше да различи влиятелните хора веднага щом ги види, Джерико я придружи по стълбите към навярно най-хубавата стая, с която разполагаше хотелът. Тя бе поне три пъти по-голяма от онази, в която я бяха настанили първия път, но тогава тя бе току-що омъжена и още не знаеше мястото си в този свят.

— Сигурен ли си, че можеш да си позволиш това? — обърна се към него тя, докато оглеждаше огромното легло от махагон и двете подходящи кресла. Дамаската им беше в синьо, за да подхожда на завесите. Стените бяха боядисани в бяло. Килимът беше в синьо, сиво, зелено и розово и приличаше на дебелите постилки, които си спомняше от детството си, преди Норийн да ги продаде и да ги замени със съшитите от парцали дрипи.

Джерико се намръщи.

— Това не те засяга. — Едва не добави „мила“, но не успя да се насили да произнесе думата. Тя беше в стила на Рейф, не и в неговия.

Надяваше се само по-скоро да разбере какъв е точно неговият стил на ухажване, докато не бе станало твърде късно.

Сара отваряше гардероба и надничаше зад завесите като дете в коледната утрин. Не че си спомняше как бе изглеждал тогава. Но не бе забравил изражението на Луиза, когато бе получила своята кукла с глава от китайски порцелан. Неговият подарък бе един тънък том със сладникава поезия, който бе скрил на тавана, заявявайки, че не може да го намери. Това му бе спечелило хубаво наказание, което бе далеч по-добре, отколкото да го принудят да прочете проклетото нещо.

— О, боже, погледни тази вана! — възкликна Сара и Джерико се подчини. Застанали зад разгънатия параван, двамата разглеждаха най-голямата вана, която някога бяха виждали. Той бе настоял за най-добрите условия, но не бе очаквал подобно нещо.

По лицето му се разля топлина. Погледна към Сара и се запита дали и тя си мисли за същото. За това, че ваната бе достатъчно широка за двамата, ако разположеха краката си както трябва. Измисли няколко начина за това и още преди да успее да се възпре, си представи жена си мокра, отпусната между дългите му крака, докато той гали косите ѝ.

— Гладен съм — изръмжа, той и се отдръпна назад. — Поръчах да ни донесат вечерята тук. Сигурно ще дойдат всеки момент.

— Искаш да кажеш, че няма да слизаме в трапезарията?

— Не, мадам. Можеш да свалиш обувките си, докато аз преместя тези кресла по-близо до масата. Ще се настаним тук.

Сара предпазливо свали ужасните си обувки. Може би щяха да станат на Естер или на някое от момичетата, които щяха да работят в къщата. Свали и шапката си. Лицето ѝ, пламнало при мисълта за Джерико във ваната, сега бе спокойно.

Смъкна шала си, сгъна го и го прибра в едно от чекмеджетата. Изведнъж това, да дели гардероба със съпруга си, ѝ се стори много интимно. Беше смешно, като се имаше предвид, че вече бе споделяла леглото му. Или по-точно — леглата на двама различни мъже.

Започваше да изглупява.

— Боже, колко е душно тук, нали? — запита, опитвайки се да придаде безразличие на гласа си, но той излезе писклив.

— Ще отворя прозореца.

— О, не! Може дъждът да навали вътре, а пък и не е чак толкова горещо.

Той ѝ отправи особен поглед и тя реши да опита отново:

— Искаш ли... Искаш ли да ти помогна да разопаковаш нещата си?

— Не, благодаря ти, ще го направя сам.

— О! — прошепна тя и изглеждаше толкова обърквана, че му се прищя да се ритне.

— Извинявай. Не исках да бъда... — Млъкна, след малко изруга и започна да се извинява отново: — Всъщност свикнал съм да имам камериер, който да го прави вместо мен, но това не означава, че не

мога да се справя сам. Не съм се оженил за теб, за да се грижиш за нуждите ми, Сара. Въпреки че сигурно изглежда точно така, като се има предвид как започна всичко.

А за какво тогава се ожени за мен? Макар че думите останаха неизречени, те увиснаха между тях.

Тя го погледна, след това се обърна към прозореца. Навън валеше като из ведро. Мрачна, потискаща гледка.

С две широки крачки Джерико се озова до нея и обхвана раменете ѝ с огромните си длани.

— Сара, не ме бива много в това, но... — Пое си дълбоко дъх и започна отново: — Истината е, че ние все още в много отношения не се познаваме. Знаем някои неща един за друг, но те не са достатъчни за дълго съжителство. — През лицето му премина усмивка, която го накара да изглежда с няколко години по-млад. — Така например знам, че имаш бенка на левия си хълбок. Знам също, че ще се изчервиш, когато го спомена.

Което, разбира се, тя и направи.

— Но има още много неща, които не знам, като например колко пъти за една нощ се обръщаш, дали спиш на лявата или на дясната си страна и дали всяка сутрин, след като се събудиш, се протягаш три пъти.

Сара положи невероятни усилия да остане сериозна.

— Нямам никаква представа колко пъти се обръщам за една нощ. Предпочитам да лежа на лявата си страна и не всяка сутрин се протягам три пъти. Понякога го правя по четири или дори пет, ако слънцето блести в очите ми.

— Ето, виждаш ли? Вече започнахме отнякъде.

Не бяха започнали отникъде. Това бяха само незначителни, несериозни неща. Неща, с които би могъл да я дразни, за да наблюдава как се изчервява, което тя винаги правеше за негово тайно задоволство.

Но съществуваха много неща, които искаше да узнае за нея, и — кой знае защо — за него бе много важно тя да знае, че са му известни. Като нейната дълбока вяност. Нежността ѝ. Нейната гордост. Винаги бе смятал, че гордостта е проява на мъжественост, ала именно гордостта и чувството за чест бяха нещата, които я бяха ръководили през целия ѝ живот, както Полярната звезда водеше моряците.

Той искаше тя да знае, че това му е известно и по този начин да ѝ покаже колко много я цени, само че това не беше нещо, което един мъж би могъл да обсъжда с жена. Или поне не и мъж, който никога не бе говорил за друго, освен за барометъра или за проясняването на небето.

Въздъхна и реши да се хвърли напред, както може. Нещата не трябваше да се развиват по начина, по който вървяха през последните три дни. Сигурно щеше да полудее, ако продължаваше да я гледа, да чува гласа ѝ, да усеща аромата ѝ и да бъде принуден да държи ръцете си далеч от тялото ѝ.

— Така че, мадам, отговори ми на един въпрос. Ако един мъж реши да ухажва една жена, дали трябва да започне с цветя и красиви дреболии, или пък с бонбони и ласкателства?

Сара го погледна и той се зачуди защо не я бе попитал направо какво би желала тя.

— Е, аз не мога да говоря от името на другите жени. Никога не ми се е налагало да мисля по този въпрос — бавно отговори тя.

Той веднага си помисли за Рейф с неговите рози и нежности от рода на „мила“. Изкашля се и продължи:

— Да... Всъщност аз нямах предвид другите жени. Говорех за теб. Мога да ти нося цветя, дрънкулки и бонбони, стига само да ми кажеш кои предпочиташ.

— Джерико, не е необходимо да го правиш. Наистина. Аз съм вече твоя съпруга. Това не е като... като да се опитваш да ме спечелиш.

По дяволите, точно това беше! Но преди да успее да направи следващото движение, на вратата се почука, което им напомни за поръчаната вечеря. Беше поръчал най-доброто от кухнята на хотела и се надяваше, че ще е по-добро от супата от костенурки, предлагана в „На половината път към дома“.

Докато прислужникът постилаше масата и подреждаше блюдата, Джерико размишляваше върху думите на Сара. Не, не му се налагаше да се опитва да я спечели. Тя беше вече негова, поне според закона. Но той знаеше, че това не му е достатъчно. Не му стигаше дори да я има в леглото си, въпреки че обратното му се струваше немислимо. С огромни усилия на волята си бе наложил да не се връща обратно при нея, докато не си изясни онези особени чувства, които го бяха завладели от момента, в който я бе понесъл на ръце към спалнята си, и

да реши дали не би могъл да насочи всичко в правилна посока. Един мъдър капитан никога не отплаваше, преди да е проучил курса.

С елегантен жест отместе стола, след това го приближи към нея, като се опитваше да не обръща внимание на уханието, което се излъчваше от косите ѝ. Една от фибите се бе разхлабила и той протегна ръка да я поправи, но веднага се отказа. Ако я докоснеше сега, може би никога нямаше да успеят да привършат с вечерята, а за онова, което им предстоеше, щяха да се нуждаят от всичките си сили.

— Опитай този бифтек — предложи ѝ. — И, струва ми се, този доматен сос изглежда доста апетитно, не мислиш ли? Ето, има и достатъчно хляб. Вземи си и малко масло. — Тя също щеше да има нужда да се подкрепи, ако онова, което мислеха, бе съдено да се осъществи.

— О, шумът от дъжда по покрива е много приятен, нали? Обичам да спя, когато капките барабанят по този начин. У дома спях в една таванска стая и...

Погледът ѝ срещна неговия и двамата се изчервиха. Зад тях е необикновените си размери се простираше леглото. А точно зад паравана беше онази вана...

Джерико се изкашля и се намръщи.

— Изяж си вечерята, Сара. Става късно. — Забележката не беше особено остроумна дори за бивш моряк, помисли си мрачно той.

Тя въздъхна и той се зачуди дали от нетърпение или от неудобство. Жената вдигна вилицата си. *Господи, аз я обичам*, каза си наум той и на свой ред взе своята.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Безкрайната вечеря бе прекъсвана от кратки разговори, последвани от неловко мълчание. И Сара, и Джерико бяха наясно е онова, което щеше да се случи, но не знаеха кога. Той побутваше месото в чинията си, докато си представяше как я разсъблича, как я полага върху леглото и се отпуска върху нея, как потъва дълбоко в тялото ѝ и я люби, докато и двамата изпаднат в екстаз.

Размърда се неловко върху креслото, след това нарязва месото на хапки и започна да се храни, без изобщо да обръща внимание на това, което яде.

На Сара ѝ се струваше, че ще припадне. Никога не ѝ се беше случвало, но сега, изглежда, бе напълно подходящ момент да опита. Как човек можеше да желае нещо толкова силно и в същото време да се страхува от него?

Никога не беше обръщала внимание на широчината на раменете му. На начина, по който сякаш изпълваше стаята с присъствието си. И все пак, въпреки фигурата си, той беше учудващо грациозен. Първото нещо, което бе забелязала у него, бе походката му. Сигурно бе свързана с усилието да се запази равновесие върху люлеещата се палуба, предположи тя, припомняйки си колко силни бяха изглеждали бедрата му, когато го бе видяла да лежи ранен.

Господи, в стаята ставаше все по-горещо! Човек можеше да си помисли, че гори силен огън, а не само догарящи въглени, които дори не можеха да прогонят вечерната прохлада. Тайно избърса влажните си длани в салфетката, обели един домати, остави люспата в края на чинията си и се зае със следващия.

Сара знаеше така добре, както знаеше името си, че Джерико не я бе довел в града, не бе наел най-хубавата стая в този луксозен хотел само за да ѝ даде възможност да обиколи магазините. Подобно нещо би могъл да направи Рейф. Вече знаеше, че Рейф е много импулсивен, докато Джерико беше разумен, практичен и надежден като скала.

Все пак той бе убил мъж по време на дуел, бе се оженил за напълно непозната жена и я бе изпратил сама вкъщи, а преди това бе тръгнал по море едва на тринадесет години. Всички знаеха какво означава това.

Е, поне не беше комарджия, не пушеше онези вонящи пури и не носеше ярки жилетки. И не наричаше всяка срещната жена „мила“. Сара наистина много харесваше Рейф, защото беше много забавен и се бе държал като истински приятел. Но когато ставаше въпрос за избор на съпруг, би избрала човек като Джерико пред дузина като Рейф.

Насили се да погълне няколко хапки от храната не защото беше гладна, а защото подозираше, че Джерико е проявил голямо разточителство. Не искаше да поощрява това, но не трябваше да го кара да мисли, че не го оценява.

Джерико ядеше, защото беше гладен, което не беше толкова романтично, но той и не беше романтичен човек. Беше едър мъж, който днес мина без закуска, защото Сара бе вече в кухнята със сънено лице. Само един-единствен поглед му бе достатъчен, за да се възбуди до крайност, така че бе излязъл и бе отишъл да цепи дърва, преди да се срещне с управителя си.

Бе пропуснал и обяда, защото и тогава тя беше там — с разпусната коса и мокра рокля, която прилепваше към тялото ѝ като втора кожа. Докато бе седял на масата, той предпочиташе да опитва нейния вкус, а не този на проклетата супа.

Дявол да го вземе, човек трябваше да се храни, за да поддържа силите си!

Джерико я изчака да стане, изправи се, протегна се и се прозя широко.

— Ако искаш да се изкъпеш, преди да си легнеш, ще поръчам да ни донесат гореща вода.

— Би било чудесно.

— Човек се схваща, когато пътува под дъжда.

— Сигурно си прав. Не че файтонът ни не е хубав. — Това изобщо не беше файтон, а обикновена закрыта кола с две седалки. Случайно бе научила, че той е поръчал съвсем нова карета, но тя още не бе пристигнала. Той измърмори нещо като „хммм“ или „мммм“.

— Какво каза?

— Казах, че ако имаш намерение изобщо да спиш тази нощ, по-добре да поръчаме водата.

Думата „спиш“ сякаш завибрира из въздуха. Сара се зае да събира мръсните съдове върху тежкия поднос. Какво ѝ ставаше, за бога! Човек можеше да си помисли, че никога преди не е оставала в една стая с мъж. А бе прекарала толкова нощи в различни стаи и с различни мъже, че би трябвало вече да е привикнала към това.

Но сега беше различно. Това тук беше Джерико и за първи път нито единият от двамата не беше болен. Не съществуваеше никаква причина, която би им попречила да...

Може би наистина нямаше причина да не...

Изпусна вилица и се наведе да я вдигне точно когато Джерико стори същото. Раменете им се докоснаха. Той я улови за рамото и тя почти очакваше да види пушек на мястото, където я бе докоснал.

О, за бога, Сара Ребека, какво стана с твоя здрав разум? Този мъж е твой съпруг, а не някакъв мистериозен непознат, който се опитва да те прелъсти!

Когато Джерико излезе, за да поръча да им донесат гореща вода, тя положи неимоверни усилия да се успокои. Бе успяла да го постигне, когато той се върна.

— Благодаря ти. Сигурна съм, че ще спя по-добре след една гореща вана. Да ти оставя ли вода или предпочиташ да се изкъпеш пръв?

Ето. Това звучеше напълно разумно. Сигурно можеха да получат достатъчно топла вода, за да се изкъпят поотделно, но това щеше да им отнеме много време, а и тя не можеше да си представи цяла колона момчета, понесли вдигащи пара кани, които обикалят коридора цялата нощ.

Докато пълнеха ваната, Сара стоеше до прозореца, загледана в отражението на Джерико върху тъмното стъкло. В черния си костюм, е мургава кожа и ъгловати черти, той приличаше на хищник. Ала тя знаеше, че не е. Съвсем не. Но все пак тази мисъл ускоряваше пулса ѝ.

Когато ваната беше готова, той отпрати момчетата с няколко благодарствени думи и монети, след това се обърна към нея и я изгледа изпод гъстите си вежди. Очите му блестяха, а лицето му гореше.

— Рико, ти не отговори на въпроса ми. Да не се разболяваш?

Учуден от загрижеността ѝ, въпреки че досега би трябвало да е привикнал към нея, Джерико едва не ѝ каза какво му е всъщност, ала и за него то беше съвсем ново. Тази необикновена нежност, желанието да я закриля и изгарящата страст. Не би могъл да се чувства побъркан — дори да бе оставен по средата на Атлантика по време на буря и без компас. Как успяваше да го постигне тя? Можеше да се закълне, че е невинна като новородено дете.

— Горещата вода не стои гореща през цялото време, мадам. Ако имаш намерение да я използваш, най-добре да побързаш.

Без да продума, Сара отиде зад паравана и започна да се съблича. Точно когато се потопи във ваната, си спомни за сапун. Толкова бе бързала, че бе забравила да го вземе.

Сякаш прочел мислите ѝ, Джерико я запита дали има нужда от сапун.

— Да, но вече съм във водата.

— Тогава си затвори очите.

Тя се подчини и стисна очи, но ги отвори миг по-късно. Той стоеше пред нея само по риза, засмян, и ѝ подаваше един от сапуните, които приготвяше Естер.

— Джерико, ти си невъзможен! — Искаше ѝ се да се разсмее, но онова, което изпитваше, не беше само веселие.

— Изглеждаш много по-добре, когато си извън това жълто нещо.

— Ти не трябва да си тук и със сигурност не бива да говориш такива неща — смъмри го тя, без да мисли и дума от онова, което изричаше.

— Ти си моя съпруга, Сара. Не е като да не съм виждал тялото ти преди.

Тя сведе глава и допря чело до присвитите си колене.

— Е, да, но сега е по-различно. Бих... Бих искала да си отидеш.

— Не, не исках.

Наистина не искаше. Желаше той да остане. Но преди всичко да ѝ каже нещо, което ще разсее този срам, който я изгаряше. Все още притискаше чело към влажните си колене, когато усети нещо да се плъзга по гърба ѝ.

— Дръпни се малко напред, Сара. — Поставил едната си ръка на рамото, а другата на гърба ѝ, той леко я притисна към дъното на ваната.

— Какво правиш? — прошепна тя.

— Готвя се да се изкъпя.

— Но нали аз съм вътре?

— Да, мадам, знам. Забелязах. — Тонът му беше суров, но в гласа му имаше прикрит смях. Тя много добре можеше да си представи дяволитите пламъчета в очите му. Както всеки сериозен човек, той не се смееше често. А когато го правеше, обикновено бе за нейна сметка.

Но в този момент той се настани зад нея и я обгърна с крака, така че на нея най-малко от всичко ѝ беше до смях.

— Е, виждаш ли, справяме се чудесно, не мислиш ли?

Те не просто си подхождаха. Бяха създадени един за друг. Но Сара едва успяваше да диша. А да говори ѝ беше съвсем невъзможно.

— Не се гмуркай под водата, мила. Ще те измъкна така или иначе.

Мила. Беше я нарекъл „мила“. Милостиви боже, какво се опитваше да стори с нея? Събирайки остатъците от силите си, тя му зададе въпроса направо.

— Предполагам, че се опитвам да те ухажвам. — Нежността в гласа му я накара да изтръпне.

Той се опитваше да я ухажва. Помисли си, че сърцето ѝ сигурно ще се пръсне в гърдите.

— Рико, не е необходимо да го правиш.

— Не го правя, защото е необходимо, а защото го искам, Сара. И защото ти го заслужаваш, само че не съм много добър в това отношение. — Ръката му започна нежно да описва кръгове точно над талията ѝ. Според Сара той беше много добър във всяко отношение.

Стискаше сапуна, сякаш от това зависеше животът ѝ. Той се изплъзна от пръстите ѝ и Джерико ѝ го подаде отново. С насапунисани ръце бавно започна да разтрива раменете ѝ. Когато дланите му се плъзваха по корема ѝ, тя затаи дъх от тревожното напрежение, което се надигна в слабините ѝ.

— Рико, не съм сигурна... — задъха се тя. Не беше сигурна в нищо друго, освен в това, че ако той спре, сигурно щеше да умре.

Смути се от внезапната промяна в положението на тялото му, при което нейното плътно се притисна към него. Знаеше какво означава това. О, поне това знаеше!

— Рико... — прошепна в мига, в който той произнесе името ѝ.

Едната му ръка покри гърдите ѝ, а другата се плъзна по-надолу. Краката ѝ потрепнаха и се разтвориха под нежния му натиск и тя облегна глава на рамото му. Дори ако всичко около тях избухнеше в пламъци, те едва ли щяха да забележат.

С последния проблясък на здрав разум Джерико се запита къде ли точно свършваше ухажването и преминаваше в желание. Подозираше, че бе пресякъл тази граница още когато беше влязъл във ваната.

По дяволите, може би я бе пресякъл още в онзи първи миг, когато бе решил, че трябва да я защитава от грубияните в хотел „На половината път към дома“.

Дишането му ставаше все по-тежко. Не искаше да я насилва, но не знаеше още колко дълго би могъл да издържи. Никога досега не се беше любил с жена във вана, но все трябваше да има някакъв начин.

Протегна напред крака, докато пръстите му докоснаха стената на ваната. Поотмести се, като се питаше дали ще може да я придърпа в скута си, и лакътят му болезнено се удари в острия ръб.

— Сара? Не смяташ ли, че ще е по-добре, ако излезем оттук, преди водата да е изстинала съвсем?

— Да е изстинала? — Ако продължаваха по този начин, тя очакваше, че водата ще заври.

Той се изправи и внимателно я вдигна. Тя се остави в ръцете му, сякаш костите ѝ бяха омекнали. Когато прегръдката му се разхлаби, за да вземе една от големите хотелски кърпи, стори ѝ се, че ще се свлече на пода.

Джерико я понесе, шепнейки нещо като: „Спокойно!“ и „Не бързай!“, което не беше много романтично, но за нея звучеше като най-прекрасна мелодия.

Тази нощ Сара стана съпруга в пълния смисъл на думата. С един внимателен и нежен любовник, тя научи за тялото си неща, каквито не бе сънувала дори в най-дръзките си сънища.

След това пожела да узнае всичко за неговото. Пожела да разбере дали и той е обзет от същите чувства и защо. Дали усеща същото при допир на определени места по определен начин. Заедно те опитаха всичко, давайки воля на въображението си. Сара внезапно бе станала учудващо дръзка за удоволствие на Джерико, който проявяваше неподозирана нежност. Смяха се заедно и дори веднъж тя заплака.

Без особена причина. Просто не можеше да понесе всичкото това щастие и част от него се изля в сълзи.

Джерико бе разтревожен, докато тя не го успокои по най-приятния начин, който бе в състояние да измисли.

Събудиха се изгладнели точно преди да се зазори и закусиха със студени бисквити и меден сладкиш, които бяха останали на все още неприбрания поднос с вечерята им. Разговаряха за неща, които им се струваха особено важни, като за тоалетния комплект на майка ѝ, който ѝ бе върнат, след като бе изчезнал за кратко. И за тънкия том с неизчетени стихове, който Джерико бе намерил на тавана, но все още не бе разгръщал.

Любиха се отново и отново и рано следващия следобед, точно преди да потеглят към къщи, той ѝ купи два чифта кожени пантофки е панделки и чифт боти, които според него бяха много подходящи за всеки ден във фермата. Като че ли цял живот бе живяла в града и бе носила само римски сандали и копринени чорапи.

Обеща да я откара до Норфолк, за да посетят всички магазини за завеси и килими.

— Бихме могли да отидем още сега, щом така и така си се заловила с това.

— О, не е необходимо — каза тя, трогната от щедростта му.

— Знам, Сара, но искам да го направя.

Тя едва не се заплака отново. Той я караше да се чувства като най-ценното нещо на света, без да произнесе и една дума, с която да я увери в любовта си.

Сара се замисли върху това. Стотици пъти се възпираше точно преди да му зададе въпроса, който извираше направо от сърцето ѝ. Думите напиреха да бъдат изречени, но тя не се решаваше да ги произнесе, докато не се увереше, че и той изпитва същото към нея.

О, тя знаеше, че я харесва. Знаеше и как да му достави удоволствие в леглото, но любовта беше нещо много повече от това. Любовта беше...

Е, човек не се научава да обича само за ден. Просто трябваше да бъде търпелива.

Небето бързо се разчистваше. Времето беше хладно, но не студено. Пушекът от торфените пожари почти не се усещаше. Сара бе приятно уморена и развълнувана от суетенето из магазините и

движението по улиците. Множество кораби се провираха през тесния канал. Някои бяха закотвени близо до брега, а други отплаваха в открито море.

По пътя към дома Джерико ѝ предложи да я научи да кара файтона.

— О, научи ме! — извика тя. — Карала съм двуколка, теглена от муле, и веднъж дори кола, теглена от два коня, по нашата алея, докато татко не ме залови и не ме напердаши здравата.

Сара се засмя, той също се засмя и тя си помисли, че никога през живота си не се бе чувствала толкова близка с друг човек. Това беше чудесно.

Тя караше през последните няколко мили от пътя. Минаха покрай живия плет, който отделяше тяхното имение от това на Рейф Търнбайфил. Сара попита какво се е случило с Айвидейл.

— Уверена съм, че той не я е отвлякъл наистина. Дори и Рейф не би могъл да отиде толкова далеч.

— По този въпрос мога да ти кажа само, че той би могъл да го направи, ако го иска достатъчно силно. — Джерико ѝ отпрати особен поглед, който тя не забеляза, защото бе съсредоточила вниманието си в усилията да овладее своенравния жребец. — Изглежда, разбрали са се по някакъв начин.

— Да са се разбрали? Онези двамата? Та те се хвърляха един върху друг като разярени котки всеки път, когато се видеха! — Джерико пое поводите от ръцете ѝ и тя раздвижи схванатите си пръсти. Жребецът беше много по-труден за усмиряване, отколкото старият Блосъм.

— Все пак — спокойно отговори съпругът ѝ, — предполагам, че си подхождат.

Когато приближиха мястото, където алеята се отклоняваше към дома на управителя и жилищните постройки за прислугата, Джерико ѝ подаде поводите.

— Приберете се у дома, мадам. — *Скъпа Сара, любима Сара.* — Аз ще дойда веднага.

Истината беше, че той все още не бе подготвен да се изправи пред Естер, която го познаваше прекалено добре. Веднага щеше да разбере какво се бе случило между Сара и него, а то все още беше прекалено ново, за да го сподели с някого.

Сара гордо спря малката двуколка пред предната врата. Искаше Молси и Естер да я видят. Чу Бриг да лае някъде до навеса и се досети, че вероятно Големия Саймън е наблизно.

— Потърпете малко, сър — каза тя, докато връзваше поводите.
— Веднага ще изпратя Саймън тук.

Изкачи стълбите, обута в новите си кожени боти.

— Мол-си! Ес-тер! Вече съм вкъщи! — пропя тя. — Само чакайте да ви разкажа какво направих! Карах почти през целия път дотук...

Кухнята беше празна. На целия първи етаж не се виждаше никой. На пода бе паднала купа с тесто, а брашното се бе разсипало върху масата. Няколко стола бяха обърнати.

— Молси! — прошепна Сара.

Лек шум зад нея я накара да се обърне рязко.

— Не! — Поклати глава невяващо. — Ти не може да си тук. Ти си мъртъв.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сара сграбчи облегалката на един стол и едва не го преобърна. Опря се безпомощно на ръба на масата.

— Тайтърс, къде... Как дойде дотук?

— С онзи нещастен кон, който ти бе така любезна да върнеш на майка ми. Не се ли радваш да ме видиш, мила сестричке?

Той изглеждаше ужасно. Блестящите златисти къдрици, с които винаги толкова се беше гордял, сега висяха разбъркани и омазнени. Върху палтото му имаше петна. Лицето, винаги бледо, сега бе посивяло и с огромни сенки под очите.

— Мислех, че си... Исках да кажа, да не си бил болен?

— Болен? Да, точно така, прекарах ужасна треска! — възкликна той и плесна с ръце. Усмивката му, която бе очаровала толкова много жени, преди да разберат какво се крие зад нея, сега приличаше по-скоро на грозна гримаса.

— Но дуелът... Имам предвид, че доколкото разбрах...

— А, да, дуелът. Не знаеше ли, че любимата ти, обичлива майка бе съкрушена, когато разбра, че скъпата ѝ Сара е избягала, а единственият ѝ син е убит от някакво си мръсно копеле, което е било собственик на малък шлеп за въглища?

— На тримачтова шхуна, а не на шлеп за въглища — разсеяно промълви Сара.

— Не на шлеп за въглища! — изсумтя той. — Само това ли ще кажеш за свое оправдание? След всичко, което направи? Мама ти каза, че трябва да се омъжиш за мен! За мен, а не за Уайлд! Това са моите пари! Моите, моите, моите пари! И ти ще се омъжиш за мен, за мен, за мен!

След това закри уста с длан и започна да се смее. Очите на Сара се изпълниха с ужас. Той беше луд. Съвсем луд.

— Тайтърс — започна тя предпазливо, — не би ли искал да си легнеш? Предполагам, че си доста уморен след продължителната езда и всичко останало.

Погрознялото му лице, считано някога за най-красивото в цял Норфолк, придоби подозрително простодушен израз.

— Къде е Уайлд, Сара? Къде е съпругът ти? Нима той не знаеше, че си предопределена за мен?

— Но...

Като се облегна на масата, той се присегна и сграбчи високата яка на роклята ѝ, задушавайки я.

— Ти принадлежиш на мен, проклета да е душата ти! Няма да ти позволя да ми измъкнеш онова, което по право е мое!

Сара се извиваше в ръцете му, докато пред очите ѝ заиграха тъмни кръгове.

— Не! Тайтърс... не мога да дишам! — успя да прошепне.

— Ти ще се омъжиш за мен, Сара, веднага щом те направя вдовица и тогава всичко това ще бъде мое! — Отпусна ръце от яката ѝ и направи широк жест. И отново се разсмя. Кожата ѝ настръхна от ужас и тя се запита дали няма да успее да се добере до кухненския нож, който Естер държеше в едно от чекмеджетата на скрина.

И тогава го забеляза. Познатата посребрена дръжка се подаваше изпод купчина прани покривки до самата ръка на Тайтърс върху масата.

О, Господи, не! Моля те, не!

— Какво си сторил на Молси, Естер и Големия Саймън? Тайтърс се облегна отново на стола и сложи ръце на тила си. Вонята, която се носеше от немитото му тяло, предизвикваше гадене в стомаха ѝ, но тя успя да потисне реакцията си. Тайтърс беше не само луд, но и много опасен. Единственият ѝ шанс да му се изплъзне бе да го накара да повярва, че ще тръгне с него доброволно.

Ако успееше да се добере до отсрещния край на масата, вероятно би могла да се добере до ножа, преди той да я спре.

— Трябва да се приготвя, ако искаш да дойда с теб. Не можеш да очакваш да тръгна, както съм облечена сега.

— Да тръгнеш? Но защо трябва да си тръгваме, сестричке Сара? Сладка сестричке Сара!

— Не съм ти сестра! — отвърна тя, преди да успее да се въздържи.

Без да обръща внимание на изявлението ѝ, Тайтърс започна да ѝ разкрива плана си, който включваше женитбата му с нея, като по този

начин щеше да получи не само нейното наследство, но и всичко онова, което принадлежеше на Уайлд.

— Луиза беше бедна. Бедната, бедната Луиза! Не беше само бедна, но и тъпа и грозна. От друга страна, ти, сестричке Сара, не си чак толкова грозна, а пък и сега, след като Уайлд продаде кораба си, си доста богата вдовица.

— Аз не съм...

— Не си богата? О, не, напротив — изръмжа той и светлите му очи проблеснаха яростно. — Мислеше си, че няма да науча за това, нали? Не можеш да измамиш Тайтърс, Сара. Досега би трябвало да си разбрала поне това.

Той вдигна пръст пред лицето ѝ. Ноктите му бяха мръсни и изпочупени, което някак си беше много по-плашещо, отколкото всичко, което говореше. Тайтърс никога не бе имал склонност към чистотата, освен ако не се налагаше, но винаги се бе гордял с иначе спретнатия си вид.

— Нали разбираш, Лейдимор ми разказа всичко. Лейдимор?

Кой, за бога, беше този Лейдимор?

— Тайтърс, не искаш ли чаша чай? Или кафе? Или може би предпочиташ чаша бренди?

Ако можеше да отвлече вниманието му поне за миг, би могла да го удари по главата с тежкия метален чайник, което щеше да ѝ даде възможност да изтича и да потърси помощ.

Джерико, ела бързо!

Тогава погледът ѝ попадна върху ножа, втъкнат между купчината чисто пране, и си помисли: Не! О, господи, не, иначе щеше да попадне право в капана, без да подозира нищо!

Джерико вървеше по покритата с окапали листа пътека, доволен, че бе наел толкова способен човек. Отводнителните канали вече бяха изкопани. Когато дойдеше време за сеитба, полетата щяха да бъдат сухи, а Мойер разполагаше с още петима мъже, които трябваше да се заемат с разчистването за пролетно засаждане. Наети едва вчера, те щяха да пристигнат след около седмица, така че почти всичката работа щеше да бъде свършена още преди да настъпи зимата. Жените им щяха да работят в къщата и според думите на управителя, всички те бяха много силни и сръчни.

Не би могло да се каже същото за съпругата на самия управител. Малката птичка наистина беше хубавица и той разбираше как един мъж може да бъде заплепен от външността ѝ. Но беше капризна жена, чиито оплаквания бяха повече, отколкото бълхите в козината на Бриг. Още преди да му предложи гостоприемството на новия си дом, тя започна да се оплаква от комина, който не теглел добре, от вратата, която скърцала непоносимо. Тоалетната била прекалено далеч от къщата и въпреки че имало четири прозореца, всеки от тях бил или много висок, или на съвсем неподходящо място.

Сега му стана ясно защо Айвидейл се бе изнесла и се бе настанила в господарския дом. Дори оборът би бил за предпочитане. Млечните крави поне не хленчеха.

Рейф и Айвидейл, размишляваше той, докато подритваше листата. Ето още една интересна двойка. Или той щеше да я оправи, или тя щеше да го съсипе. Джерико не се интересуваше кое от двете щеше да стане, но цял живот щеше да бъде благодарен на приятеля си, че го бе отървал от нея.

Рейф бе искал Сара. Джерико бе забелязал начина, по който я гледаше, когато мислеше, че никой не го забелязва. Бе видял колко добре се разбираха двамата, докато бяха отседнали в хотел „На половината път към дома“. Въпреки болките и лауданума, той ги бе чувал да се смеят, да си шепнат, бе чувал пляскането на картите и смеха на Сара, когато смяташе, че е успяла да го измами.

Рейф я бе наричал „мила“. Старото конте се смяташе за много опитен с жените. Букет рози, ласкави обръщения. Джерико изсумтя. Ако Сара искаше цветя, щеше да ги получи. Джерико щеше да я обсипе с тях. И с бонбони. И с бижута. Но преди всичко венчална халка. Много широка, за да се вижда отдалеч и всеки мъж наоколо да знае, че е омъжена.

Под розовия залез той се поспря, за да погледа ятото кресливици, което прелетя над него. И тогава чу Бриг.

— Искат ли да хукнеш след тях, а, момчето ми? — промълви Джерико.

Може би трябваше да почисти старата пушка на дядо си и сам да ги последва. От много отдавна не бе прекарвал деня си, приклепнал в старата лодка в очакване на възможност за добър изстрел.

Бриг щеше да бъде доволен. По дяволите, той също!

Ботушите му бяха целите в кал, когато стигна до задната веранда. Земята все още не бе имала достатъчно време, за да изсъхне след последния дъжд. Точно се бе навел да ги събуе и да ги остави да бъдат почистени от икономката му, когато кучето притича край него, влачейки след себе си някаква връв, и нервно се спря пред вратата.

— Ела тук, момчето ми. Спокойно! — Постави ръка на главата му. Кожен ремък? Кой, по дяволите, би вързал кучето с кожен ремък? И на кого изобщо би хрумнало да го връзва?

Бриг втренчи в него малките си изпитателни очи, след това отново започна да скимти и да се върти пред вратата, опитвайки се да я отвори с муцуна.

Джерико усети, че косата му настръхва.

— Шшшт, спокойно, момчето ми. Каквото и да е станало, ние с теб ще се справим.

Безшумно вдигна резето. Кучето се втурна в кухнята, обиколи два пъти масата и тръгна към вратата, която водеше към коридора.

Джерико забърза след него. Кухнята очевидно беше съвсем празна. Дори лампата не беше запалена. Напљунчи пръста си и докосна котлона. Беше топъл, но не горещ. Обикновено по това време върху печката къкреха тенджери.

Под краката му изхрущяха няколко зърна сушен грах. Един стол бе захвърлен на една страна, а друг бе подпрян на масата. В ъгъла безредно бе разхвърляна купчина пране.

— Естер? Молси? — тихо подвикна той.

Сара. Мили боже, беше я изпратил да се прибере сама!

Опита се да се върне обратно на верандата, за да провери дали двуколката е още там, но не можеше да помръдне. Нещо се бе случило. Но каквото и да ставаше, то ставаше тук, в къщата. И кучето знаеше. Трябваше да се довери на инстинкта му, а не да губи време.

Пристъпвайки безшумно с калните си ботуши, Джерико избута Бриг и постави ръка върху металната дръжка на вратата.

— Сега вече ще стане скоро — радостно съобщи Тайтърс. Сякаш вече се виждаше господар на Уайлд Оукс, седнал зад бюрото на Джерико, пиещ от блендита на Джерико и пушещ от тънките черни пури на Джерико. Пред него лежеше кухненският нож на Естер. Бе го използвал, за да отреже края на пурата си, после да изпили ноктите си

и накрая, за да издълбае инициалите си върху махагоновата повърхност на бюрото.

До отсрещната стена на стаята, Сара отчаяно се опитваше да разхлаби въжетата, които болезнено пристягаха китките ѝ към гърба на един стол. Глезените ѝ бяха завързани към краката му, а връзката на Тайтърс бе натъпкана в устата ѝ, което предизвикваше гадене в стомаха ѝ.

Джерико, стой по-далече! Той иска да те убие!

— Чу ли това? Той се качва горе, за да търси хубавата си женичка. Не искаш ли да го повикаш, Сара? Не искаш ли да му кажеш къде си? О, няма значение. Съвсем скоро ще те намери, нали така, сестричке Сара? А когато това стане... — Тайтърс вдигна ножа пред лицето си и се намръщи. — Леко е изкривен. Ще се целя в сърцето, но бих желал да ти кажа. Сара... сладка сестричке Сара, че дори да не уцеля, ще бъда доволен да го улуча в корема и да видя как вътрешностите му се влачат по пода. Ще настане голяма бъркотия, Сара. Ти сигурно ще предпочетеш да затвориш очи. — Той се изсмя, след това притисна длан към устата си и прошепна: — Шшшт! И отново се разсмя.

На Сара ѝ се стори, че наистина чува някакъв шум зад вратата, но сърцето ѝ биеше толкова силно, че не можеше да бъде сигурна. И тогава Бриг излая силно и започна да скимти. Вратата се разтресе, когато грамадното куче се хвърли върху нея, но резето беше спуснато.

Сара се молеше мълчаливо. Джерико, моля те, моля те, чуй ме! Господи, не му позволявай да влезе тук! Рано или късно Тайтърс ще заспи. Както пие, не би могъл да издържи дълго.

Доведеният ѝ брат изруга:

— Бях завързал проклетото животно в навеса!

Мили боже, къде бяха останалите? Какво ли бе сторил с тях? Дали и те не бяха под навеса? Бяха ли завързани като нея? Не смееше да помисли дори, че той може да ги е убил.

— Шшшт, сега отново слиза. Прескача стълбите през една. Надявам се, че няма да си счупи врата, защото имам други планове...

Бриг заръмжа — зловец звук, който сякаш се изтръгваше от дълбините на масивните му гърди. След това започна да вие. Сара беше чувала това и преди, още първия ден, когато бе пристигнала тук. Тогава бе отишла на гроба на Луиза.

— Млъквай! Стига! — Тайтърс скочи и залитна, бутна гарафата с бренди и започна да кълне: — Трябваше да убия този помияр! Трябваше да го пробода с вилата! Всички трябваше да ги размажа с нея! Знаеш ли защо не го направих, сладка сестричке Сара?

Той залитна към нея с широко отворени и изпълнени с луд блясък очи.

— Защото искам да ти дам възможност да ме наблюдаваш, докато го правя. Спомняш ли си как веднъж си разрязах пръста и те опръсках с кръв? Никога не си могла да понасяш вида на кръвта, нали, сладка сестричке Сара?

Не беше кръвта, глупако! Не можех да понасям теб! Още от самото начало трябваше да разбера, че си чудовище!

Тайтърс бавно вдигна ножа пред лицето ѝ и го допря до бузата ѝ. С помощта на цялата тежест на тялото си Сара се опитваше да преобърне стола.

Внезапно вратата се отвори с трясък. Тя се опита да издаде някакъв предупредителен звук през плата, който бе натъпкан в устата ѝ.

Извивайки се към вратата, Тайтърс се втренчи с широко отворени очи в дулото на пистолета на Джерико. С бързо движение взе ножа, вдигна ръка и тогава като че ли всичко се случи едновременно.

Във въздуха просветна яркочервена светлина. Последва оглушителен гръм. Някой изкрепя и след това Сара усети как полита назад, преди нещо тежко, влажно и лепкаво да се стовари върху нея.

Джерико, Сара, Естер, Молси и Големия Саймън се бяха събрали в предния салон. Беше съвсем очевидно, че старият негр се чувства много неловко. Не бе привикнал към подобна обстановка. Гледаше голямата кристална чаша с бренди, сякаш в нея имаше отрова.

— Значи се разбрахме, че няма нужда нещо да излиза извън стените на този дом, нали? — Джерико се бе изправил до камината, бе блед и мрачен, но изглеждаше като капитан на собствения си кораб.

Легнала на дивана, Сара прибра един паднал върху челото и кичур и отметна завивките, под които се потеше обилно. След като всички се отнасяха с нея така, сякаш бе на ръба на припадъка, тя се чудеше, че изобщо ѝ бяха разрешили да слезе в салона.

Присъстващите изразиха съгласието си в нестроен хор. Нищо нямаше да спечелят, ако разгласяха из цялата околност, че Тайтърс бе използвал Сара като примамка, за да вкара Джерико в капан, хлопнал преждевременно, когато голямото куче, което имаше особени причини да го мрази, бе прегризало гърлото му, преди някой да успее да му попречи.

Изстрелът на Джерико бе разбил часовника върху полицата на камината. Беше се целил в Тайтърс, когато Бриг го бе блъснал и той бе загубил равновесие. Сара се надяваше, че нещата ще се наредят по възможно най-добрия начин. Що се отнасяше до закона, Тайтърс бе нахълтал с взлом в къщата и бе заплашвал Сара, при което кучето го бе нападнало. Бриг нямаше да бъде наказан. Всички знаеха, че тези животни не са жестоки. Защиитаваха до смърт господарите и територията си, но не бяха кръвожадни.

Вече минаваше полунощ, когато всичко беше уточнено и тялото на Тайтърс бе изпратено в дома му. Саймън бе повикал Айръм, който, от своя страна, бе тръгнал да търси мистър Търнбайфил. С помощта на Джерико Рейф бе уредил всички подробности. Новата му съпруга не беше пристигнала.

Въпреки че бе само въпрос на догадки дали двамата са се оженили. Ако изобщо някой си правеше труда да си задава този въпрос.

— Бедният Тайтърс — въздъхна Сара. — Горката Норийн. Смяташ ли, че трябва да отида при нея?

— И какво ще й кажеш? Че скъпоценният ѝ син е бил вманиачен убиец, който не е заслужавал да живее?

Сара отново въздъхна. Джерико я беше пренесъл на ръце до втория етаж и сега тя се намираще в леглото. Бе запалил огъня и буйният пламък стопляше и осветяваше стаята.

— За бога, Джерико, човек би си помислил, че съм преживяла цяла война! Чувствам се много добре!

Можеше да си спести думите. Освен това той я бе отнесъл в своята спалня, а не в нейната. Бе заявил, че отсега нататък ще спи тук, което напълно я устройваше. Каза ѝ, че има намерение да направи стаята ѝ удобна баня с двойна вана, като преди това я застеле с една от новите, модни настилки.

Сара прие съдбата си. Изглежда, той искаше да я убеди в едно нещо. Беше ѝ обещал цветя във всяка стая и тя му бе отвърнала, че ще си отгледа свои. Бе ѝ обещал бонбони, на което тя бе възразила, че от прекалено сладкиши получава обриви. Бе ѝ обещал и скъпоценности, но тя го бе уверила, че ще се задоволи само с венчална халка, което, изглежда, много го бе зарадвало.

Но една чудесна, широка вана беше нещо различно. При това съвсем разумно.

Докато очакваше да ѝ разкрие какво го тревожи в момента, мислите ѝ се върнаха към изминалата вечер. Тя беше ужасна и за първи път Сара се чувстваше изтощена. При това никой от двамата не беше спал достатъчно предишната нощ.

— Боже мой, нима това беше едва снощи? — измърмори тя и той застина.

— Какво е било едва снощи?

— Ами... нали знаеш? Снощи.

— Дали снощи е било едва снощи? Сара, по-добре придърпай това одеяло до раменете си, защото в противен случай ще настинеш.

— Ооо, за бога! Никога през живота си не съм настивала. А сега, ако обичаш, би ли разбутал тези въглени?

Вместо да придърпа завивката по-нагоре, тя я смъкна до кръста си, а след това до коленете.

— Рико, престани да се отнасяш с мен като с болник. Не се нуждая от нещо друго, а от един здрав сън. А що се отнася до всички ужасни неща... — Тя въздъхна и се загледа в отражението на огъня върху стъклото на прозореца. — Най-добре ще бъде да ги оставим зад нас. Не виждам друго, което да направим, а ти?

Джерико се приближи до леглото. Беше все още облечен, но бе свалил палтото си, ризата му бе разкопчана, а ръкавите — навити до лактите. Мускулите изпъкваха ясно изпод тънкия плат.

Сара дръзко сложи ръката си върху неговата. Поради някаква причина, която не можеше да си обясни, внезапно се почувства много сигурна в положението си на негова съпруга. Обичаше го прекалено много, за да не отвърне и той на чувствата ѝ. Господ не би могъл да допусне подобна несправедливост.

Той обърна длан и сплете пръстите си в нейните.

— Всичко свърши, Сара.

— Зная. Но досега не беше, нали? Поне не напълно.

Той поклати глава и отвърна:

— Не, не беше. Знаеш ли, Луиза щеше да те хареса. — Отпусна се на леглото и се облегна на възглавницата. — Сара, вярваш ли в духове?

— Какво имаш предвид?

— Моряците са много суеверни. Аз не съм, разбира се, но познавам хора, които не биха се качили на кораб, ако докато е бил строен, някой е умрял. Други не биха тръгнали на път, ако на борда има жена. Веднъж пък срещнах един човек, който се кълнеше, че някаква дама е черен воал идва при него всяка нощ по време на нощната му вахта.

— Среднощна вахта? — Тя сви рамене.

— Дежурството от полунощ до четири сутринта.

— Нищо чудно, че са му се привиждали такива неща.

— Смятам, че човек не може да знае всичко, което трябва да знае.

Сара очакваше да продължи, без да смее да се надява.

— Не, разбира се — промълви тя.

— Като например какво го кара да разбере, че без подходящ човек до него вятърът, който трябва да движи кораба, ще затихне, а звездите, които трябва да го ръководят, ще избледнеят. О, може би той не го разбира веднага, но ако изобщо не го проумее, ще се носи по вълните през остатъка от живота си като изоставен, лутащ се кораб.

Тя си помисли, че никога не е чувала нещо толкова красиво. Струваше й се, че сърцето й ще се пръсне. Помисли си също, че у човека, за когото се беше омъжила толкова набързо, съществуваха дълбини, които тепърва щеше да й се наложи да изучава.

— Чудесно е — започна тя, — че не бързаме особено да намерим отговорите на всички въпроси, нали?

Когато той се обърна към нея, тя забеляза в тъмните му очи блясък, който никога преди не беше виждала.

— Предполагам, че е така. Предполагам също, че пред нас е целият живот, а след това...

Издание:

Бронуен Уилямс. Неизбежен брак
ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.